

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Της καρδιάς

ΕΡΩΤΑΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

ΕΙΧΑΝ περάσει πέντε μέρες από τότε που παντρεύτηκα. Η Βέρα, κι' όμως εξακολουθούσα να την αγαπώ. Θάλανε κανείς πώς είχα νεννήθη γι' αυτή την αγάπη...

Παιδί ακόμα, όταν έδωσα τη μικρή Βέρα να περνήσει - γιατί κατοικούσαμε στον ίδιο δρόμο - αναγκάστηκα αντιστοίχως και ίδιονόμα. Άρνησάρα, που τη συναντούσα στα σχολεία, την αγαπώ ταπεινά, κρυφά, βασανιστικά κι' ανιάστευτα.

Τόνοιωσα κι' εκείνη και συγκινήθηκε. Εγώ μ' αγαπούσε άραγε αληθινά; Ίσως, μα η Τύχη δεν το θέλησε. Στην κοίμη στιγμή, εμφανίστηκε ο Γκινιόμ Λαβού, κι' όλα γκρεμίστηκαν. Αυτός είχε σφίγγει, δημοφιλία και τη μουσική, κι' εκείνη νοσταλγία που σκληρύνει τις γυναίκες καρδιές. Η Βέρα έπεσε στο δικτύον του. Όλα τελειώσαν γρήγορα. Κι' ύστερα από τρείς μήνες είχα χάσει την καλύτερη ευκαιρία μου να γνωρίσω την ευτυχία.

Δεν ξέρω πόσον καιρό κόατσο το ζενέλασμα της Βέρας. Πιστεύω πως ο Λαβού τις ήταν πιστός στην αρχή. Μα όχι για πολύ, γιατί ένας νταντς σαν αυτόν δε μπορούσε ν' άρκεσται σε μία νυναικά.

Τόν πρώτο καιρό ήταν επιπονηλακτικό στα ξεροπλάτια του. Μα δεν ήταν του χαρακτήρος του να φυλάγεται πολύ. Έλεγε ψέματα εύκολα, συναρπαστικά, αλλά δίχως σύμπυση.

Όσοσο η ευκολόπιστη Βέρα πίστεψε στην ειλικρίνεια του. Δε συντάσσεται γι' άρκιες να τόν υποπτεύεται στα σοβαρά, πείν απ' τόν τόπο χρόνο του ναιμού του.

Δεν είχα πάθει στο μεταξύ να τη βλέπω. Με δεχόταν με φιλική συμπάθεια και συμπόνια. Την αγαπούσα απελπισμένα, πιο πολύ κι' απ' τη ζωή μου. Κι' άφου κοντά της υπήρχε λιγότερο, επωλεσθήκα από κάθε ευκαιρία νιά να την πλησιάσω.

Ό Γκινιόμ τ' ήξερε, μα με θεωρούσε ακίνδυνο. Γι' αυτό με παρέσυρε στο σπίτι του, με κρατούσε όσο μπορούσε πασά-πάνω και με κοροϊδεύε υποστά στους κοινούς φίλους μας.

Στο μεταξύ, η Βέρα άρχισε ν' άνοιξη τα μάτια της για τη διαγωγή του άντρα της. Στην αρχή είχε μόνο υποψίες, που δεν καταδεχόταν να τις έξελέγη. Μα οι αποδείξεις πολλαπλασιάζονταν. Σε λίγο ήταν αδύνατο πιά ν' αμφιβάλλη, και τότε άρχισε να υποψέρε φοιχτά.

Γνώρισε όλες τις πίκρες, τις ταπεινώσεις, τους εξευτελισμούς, τις απατημένες νυναικάς. Δεν παραπονιόταν, ωστόσο, γι' αυτό που της έκανε. Έκανε μία σθερεση προσπάθεια ν' απαντήσει στην ευτυχία, να νικήση να ζή έτσι, δίχως χαρά.

Μα όταν έπιασε τόν άντρα της με την καλύτερη φιλενάδα της, επαναστάθηκε πιά και ζήτησε διαζύγιο. Ο Γκινιόμ δεν είχε αντίρρηση. Πήρε μάλιστα όλο το άδικο με το μέσο του.

Στην αρχή, η Βέρα είχε στείλει επιθετική. Μα όσο πλησίαζε η μοιραία ημερομηνία που θα θάνανε το διαζύγιο, νινόταν πιο χλωμή, πιο αμύλητη. Έδλε πια πως είχαν νεκρωθή όλα μέσα της και πως δε θα ξανά-νιωθε πιά καμιά χαρά...

Κι' όμως ποτέ δεν την είχα αγαπήσει τόσο πολύ. Έκείνη τότε-σε και με κτύπησε θλιμμένα, με συμπονώντας όσο και τόν Λαβού τον έαυτο της.

Ένα βράδυ, μ' επισκέφθηκε ξαφνικά στο σπίτι μου. Τα μάτια της νυάξαν περίεργα. - Έπρεπε να με καλέσετε! της παραπονέθηκε. Έγώ έπρεπε να βρω να σας βρω, κι' όχι εσείς!

- Δεν ήθελα να σας καλέσω, φανήθηκε με ταραχή. Ίσα ίσα πού το θέλησα μόνη μου να βρω εδω... νιά να περάσω τη θρασύ μου μαζί σας! Η φωνή της ήταν παράξενη.

πονητική, γλυκερά, ολάνοση και συναρπαστική. Μου ζήτησε να δώ τόν κήπο μου. Κατεβήκαμε μαζί. Η άμύσησάρα ήταν βαρειά και γεμάτη αρρώματα. Η Βέρα προσκρούσε στην άσκη αμύλητη, άκουμ... άπαλά άπάνω μου. Ύστερα μου είπε:

- Μη κάνουμε την ώρα σε άσκοπες φλυαρίες. Ήρθα εδω σε στιμμή δυνατού πυρετού, αποφασισμένη να μη θυσιάσω πιά τίποτα στις υποκοιρίες και τους διταννομής της κοινωνικής ζωής... Ξερετε τί άνακά-λυσα άπόψε:

Σάβητες πιο δυνατά άπάνω μου και συνέχισε: Άνακάλυσα πως ό πόνο σας χρησιμοποιώ σε κάτι... πως άπό τόσες άφάνταστες δυστυχίες ξεφύττει ένα υπέροχο λουλούδι. Άνακάλυσα πως όσες άναπνύ, γι' άπόψε τουλάχιστον... κι' ήρθα να σας το πω και να σας το άποδείξω...

Νόμισα πως με κτυπούσαν μ' ένα σφυρί κατακέφαλα. Τα νύνατά μου λυνίσουνε... - Βέρα! φώναξα βροχανά. Άν είναι όνειρο, ζύπνιός με άμείω... όσο είναι καιρός να παρνησώ!

- Δεν είναι όνειρο, μου ψιθύρε. Και τα βεία κείλη της ενώ-κα, άπάνω με το δικό μου, ρθύν-τας τη δίω του έρωτά μου...

Η Βέρα έθωνε το πούι. Έπέμεινε όμως της έρωτη μονά-κα. Μου άπανόρεψε να τη συν-νορέσω.

Έπρεπε να περιμένω ως την έπομένη νιά να την ξαναδώ. Η μέρα πέρασε σθερεή κι' ύ-περοχη - σθερεή απ' την ά-ναμνηση και την άπιστοία που συνοδεύουν κάθε χωρισμό - ύ-περοχη από άναμνησεις κι' έλ-πίδες. Ξαναζούσα συνεχώς τις μανευτικές στιγμές που είχα-με περάσει άναγκασμένοι...

Το βράδυ, άρνά, χτύπησε κάποιος την πόρτα μου. Άνοι-ξα. Ήταν ό υπηρέτης μου. Μού-φερε ένα νταλζίο φακέλλο. Άναμνησικά το νταλζίο της Βέρας. Τόν άνοξα τρέμοντας σνγκορμος, και διάβασα με φοιχή:

(Όχι μου, θάχω πεθάνει. ό-ταν θα διαβάσει αυτό το νταλ-ζίο... Δε ύπορούσα πιά να ζή-σω. Μόνο ό έρωτας θα ήταν ίσως ικανός να με σώση... Πι-στεβα χτες πως θα μ' έσωζε... Σ' αγαπούσα τρυφερά, φανερά, άποκαρπιακά... Μα αυτός ό έ-ρωτας είχε νεννήθη απ' το θά-νατο. Έκείνη που ήθε στο σπίτι σου, ήταν ήδη κατακα-σιμένη, και μόνο άφου πείσθη-κε νιά την πίστη, την άσφα-ει και τη δυστυχία σου έπρε-στην άγκαλιά σου...

Ναι, έλλπια νιά μιά στιμμή. Όταν έθυνα όμως, όταν βρέ-θηκε όλονόκαη, στο δρόμο κι' ύστερα στην κάμαρά μου, κατάλαβα πως τίποτα απ' ό-λα τα δε θα ύφιστο άν θα έπιχερούσα να ζήσω... πως οι φανένες αυτές ώρες θα χάνονταν μέσα στο σκοτάδι μιάς νύχτας δυστυχίας! Γι' αυτό-νιά σενα και νιά μένα - ήταν προτιμότερο ν' τελειώνουμε! Τουλάχιστον υπήρξα νιά μιά φορά φλογερή, θεία νυναικά σου! Άντίο, λατορεύτη μου ά-νάπη. Όσο νιώθω να πλησιάζω ό θάνατος, τόσο η τρυφερό-τητα μου νίνεται πιο ζωηρή.

Σ' άναπώ! Σ' άναπώ! Βέρα». Ζ. ΡΟΝΥ

ΟΙ ΚΑΝΚΑΤΕΡ ΚΛΕΒΟΥΝ ΑΝΑΛΙΑ!

Οι σύζυγοι Κάλλεντερ, στην Βόρειο Καρολίνα, είχαν ένα σκυλί που το άναπούσαν πολύ. Ήταν, άλλωστε, ηλικιωμένοι και χωρίς παιδιά. Μία μέρα, λοι-πόν, το σκυλί χάθηκε κι' οι Ι-δ' οκτύπηται του έλαβαν ταυτό-χρονα ένα νταλζίο, με το ό-ποιο ό άνώνυμος έπιστολογρά-φος τους ζήτησε 200 δολλά-ρια, άν ήθελαν να ξαναβούν το σκυλί τους. Οι σύζυγοι Κάλ-λεντερ τα έδωκαν και το σκυ-λί ξαναβήκε στο σπίτι τους.

ΤΡΟΧΟΦΟΡΟ ΚΛΟΥΒΙ

Η κυρία Μπέργκερ, κάτοικος της Νέας Υόρκης, άγαπά πολύ τα ζώα και ιδιαί-τερα τα άδικά πουλιά. Έπειδή λυπάται τους μικρούς φυλακισμένους της, κατα-σκεύασε ένα τροχοφόρο κλουβί, στο ό-ποιο έδωσε, όπως βλέπετε στη φωτογρα-φία μας, σχήμα παιδικού άμαξίου, και βγάλε συχνά περίπατο τους μικρούς πε-ριπατούς προσηλυτισμένους της.

Ήταν ό υπηρέτης μου. Μού-φερε ένα νταλζίο φακέλλο. Άναμνησικά το νταλζίο της Βέρας. Τόν άνοξα τρέμοντας σνγκορμος, και διάβασα με φοιχή:

(Όχι μου, θάχω πεθάνει. ό-ταν θα διαβάσει αυτό το νταλ-ζίο... Δε ύπορούσα πιά να ζή-σω. Μόνο ό έρωτας θα ήταν ίσως ικανός να με σώση... Πι-στεβα χτες πως θα μ' έσωζε... Σ' αγαπούσα τρυφερά, φανερά, άποκαρπιακά... Μα αυτός ό έ-ρωτας είχε νεννήθη απ' το θά-νατο. Έκείνη που ήθε στο σπίτι σου, ήταν ήδη κατακα-σιμένη, και μόνο άφου πείσθη-κε νιά την πίστη, την άσφα-ει και τη δυστυχία σου έπρε-στην άγκαλιά σου...

Ναι, έλλπια νιά μιά στιμμή. Όταν έθυνα όμως, όταν βρέ-θηκε όλονόκαη, στο δρόμο κι' ύστερα στην κάμαρά μου, κατάλαβα πως τίποτα απ' ό-λα τα δε θα ύφιστο άν θα έπιχερούσα να ζήσω... πως οι φανένες αυτές ώρες θα χάνονταν μέσα στο σκοτάδι μιάς νύχτας δυστυχίας! Γι' αυτό-νιά σενα και νιά μένα - ήταν προτιμότερο ν' τελειώνουμε! Τουλάχιστον υπήρξα νιά μιά φορά φλογερή, θεία νυναικά σου! Άντίο, λατορεύτη μου ά-νάπη. Όσο νιώθω να πλησιάζω ό θάνατος, τόσο η τρυφερό-τητα μου νίνεται πιο ζωηρή.

Σ' άναπώ! Σ' άναπώ! Βέρα». Ζ. ΡΟΝΥ

ΟΙ ΚΑΝΚΑΤΕΡ ΚΛΕΒΟΥΝ ΑΝΑΛΙΑ!

Οι σύζυγοι Κάλλεντερ, στην Βόρειο Καρολίνα, είχαν ένα σκυλί που το άναπούσαν πολύ. Ήταν, άλλωστε, ηλικιωμένοι και χωρίς παιδιά. Μία μέρα, λοι-πόν, το σκυλί χάθηκε κι' οι Ι-δ' οκτύπηται του έλαβαν ταυτό-χρονα ένα νταλζίο, με το ό-ποιο ό άνώνυμος έπιστολογρά-φος τους ζήτησε 200 δολλά-ρια, άν ήθελαν να ξαναβούν το σκυλί τους. Οι σύζυγοι Κάλ-λεντερ τα έδωκαν και το σκυ-λί ξαναβήκε στο σπίτι τους.

Με τόν άμερικανικής κατασκευής αυτό κά-λινδρο μπορεί κάθε νοικοκυρά να χρωμα-τίσει με μεγάλη εύκολία τους τοίχους του σπιτιού της, χρησιμοποιώντας πλαστικά χρώματα. Ο κλινδρος εφοδιάζεται με χρώμα μέσα ενός σωλήνος, που τόν συν-δέει με το δοχείο, το οποίο η νοικοκυρά έχει κραμασμένο γύρω της. Μ' ένα σύ-στημα εφευρέσας το χρώμα στέλνεται από το δοχείο στον κλινδρο και εκεί η νοι-κοκυρά ρυθμίζει την πίεση του κλινδρου άνάλογα με το πόσο, που θέλει να χη-τίσει το σπώμα του χρώματος πάνω στον τοί-χο, δεδομένου ότι η ροή του χρώματος είναι άνάλογη με την πίεση του κλινδρου.

Ο Έρωτας στο ΤΙΜΟΝΙ

Έχει συνοδό του πάντα το θάνατο...

Ο ΕΡΩΤΑΣ μπορεί να κρατά το τιμόνι ενός αυτοκινήτου. Όχι, άπαντούν οι άστυνο-μικοί της Τροχίας. Όχι, δηλώνουν κατη-γορηματικά οι γιατροί του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών. Όχι, συνάδουν οι γιατροί των δια-φόρων νοσοκομείων, που έφημερεύουν. Ο-ταν, ό έρωτας κρατάει το τιμόνι, συμπα-ράστατος που είναι ό θάνατος.

Πώς θα μπορούσε, ωστόσο, να εφαρμοσθή μιά διαταγή, που ν' απαγορεύει στους έρω-τευμένους να όδηγουν αυτοκίνητο; Άντιθέτως, μάλιστα, πολλοί είναι εκείνοι, που άγωνίζονται ν' άποκτήσουν ένα αυτοκί-νητο, νιά να μπορούν να χαρούν, την έρω-τική περιπέτεια. Το αυτοκίνητο στον έρωτα είναι μιά ένγυνος. Έκείνος που έχει αυτο-κίνητο, (κατά τεκμήριον) έχει ξεφύγει από την κατηγορία του μισοδυστυχισμένου. Ένα αυτοκίνητο είναι μεγάλος συντελεστής στην ευτυχία ενός ζευγαριού. Η νέα νυναικά ά-πό τα περίεργα μάτια τών έπιθατών ενός λεω-φορείου. Γλυνώνει άκόμη από τις άπρόοπτες συναντήσεις κι' από την παρακολούθηση των συνενών. Έτσι και υπήκε σε μιά κοούσα, χάθηκε άμέσως κάθε ίχνος της έρωτικής ζωής της. Ποιος θα μπορούσε να την παρακολου-θήσει στο Σούνιο, στο Τατόι, στο Σκαμα-γκιά ή στην Άνδρουσα; Κι' έτσι άρχίζει η μεγάλη περιπέτεια κι' ό έρωτας κάθεται όδη-γός στο τιμόνι...

Μα από αυτή άκριδώς τη στιμμή άρχίζει το δράμα των δύο έρωτευμένων, αλλά και των άτυχων όδηγών και πεζών, που θα θρε-θούν στο δρόμο τους. Είκαμε μιά ένδιαφερόσυτα συνομιλία με δια-φόρους τοκονόμους, που έλέγχουν την κυ-κλοφορία, και με τους γιατρούς του Σταθμού Πρώτων Βοηθειών, που μάς άσπνήθηκαν ένα πλήθος από ανατριχιαστικά δυστυχήματα που ίσως δε θα συνέβαιναν άν δεν ήταν στο τι-μόνι ό έρωας.

Πολλοί Έλληνες δεν έχουν άκόμη μάθει να όδηγουν αυτοκίνητο. Ποτέ δεν ύπολόγι-σαν ότι δεν άποτελούν μονάδα κι' ότι δε μπορούν να κάνουν ό,τι θέλουν. Δεν έχουν αντίληψη ότι σε κάθε ζούμο είναι δεμένοι με όλους τους άλλους, που κινούνται σ' αυ-τόν με κάθε είδους τροχοφόρο κι' ότι, όταν όδηγουν, θα πρέπει να τους ύπολογίζουν ό-λους. Όταν όμως ό όδηγός του αυτοκινήτου άφωορίσθη στη φίλη που έχει στο πλευρό του, όταν ξεχάσει πού βρίσκεται, τότε είναι μοι-ραίο να συμβεί το δυστύχημα...

Άς δούμε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις. Το ζευγάρι νυγίζει από το Λουτράκι. Είχε περάσει εκεί ένα όμορφο Σάββατοκύ-ακο. Τώρα κι' οι δύο έπείστεσαν στην Άθήνα, στα σπίτια τους. Εκείνη είχε πιά στους δι-κούς της ότι θα πίνανε έκδρομή μ' έναν Όμιλο. Έκείνος, ένα ταξίδι νιά δουλειές του στη Σπάρτη. Οι γονείς της νέας περίε-ναν άναπόμυνα το νυγισμό της. Η σύζυγος του έπιχειρηματία τόν περίμενε κι' εκείνη να νυγισί από τη δουλειά του κατάκοπος... Κι' οι δύο οικονομίες συναντήθηκαν τη Δευ-τέρα το μεσημέρι στο νεκροτομείο και κα-θεμιά παρέλασε το πτώμα του προσφιλοῦς της νιά να το κηδέψη με δάκρυα...

Τι είχε συμβεί; Κοντά στους Άγίους Θεο-δώρους, ένα φορτηγό αυτοκίνητο, που κα-τέβαινε όλοταχώς από την Άθήνα (αϊδέρω-σε τις λαυραίνες της κοούρας τους!) Σύνωμνα με την κατάθεση του όδηγός του φορτηγού, ό άντρας είχε άγκαλιάσει με το ένα χέρι τη φίλη του και με τ' άλλο όδηγού-σε. Εκείνη είχε νεύσει στον ώμο του. Ά-πάνω άκρωτιάς στη στροφή, της ήθε η έπι-θυμία να τη δώση ένα φιλή. Γύρισε αυτός προς τη φίλη του, το πρόσωπό του και το αυτοκίνητο με σχετική ταχύτητα πήρε τη στροφή...

- Όταν το είδα, ύμολόγησα ό όδηγός του φορτηγού, δεν είχα τόν καιρό να φρονώ! Ίσως ν' άπασχόλησε νιά ένα δευτερόλεπτο το μυαλό μου ή έγκαινα πού αντίκρισα: Η νέα κι' όμορφη νυναικά, φίλους σε ό στάμ-πια τόν όδηγό της κοούρας. Όταν πάτσα μ' όλη μου τη δύναμη τα φένα, ήταν πιά πολύ άρνά. Άκουσα κάτι σπασμωδικές κραυγές. Η νέα, τρελλή από το φόβο της, στρίνγλι-ζε. Ο όδηγός της κοούρας δε πρόλαβε να κάνει ούτε μιά κίνηση. Το φορτηγό πέρασε από πάνω τους και τους τσάκισε κυριολεκτι-κά. Όταν σταμάτησα κι' έτρεξα να βοηθή-σω, είδα μιά άμορφη μάζα από ματωμένες άσσκες και σιδερένια...

Έτσι, νιά ένα κλεφτό φιλή, έχασαν κι' οι δύο τη ζωή τους, μ' έναν άπεριόριστο άνα-τριχιαστικό τρόπο...

Άλλο παρόμοιο δυστύχημα συνέβη στο Με-γάλο Πεύκο. Ήταν Σάββατο, άπόγευμα. Το ζευγάρι είχε ξεκινήσει από την Άθήνα και κατέβαινε προς τόν Κόρινθο νιά να χαρή την όμορφη έκδρομή. Έτρεχαν, αυχτούσαν και φαινόταν ότι είχαν πολύ κέφι. Ένας θεός ξέρε τι σχέδια έκαναν γι' αυτή την έκδρομή. Η νέα τόν περσίαζε, κολλούσε κοντά του, τόν άγκάλιαζε, τόν ναναλούσε... Όσοι αυτοκι-νητιστές τους συναντούσαν, φρέναραν θορυ-θυμένοι. Έβλεπαν με τόμο ότι τ' αυτοκίνη-το πνήγανε πότε δεξιά και πότε άριστερά εξ αίτίας των τρελών παρινιδιών του ζευγαριού.

- Κάπου θα σκοτωθούν αυτοί οι άνθρωποι! έλεγον. Μα δεν αντίλαθάνονταν τόν κίν-δυνο...

Πώς όμως να τόν αντίληφθούν, που είχαν ξεχαστή με τις τρέλλες και τα παρινίδια του έρωτά τους; Και ξαφνικά, στην Κακιά Σκάλα, η νέα δάγκωσε στ' άστέια το χέρι του άνα-πημένου της. Εκείνος πόνεσε και το τράθη-ξε από το βολάν. Τ' αυτοκίνητο, άκυδέρντο,

γάλο Πεύκο. Ήταν Σάββατο, άπόγευμα. Το ζευγάρι είχε ξεκινήσει από την Άθήνα και κατέβαινε προς τόν Κόρινθο νιά να χαρή την όμορφη έκδρομή. Έτρεχαν, αυχτούσαν και φαινόταν ότι είχαν πολύ κέφι. Ένας θεός ξέρε τι σχέδια έκαναν γι' αυτή την έκδρομή. Η νέα τόν περσίαζε, κολλούσε κοντά του, τόν άγκάλιαζε, τόν ναναλούσε... Όσοι αυτοκι-νητιστές τους συναντούσαν, φρέναραν θορυ-θυμένοι. Έβλεπαν με τόμο ότι τ' αυτοκίνη-το πνήγανε πότε δεξιά και πότε άριστερά εξ αίτίας των τρελών παρινιδιών του ζευγαριού.

- Κάπου θα σκοτωθούν αυτοί οι άνθρωποι! έλεγον. Μα δεν αντίλαθάνονταν τόν κίν-δυνο...

Πώς όμως να τόν αντίληφθούν, που είχαν ξεχαστή με τις τρέλλες και τα παρινίδια του έρωτά τους; Και ξαφνικά, στην Κακιά Σκάλα, η νέα δάγκωσε στ' άστέια το χέρι του άνα-πημένου της. Εκείνος πόνεσε και το τράθη-ξε από το βολάν. Τ' αυτοκίνητο, άκυδέρντο,

Μα τί συνέβη; Πώς γκρεμισθήκατε; Ο δρόμος ήταν έλεύθερος!

- Έγώ φταίω! στέναξε η νέα όταν συνήλ-θε. Έγώ τόν άκότωσα! Γι' άστέια, τόν δάγ-κωσα στο χέρι, γιατί μ' ένοχλούσε! Έτσι γκρεμισθήκαμε!

Η νέα είχε σπασμένα τα πόδια της και την δεξιά ύμολαπή. Έτρεξε κι' έγινε καλά. Μα εκείνος άναπαύεται στο νεκροταφείο της Ά-ναστάσεως...

Άλλη δραματική περίπτωση. Συνέβη στο Δέλτα του Φαλήρου, τις μικρές ώρες της νύ-χτας, μιά Κυριακή. Το αυτοκίνητο, μιά πολυ-τελή (Λινκολν), την όδηγούσε μιά όμορφη ζένη. Είχε νεννήσει με τη νέα κατακτητή της σ' ένα πολυτελές κέντρο της Γλυβάδας. Είχαν πιά θόσσην σαμπάνια. Τώρα, εύτυχι-αμένοι κι' οι δύο, και μεθυσμένοι πού λίνγουν τα δοκίμαζαν την ευχαρίστηση του έρω-τός τους. Ένενηντα, έκατό, έκατόν είκοσι χιλιάμετρα!... Μ' αυτή την ταχύτητα έτασαν στο Δέλτα και βέλασαν να πάρουν τη στροφή. Η όμορφη ζένη νύγισε το τιμόνι. Μα η κοούσα τινάχθηκε στο άριστερό μέρος του δρόμου κι' έπεσε σά βολιά πάνω μ' ένα άλλο αυτοκίνητο, που κατέβαινε με μεγάλη ταχύτητα. Τα δύο άμάζια τσακίστηκαν, πή-ραν δυο τούμπες κι' έπεσαν άνα ένας σω-στό από αδικικά. Στην άσφαλή της λεωφορείου τινάχθηκαν ό συνοδοί της ζούρας ζένης κι' οι έπιβάτες του άλλου αυτοκινήτου. Η όμορφη ζένη σκοτώθηκε. Όσο νιά τόν όδη-γό της άλλης κοούρας, βγήκε από τα σιδε-ρικά θουπηγμένους στο αίμα. Δεν πίστευε ό άνθρωπος ότι είχε νυναικάσει!

Άλλη χαρακτηριστική περίπτωση. Η νέα όδηγούσε το κομψό άμάζι της. Δίπλα της κα-μάρισε ό φίλος της. Κάθε τόσο την άνα-λάεζε και της έκανε ένα σωρό τρυφερότητες.

- Κάθισε φρόνιμα, του έλεγε εκείνη. Μα ό φίλος της, μεθυσμένος, έπέμεινε στις τρυφερότητες του. Και ξαφνικά η νέα προ-σέχοντας το φίλο της, πήρε άνοχτά τη στρο-φή του Δέλτα. Τινάχθηκε με δύναμη στην οί-δα άσφαλείας, νετροπάρσε κι' έμεινε στον τόπο μαζί με το συνοδό της...

Τέλος, στο Σούνιο γράφτηκε εδω και λί-νες μέρες, ό επίλογος της αισθηματικής Ι-στορίας του Ξωγώνος Σταμπολιάδη και Βασούλας Ζουμπουλίδου. Η ανέλκυσι του αυτοκινήτου θα άποκαλύψη πως νωφάτικε ό έ-πιλογος αυτής της έρωτικής τραγωδίας: Μη-χανική βλάβη: Κακός χειρισμός. Άπότομο τράβηγμα του τιμονιού προς τα δεξιά, προς τόν φοβερό κορινθό!

Γεγονός, πάντως, είναι ότι, όταν ό έρωτας κρατάει τιμόνι και διασκεδάζει, πάντα κον-τά του βρίσκεται ό θάνατος!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΟΙ ΘΡΑΣΥΤΕΡΟΙ ΛΗΠΟΔΥΤΕΣ

Γυρίζοντας κατά τα ζήμερμάματα στο σπίτι του από ένα πάστο, κάποιος Άμερικανός δο-κίμασε τη μεγαλύτερη έκταλη της ζωής του: Κατά το διάστημα της άπουσίας του, ένας τομυρόος κλέπτης είχε γκρεμίσει όλόκληρο το πίσω μέρος του σπιτιού του και είχε πά-ρει όλα τα τουβλά, φερτώνοντάς τα σ' ένα καμινάκι.

Δεν ήταν ωστόσο λιγότερο θοασής κι' ό Λονδρέζος εκείνος ληποδύτης, που μπήκε σ' ένα άστυνομικό τιμήμα κι' έκλεψε τους καί-νουνιους μανδύες δύο άστυφυλάκων!

Ένας άλλος πάλι - στο Λονδίνιο κι' αυ-τός - έφέροντας πια μιά πλούσια κυρία θά έλεγε κάμποσο καιρό σε ταξίδι, μπήκε στο σπίτι της κι' έγκαταστάθηκε εκεί μέσα επί άρκετές μέρες. Έτρωνε ό,τι ύπποχε στο κελ-λάο της και κοιμότανε στο κοσβάτι της. Όταν έθωνε όμως, είχε τήν... ενγένεια να μην πάση μαζί του παρ' μόνο μερικά βιβλία με ποιήματα!

υπήκε με ταχύτητα στην εύθεία, χτύπησε στο μικρό διάζωμα άσφαλείας, το νκρέμισε και κυλήθηκε στον κορινθό. Με τις τούμπες που πήρε ό όδηγός κι' οι φίλη του, βούτηξαν λι-πόθυμοι στη θάλασσα με σπασμένα τα κοκ-καλά τους.

Οι όδηγοί των περαστικών αυτοκινήτων, που είδαν το δυστύχημα, έτρεξαν να τους βοηθήσουν. Με χίλια βάσανα κατέβηκαν στον κορινθό και τους μάζεψαν από τη θάλασσα. Η νέα ζούσε άκόμη. Ο όδηγός όμως είχε πεθάνει.

Μα τί συνέβη; Πώς γκρεμισθήκατε; Ο δρόμος ήταν έλεύθερος!

- Έγώ φταίω! στέναξε η νέα όταν συνήλ-θε. Έγώ τόν άκότωσα! Γι' άστέια, τόν δάγ-κωσα στο χέρι, γιατί μ' ένοχλούσε! Έτσι γκρεμισθήκαμε!

Η νέα είχε σπασμένα τα πόδια της και την δεξιά ύμολαπή. Έτρεξε κι' έγινε καλά. Μα εκείνος άναπαύεται στο νεκροταφείο της Ά-ναστάσεως...

Άλλη δραματική περίπτωση. Συνέβη στο Δέλτα του Φαλήρου, τις μικρές ώρες της νύ-χτας, μιά Κυριακή. Το αυτοκίνητο, μιά πολυ-τελή (Λινκολν), την όδηγούσε μιά όμορφη ζένη. Είχε νεννήσει με τη νέα κατακτητή της σ' ένα πολυτελές κέντρο της Γλυβάδας. Είχαν πιά θόσσην σαμπάνια. Τώρα, εύτυχι-αμένοι κι' οι δύο, και μεθυσμένοι πού λίνγουν τα δοκίμαζαν την ευχαρίστηση του έρω-τός τους. Ένενηντα, έκατό, έκατόν είκοσι χιλιάμετρα!... Μ' αυτή την ταχύτητα έτασαν στο Δέλτα και βέλασαν να πάρουν τη στροφή. Η όμορφη ζένη νύγισε το τιμόνι. Μα η κοούσα τινάχθηκε στο άριστερό μέρος του δρόμου κι' έπεσε σά βολιά πάνω μ' ένα άλλο αυτοκίνητο, που κατέβαινε με μεγάλη ταχύτητα. Τα δύο άμάζια τσακίστηκαν, πή-ραν δυο τούμπες κι' έπεσαν άνα ένας σω-στό από αδικικά. Στην άσφαλή της λεωφορείου τινάχθηκαν ό συνοδοί της ζούρας ζένης κι' οι έπιβάτες του άλλου αυτοκινήτου. Η όμορφη ζένη σκοτώθηκε. Όσο νιά τόν όδη-γό της άλλης κοούρας, βγήκε από τα σιδε-ρικά θουπηγμένους στο αίμα. Δεν πίστευε ό άνθρωπος ότι είχε νυναικάσει!

Άλλη χαρακτηριστική περίπτωση. Η νέα όδηγούσε το κομψό άμάζι της. Δίπλα της κα-μάρισε ό φίλος της. Κάθε τόσο την άνα-λάεζε και της έκανε ένα σωρό τρυφερότητες.

- Κάθισε φρόνιμα, του έλεγε εκείνη. Μα ό φίλος της, μεθυσμένος, έπέμεινε στις τρυφερότητες του. Και ξαφνικά η νέα προ-σέχοντας το φίλο της, πήρε άνοχτά τη στρο-φή του Δέλτα. Τινάχθηκε με δύναμη στην οί-δα άσφαλείας, νετροπάρσε κι' έμεινε στον τόπο μαζί με το συνοδό της...

Τέλος, στο Σούνιο γράφτηκε εδω και λί-νες μέρες, ό επίλογος της αισθηματικής Ι-στορίας του Ξωγώνος Σταμπολιάδη και Βασούλας Ζουμπουλίδου. Η ανέλκυσι του αυτοκινήτου θα άποκαλύψη πως νωφάτικε ό έ-πιλογος αυτής της έρωτικής τραγωδίας: Μη-χανική βλάβη: Κακός χειρισμός. Άπότομο τράβηγμα του τιμονιού προς τα δεξιά, προς τόν φοβερό κορινθό!

Γεγονός, πάντως, είναι ότι, όταν ό έρωτας κρατάει τιμόνι και διασκεδάζει, πάντα κον-τά του βρίσκεται ό θάνατος!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

ΟΙ ΘΡΑΣΥΤΕΡΟΙ ΛΗΠΟΔΥΤΕΣ

Γυρίζοντας κατά τα ζήμερμάματα στο σπίτι του από ένα πάστο, κάποιος Άμερικανός δο-κίμασε τη μεγαλύτερη έκταλη της ζωής του: Κατά το διάστημα της άπουσίας του, ένας τομυρόος κλέπτης είχε γκρεμίσει όλόκληρο το πίσω μέρος του σπιτιού του και είχε πά-ρει όλα τα τουβλά, φερτώνοντάς τα σ' ένα καμινάκι.

Δεν ήταν ωστόσο λιγότερο θοασής κι' ό Λονδρέζος εκείνος ληποδύτης, που μπήκε σ' ένα άστυνομικό τιμήμα κι' έκλεψε τους καί-νουνιους μανδύες δύο άστυφυλάκων!

Ένας άλλος πάλι - στο Λονδίνιο κι' αυ-τός - έφέροντας πια μιά πλούσια κυρία θά έλεγε κάμποσο καιρό σε ταξίδι, μπήκε στο σπίτι της κι' έγκαταστάθηκε εκεί μέσα επί άρκετές μέρες. Έτρωνε ό,τι ύπποχε στο κελ-λάο της και κοιμότανε στο κοσβάτι της. Όταν έθωνε όμως, είχε τήν... ενγένεια να μην πάση μαζί του παρ' μόνο μερικά βιβλία με ποιήματα!

ΟΙ ΔΙΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Άντεπίθεσις

Είς του Ζανπιέριου βηματών τας νωστικές άλλεας κι' έκων έντείνουσες φαεινάς και πονηράς ιδέας κατεπλευσαν μανιωδώς μεστές εκ μερακίου, κι' έλαβον θέριν παράστα επί τού πανκακιού. Κι' ο Ζεύ! νενάιν έξοχος προσήλασε μετ' άλλων και κρίνας ούν το ζήτσημα βεβαίως κατεπίνον. Ο παίδας, άπεφάσιον δεινώς να προσπαλάσω, κι' έν ύψει δίδοις εκλεκτής μαχητικής να δράσω. Τούτέστιν έκοχον ένπνευσιν να δράσω εξαπίνης και γάρ τυνχάνω Δόν Ζουάν και άθαστος τσακίνησε συνέτριψον τόν μύστακα σντίκα με μεράκιον και σνν αυτό έποίησαν πενδάκις το μαστάκιον. Κι' ίνα τανέως άποβή επιτυχής ή φτιάξις, είς κόρακα άπέτειλον αιδώ και προηλάσεις κι' άπλώσας τήν νεροσκλαν μου μετά χαράς κρυφής ιδού, άπεκατέστησαν την λήθην έπαφής...

Και πάραυτα μετά σοδορού και άθο-ροήτου θράσους: - Ψ Μούσα! άνεωάνησον. Άμαδρυάς (του δάσου!) Άφες το ύθος το ψυχρόν το πλῆρες (καυμάτων) και πρόσελθε προς έννορξιν ένθέρμων (άσπασμάτων) Και πάραυτα έφωάρησον χωρίς ένδοια-μόν, ότε έδέχθην παρ' αττίς σοδορόν κα-ταιγισμόν, κι' έκείσε άνεχώρησον κραυγάζων ούν (προς πάντας: - Άνάθεμα τόν αίτιον, που εύρεν σφύ! (τάς... τούαντες! Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Και πάραυτα μετά σοδορού και άθο-ροήτου θράσους: - Ψ Μούσα! άνεωάνησον. Άμαδρυάς (του δάσου!) Άφες το ύθος το ψυχρόν το πλῆρες (καυμάτων) και πρόσελθε προς έννορξιν ένθέρμων (άσπασμάτων) Και πάραυτα έφωάρησον χωρίς ένδοια-μόν, ότε

Η «ΤΡΑΓΙΚΗ ΘΥΣΙΑ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΕΚΑ: Τρισεκατομμύριος κορίτσαρος, αθλητικό σώμα για εμπόλεμο και κομμάτι γραμμές ανεπιθύμητες και αση-νευτικά. 25 χρόνων. ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΙΔΗΣ: Δημόσιος υπάλλη-λος, πατέρας της. 50 χρόνων. ΛΟΛΑ, γυναίκα του, κοινός τύπος, 45 χρόνων. ΣΤΑΥΡΟΣ ΧΟΥΡΛΑΣ, κοντόχοντρος, πλη-θωρικός, φασκρικός, μεγαλοδοξήσανος, 40 χρόνων. ΠΙΠΗΣ: 'Αδελφός της 'Αλέκας, 10 χρόνων. ΓΙΩΡΓΟΣ: Κομψός, νεα-ρός, φοιτητής.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι του Πανιδή). ΠΑΝΙΔΗΣ (βηματίζει νευρι-κά): Στο σπίτι με το καλό, έ-κατο χιλιάδες φορές. Κι' ενώ και η υπέρα σου θα σωθεί κι' εσύ... και θα σωθείς και μάς και το μικρό αδερφό σου. ΛΟΛΑ: 'Ισως σου ζητάμε, παιδί μου, μία μενάλη, τρανι-κή θυσία.

ΠΑΝΙΔΗΣ: Μα γιατί (τρανική θυσία); 'Αστείεςσαι! Να νίνη κυρία Χούρλα, να κολυμπάει μέσα στ' εκατομμύρια, είναι θυσία! Το Χούρλα τόν κυννήα νε σήμερα τα καλύτερα σπιτία της 'Αθήνας να τόν κάνουνε ναυπρό και σ' ου μου λές (θυ-οία). 'Ορίστε μα! Καπο'ανου του χαρίζανε γάιδαρο και τόν κυττάει στα δόντια.

ΑΛΕΚΑ: 'Εμένα δέ μου τόν χαρίζουνε το γάιδαρο μπα-μπα! 'Εγώ προκείται να τόν ακριβοπληρώσω! Να τόν πλη-ρώσω με τη θυσία της ζωής μου. Καταλάβετε:

ΠΑΝΙΔΗΣ: Κουταμάρες! Κο-ριτσιότικες ανοησίες, όλερτ, έρωτες και έννοιες με το Γιώ-νο το φοιτητάκο.

ΑΛΕΚΑ: Τό φοιτητή, όχι το «φοιτητάκο». Δεν υπάρχει με-τωικό υποκοριστικό. 'Ετσι μπο-ρείτε να πείτε και «προσευ-τάκος» και «ναυαρχικός» κι' ό,τι θέλετε...

ΠΑΝΙΔΗΣ: Λέω φοιτητάκος, γιατί αντί να μελετάει, κά-θεται και ξεροσταλιάζει απ' έξω απ' τα παρκαθούρα μας.

ΑΛΕΚΑ: 'Αφού ν' αναπαίει: Κι' ενώ τόν αγαπώ.

ΠΑΝΙΔΗΣ: Κι' η υπέρα σου άναψες εμένα και τί είδες; 'Αποτελέσματα! Λέμε το ψω-μί ψωμάκι. Κι' απ' το πωλί ως το βράδυ κρινόνα. Αυτό ζήλε-ψες:

ΑΛΕΚΑ: Δεν ξέρω τί ζήλε-ψα, υπαίμαδι και τί δέ ζήλεψα. Πάντως ό,τι και να πής δέ θα με πείσεις!

ΠΑΝΙΔΗΣ: 'Ακουσε, 'Αλέκα!

Στο σπίτι του Πανιδή.

ΑΛΕΚΑ: Και τώρα τι θα νίνη δηλαδή; Θα μεταχειριστής βία;

ΠΑΝΙΔΗΣ: Ψυχολογική. Θ' ά-ναγκασθώ να σου αποκαλύψω... (Σταματάει). Δέ μπορώ, δυστυ-χώς!

ΛΟΛΑ: 'Ο μπαμπάς σου έχει ένα σοβάδ έλλειμμα στο τα-μείο του.

ΑΛΕΚΑ: Τί; ΛΟΛΑ: Ναί. Κι' αν δέ νίνη αυτός ο γάμος, θα χάσει τη θέσι του, θα παπ στη φυλακή και θα καταδικασθούμε!

ΑΛΕΚΑ: Καλέ μαμά... αυτό δέν είναι τό «φιντανάκι» του Χόρν.

ΛΟΛΑ: Μπορεί, αλλά είναι και η δική μας τρανυδία.

ΠΑΝΙΔΗΣ: Τώρα, λοιπόν, τί λές;

ΑΛΕΚΑ (δυνακνείται): Τότε... αφού είν' έτσι... δέ θα τόν κυττάω τό γάιδαρο στα δόν-τια.

ΠΙΠΗΣ (που μελετάει σε μία γυνιά): Μαμά, ο γάιδαρος είν' ο κύριος Χούρλας;

ΛΟΛΑ: Σιωπή εσύ. 'Εσύ ν' άκους μόνο.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σαλόνι).

ΧΟΥΡΛΑΣ (πανευτυχής):... Με συνχωρείτε, αν ποθα λίγο νωρίτερα... ήταν η μεγάλη μου επιθυμία να σας δω!

ΑΛΕΚΑ: Θα βαρεθίτε να με βλέπετε κ. Χούρλα! Θα με βλέπετε διαρκώς, σε όλη σας τη ζωή!

ΧΟΥΡΛΑΣ: Σας ευχαριστώ! Σας ευνημωνώ! Αυτό σημαί-νει πως μου υπόσχεσθε αϊώνια πίστι.

ΑΛΕΚΑ: 'Ακριβώς όχι! 'Αλ-λά... η συζυγική πίστι υποτί-θεται ότι είναι άπαραίτητη. Τούλάχιστον... ποτέ κανείς δέ ζητάει την άδεια να κάνει άπι-στιές και μάλιστα πρό του γά-μου! Λοπόν κι' εγώ, αφού σας

παντρεύομαι, υποτίθεται ότι σας υπόσχομαι και πίστι!

ΧΟΥΡΛΑΣ: Τά λέτε πολύ χα-ριτωμένα. Θεοποιός μου! Τά λέτε έκτακτα!

ΑΛΕΚΑ: 'Οχι πάντα! Πολ-λές φορές είμαι ωμή.

ΠΙΠΗΣ: Καί βρίζει! Ξέρετε πως βρίζει: Όλο θρωμόλογα λέει!

ΑΛΕΚΑ: Σιωπή, εσύ. ΧΟΥΡΛΑΣ: 'Αληθεία Πίπη; 'Η 'Αλέκα λέει κοκά λόγια; Σάν τι δηλαδή; Για πές μου.

ΑΛΕΚΑ: 'Ε, τώρα θα μαλώ-σω εσάς!

ΧΟΥΡΛΑΣ: Θα ήταν μεγάλη ευτυχία νιά μένα, ν' άρχισήν μεταξύ μας η «έντιμιτέ»!

ΠΙΠΗΣ: Νά τά πώ, θείε; ΑΛΕΚΑ: Πίπη, σιωπή είπα! Πήναιν' έξω. Και νά μην τόν λές θείο τόν κύριο Χούρλα.

ΠΙΠΗΣ: 'Αλλά πως νά τόν λένω, άνηψέ;

ΑΛΕΚΑ: 'Ο κ. Χούρλας θα νίνη αδερφός σου.

ΠΙΠΗΣ: Πως δηλαδή; Θα τόν νενήσι η μαμά;

ΑΛΕΚΑ: 'Οχι, αλλά... είναι αδελφός σου!

ΠΙΠΗΣ: Τίν φώνισες, 'Αλέ-κα! Νά μου λές πατέρα σου μπορεί. 'Αλλ' αδερφός μου. Αυτός είναι μεγαλύτερος απ' τό μπαμπά!

ΑΛΕΚΑ: 'Ελα πήναιν' έξω τώρα. 'Ο κ. Χούρλας είναι άρ-ραβωνιαστικός μου.

ΠΙΠΗΣ: 'Α, γαμπρός μου θα νίνη δηλαδή. 'Ετσι πές! 'Ο-ραία! Για νά τόν μιλάω στον ενικό και νά τόν καρπαζώνω.

ΑΛΕΚΑ: 'Αντιλαμβάνεστε τί ώραία θα περάσετε κ. Χούρλα!

ΧΟΥΡΛΑΣ: 'Ολ' αυτά νιά μέ-να είν' ευτυχίες νουπετικά μου πλάσμα! Θάνει νά μου-χετε λίγη συμπάθεια...

ΑΛΕΚΑ: Σας έκτιωθ βαθύ-τατα και σας συμπάθω πάρα πολύ.

ΧΟΥΡΛΑΣ: Σας είμαι ευνών-μων! Είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος τού κόσμου!

ΑΛΕΚΑ: Χαίρομαι πού, τ' ά-κούω. (Τηλέφωνο). Με συνχω-ρείτε νά δω ποιός είναι. (Βγαί-νει)

ΧΟΥΡΛΑΣ: 'Εσύ, Πίπη, χαιρέ-σαι πού θα παντρευτώ την ά-δελη σου.

ΠΙΠΗΣ: 'Εγώ χαιρόμαι, γιατί έχετε λεσά. 'Αλλ' αυτή δέ χαιρείται καθόλου, ψέματα λέει.

ΧΟΥΡΛΑΣ (κίτρινος): Ψέμα-τα λέει; Και πού τό ξέρετε εσύ;

ΠΙΠΗΣ: 'Εγώ δέν ξέρω; Τ' άκουσα με τ' αυτιά μου. Και μιά φορά μόνο. 'Ολη την ώρα τ' άκούω. Ξέρετε τί κάνουνές νίνονται αυτές τις μέρες εδώ μέσα; 'Εγώ σε θέλω, νι' αυτό στά λέω νιά νά λάσας τά μέ-τρα σου. 'Ο μπαμπάς τήν ά-νάνκασε νά πη τό ναι, νιατί κορώταει σ' τό ταμείο του.

ΧΟΥΡΛΑΣ: 'Α, έτσι; ΠΙΠΗΣ: Βέβαια. 'Η 'Αλέκα δέ σε θέλει. Σε λέει γάιδαρο και σε σπαινεται. Αυτή άνα-παίει τό Γιώργο, ένα φοιτητή, πού θναίνουν έξω μαζί περί-πατο και νυρίζει η 'Αλέκα τη νύχτα στις τρεις και στις τέσ-σερις. 'Αλλά η μαμά της εί-πε: 'Παντρεύου τό Χούρλα πούχει τόν παρά και μετά είο' έλεύθερη...

ΧΟΥΡΛΑΣ: 'Ετσι είπα... η κυρία υπέρα σου; Τά συχνά, ρωί (δενώντας); Πές ότι δέ προκειται νά νυρίση ο κ. Χούρ-λας.

ΠΙΠΗΣ: Γιατί; ΧΟΥΡΛΑΣ: Γιατί, παιδί μου... δέ θέλω νά στενοχωρήσω την άδελφή σου! (Θένει). Γεια σου.

ΑΛΕΚΑ (μπαίνει απ' την έ-σωτερική πόρτα και οιδάει τόν Πίπη): Μπαδές!

ΠΙΠΗΣ: Καλά τά είπα, άδε-ρούλα μου.

ΑΛΕΚΑ: Μιά χαρά! Τρέξε τώρα στο Γιώργο!

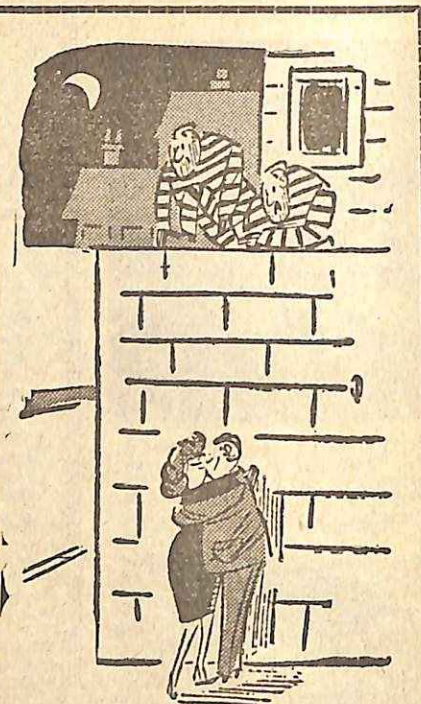
ΠΙΠΗΣ: Δέ μου λές; Και τά λεφτά πως θα τα βάλη ο μπα-μπάς στο ταμείο;

ΑΛΕΚΑ: Τί λές βρέ; 'Αφού είναι «παρμυθί»! 'Εοί δέ μου τώπες ότι τ' άκουσες;

ΠΙΠΗΣ: 'Α, ναι! 'Εγώ στο είπα!

(Αυλαία)

ΕΨΙΛΟΝ

— Νά και κάτι που δεν είχαμε προβλέψει!...

— Εδώ εισθε;... Κι' εγώ σας γύ-ρενα παντού για να σας συντήσω τόν ένα στόν άλλο!...

— Εμεις, κύριε, θα σας στοιγί-σουν πολύ πιο ακριβά!...

ΕΝΩ η καυμένη ή Σούζη βρισκό-τανε σε απόγνωση, πού δέν κατάφερε άκόμη νά προδλήθι καλλιτεχνικός και νά δείξη την ά-ξία της ως στάς, σ'ό καφενείο της γειτονίας ή συμμορία τών νεαρών φαρσέρ κατέτρωνε τά σχέδια για μία καινούργια φάρσα έναντιόν της.

—Αυτή τη φορά, βρέ παιδιά, έ-λεγε ο ψηλός με τό μουστακάκι, θα γελάση τό παρδαλό κατσίκι με τη τρελλοκαμπέρω τη Σούζη. Άκούστε τί σκέφθηκα...

Κι' άρχισε νά άναπτύσση τό σχέδιο της νεας σατανικής παγί-δας, στην όποιαν μοιραία θα έ-πεσε πάλι ή Σούζη, όχι τόσο ά-πό άφελεια, όσο από μεγάλη της επιθυμία νά αναδειχθί καλλιτε-χνικός και νά έπισηκισθί με τη δόξα της τις διάφορες έγχώριες βεντεούλες, πού, καθώς πιστεύει, από αντίζηλία της παρεμβόλλουν έμπόδια στην καλλιτεχνική της

Σχεδόν άμέσως μιά βραχή φω-νή άκούστηκε στο τηλέφωνο.

— Άλλο δεσποινίς Νήσα. 'Ε-δώ Σκούρας!

—Ν! μά αυτό ήτανε μιά ά-νέλπιστη τύχη! Της μιλούσε από τό τηλέφωνο ο μεγαλύτερος παρ-αγωγός τού Χόλλυγουντ. Κάτι πήγε νά πη, αλλά ή φωνή της πνίγηκε στόν ούρανίσκο.

— Βρίσκομαι στην 'Αθήνα, δε-σποινίς Νήσα, συνέχισε ο διάση-μος παραγωγός. Θα γυρίσω μιά ταινία και σας προτείνω τόν πρώ-το ρόλο. Δέχετε;

—Ν! Μά φυσικά!... ψέλλισε άνασταταμένη ή Σούζη.

—Οκέ! προσέθεσε ικανοποιη-μένος ο Σκούρας. Σας άγκαλά-ζω, λοιπόν, για 500 χιλιάδες δολ-λάρια. Προέπει όμως νά σας έξη-γήσω, ότι ή νέα μου ταινία άπαι-τεί νά είναι κουρεμένη ή πρωτα-γωνίστρια...

—Ν! Έκανε με άπογοήτευσι ή Σούζη, πού είχε σε μεγάλη ύ-πόληψη τά μαλλιά της.

— Είναι άπαράδεκτος όρος!... συνεπλήρωσε ο διάσημος παρ-αγωγός. Και όχι άπλως κουρεμένη, αλλά γουλί...

— Γουλί; είπε με φοίρη ή Σούζη.

— Μάλιστα! Τό άπαιτεί βλέ-πετε ο ρόλος. Λοιπόν, τί λέτε; Δέχετε;

—'Εστω! άπάντησε έπειτα ά-πό μικρό δισταγμό ή Σούζη.

— Λαμπρά! Κουρεμένη, λοι-πόν, άμέσως και έλάτε στο στούν-τιο ν' άρχίσουμε τό γύρισμα. Συμφωνεί;

—Σύμφωνοι! άποκριθήκε μου-διασμένη ή Σούζη, πού θα άναγ-καζότανε νά θυσιάση τά μαλλιά

— Δέ θα τούς περάση, μά-δε... Ό,τι και νά κάνουν, τό καλ-λιτεχνικό μου άστρο θα μεσομαρ-νισθί και θα σβήση με τη λάμψι- του τά διάφωρα άστέρια τύπου Βουγιουκλάκη, Διαλάν, Ζωίδου και Σία... Δέ συμπάσεις, μάμ!

— Η κυρά - Καλλιόπη, πού έχει πιά βραβεθ ν' άκούη τις άνοησίες της κόρης της, κοίταζε τό κεφάλι της μελαγχολικά και προσπαθί- για μιά άκόμη φορά νά τήν συ-νεοήρη.

— Άσε πιά αυτές τις άηδίες, βρέ παιδάκι μου και κύτταε νά λογικευθής. Νά βρεθί και κανέ-νας χριστιανός νά σε παντρευτή νά παρηγοήσε και απ' τά στό-ματά τού κόσμου, γιατί γίνωμε ρεντίκολο πιά...

— Η Σούζη όμως εξανίσταται.

— Δεν είσαι καλά, μάμ! Μιά σ'όσο περιωπής δέν παντρεύεται όποιον και όποιον... 'Αν με ζητή-ση ο 'Αλεξανδράκης, τέλος πάν-των, συζητείται τό πράγμα. Έκ-τός αν προτιμήσω τόν Γιούλ Μπρόνερ...

Και ή καυμένη ή κυρά-Καλλιό-πη, άπογοητευμένη πως θα μπο-ρέση νά φέρη σε θεσηνώσια τήν κόρη της άποσπασμένη στην κουζί-να, ενώ ή Σούζη έξακολουθεί νά βουκαλίζεται με άπιθανά όνειρα καλλιτεχνικών θριάμβων.

Άπάνω στην ώρα χτυπάει τό τηλέφωνο. Τρέχει ή Σούζη και ση-κώνει τό άκουστικό με τήν κρυφή έλπίδα, ότι στην άλλη άκρη θα ήτανε κανένας παραγωγός ή σκη-νοθέτης, πού θα τήν καλούσε νά της προτείνη συνεργασία. Και δέν έππεσε έξω αυτή τη φορά. Δο-

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

Κουρεμένη γουλί!...

της στο βωμό της τέχνης.

Φιλοσόφησε όμως τό πράγμα. Μήπως και ή Σουλάνα Μάγκανο δέν κουρευτήκε για νά γυρίση τό φίλμ «Γιοβάνκα»;

—'Επειτα ήτανε μοναδική ευκαιρία νά βάλη τά γυαλιά σε μερικές -μερικές προ-ταγωνίστριες έγχώριου παρα-γωγής. 'Ετσι πήρε τήν άπόφασή της. Θα κουρευότανε γουλί! Και χωρίς νά χάση καμιά έσπευση στόν κομμωτή της.

— Παρακαλώ, κούρεμα με ψι-λή μηχανή... τού είπε με ύφος. Και στρώθηκε στην πολυθρόνα.

— Πας; φώναξε ατόος κατά-πληκτος. Κούρεμα με ψιλή μηχα-νή; 'Αστείεςσθε, δεσποινίς;

— Ποσώς! Κούρετέ με με τήν ψιλή μηχανή και γρήγορα, παρα-καλώ, γιατί έχω εγύρισμα...

— Σταυροκοπήθηκε ο κομμωτής.

— Μά σοβαρολογείτε, δεσποι-νίς;

— Καλέ κούρεψτε με, επί τέ-λους!... Μπα! νεύρισε ή Σούζη, πού βιαζότανε νά πάπ στούν-τιο.

Κατόπιν αούτο ο κομμωτής πή-ρε τη ψιλή μηχανή και σε πέντε λεπτά ή Σούζη έμοιαζε σάν νεο-σύλλεκτος φαντάρος, με τό κου-ρεμένο κεφάλι. Είδε τόν έαυτό της στόν καθρέφτη και ένοιωσε έ-να ρίγος φοίρης. 'Ωστόσο δέν έ-δειξε τίποτα.

— Μερσί! είπε στόν κομμωτή της με πώςά μεγάλου άστέρος της όθόνης.

Και κουρεμένη άνεχώρησε, πρds μεγίστην έκπληξη τών άλλων κυριών, πού τήν κυττάσανε σαστι-σμένες μέσα από τά «σεσουάρ».

— Η Σούζη διέσχισε άεσπρή τη σάλα τού κομμωτηρίου και βγήκε στόν δρόμο προκαλώντας τήν ί-δια κατάπληξη στούς περαστι-κούς, πού σταματούσαν και σχο-λιάζανε τήν περιεργή εμφάνισή της.

— Μαρε τί είναι τούτο τό νού-μερο;

—'Ε! Δεν είμαστε καλά!

— Ποιό Σκούρας; είπε με ά-παρία ή υπάλληλος. 'Ο κ. Σκού-ρας είναι στην 'Αμερική.

— Δεν είναι δυνατόν! Έπαι-νε νά άπαντήσει ή Σούζη. 'Αφού μου τηλεφώνησε τό πρωί και εί-πε νά κουρευτώ για νά πρωτα-γωνιστήσω στην νέα ταινία του!

— Φοδύμαι πως σας κάναμε φάρσα, δεσποινίς...

— Φάρσα; ψιθύρισε κίτρινη ή Σούζη, Λέτε;

Και έσπρινκιά σά νά φωτίστηκε ή σκέψη της, έβαλε μιά φωνή:

—'Ωλα, λές! 'Επρεπε νά τό ύ-ποψιαστώ. Αυτή ή άνοστη μου έ-κανε τη φάρσα και μ' έβαλε νά γίνω γουλί, για νά μειώσω τήν ύ-περήγη διοροσία μου!

— Ποιά ένοείτε, δεσποινίς;

— Καλέ ή αντίληψή μου, η... Βουγιουκλάκη! Ποιά άλλη; 'Αλ-λά, πέντε της καιροεπίστασας ότι μιά Σούζη Νήσα δέν καταδέχεται εύκολα τά όπλα!

Και άνεχώρησε έσπευσμένως ά άγοράση... περνούκα!

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

— Δέν υπάρχει γυναίκα, πού νά μή τήν ένθουσιάσουν οι ήλεκτρικές μας σκούπες!...

Στο μεταξύ ή Σούζη, χωρίς νά προσέχη στα σχόλια τού όχλου τραβούσε για τό στούντιο, ενώ πίσω της είχε σχηματισθί μιά κουστωδία από άγοροσχόλους, πού προσέβαιναν σε ποικίλες έκδηλώ-σεις είς βάρος της:

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι, μαυέ! — Δεν τό περνάς κι' ένα παρ-κετάριμα, για νά νυαλίση, δε-σποινίς;

— Με γειά τό κεφάλι,

χειρικοί σωληνοειδείς, είναι άσπεια υπόθεσις σήμερα. Δεν νά βγάινε ένα δόντι. Έπειτα έχου με πυκνόμενο ούακαρο. Δεν πα- ραπονήθηκε ποτε νια ζαλάδες:

— Ποτέ.
— Κακώς. Έπρεπε νά έκα. "Υ- στερα έχουμε και σπκότη. Οι ήπα- τικές αντιδράσεις, τδ δείχνουν καθαρά. Τδ ήπαρ δέν λειτουργεί καλά. Παρουσιάζει μία υπερτρο- φία. Όρίστε, μάς τδ λέει και ή άκτινογραφία...

— Προέπει νά τδ βάλη και τδ σπκότη, γιατί: ούτως με άνη- συχία ή Κίχη.

— Όχι, δεσποίνι. Τδ σπκότη έν χειρίζεται μέν, σέ ύπομένους πε- ριπτώσεις, δέ βγαίνει δέ. Άλλα προέπει νά γίνει μία συστηματική θεραπεία. Ένέσεις, χάπια και δί- αιτα αυστηρά. Κι' έχουμε κι' ένα πετροβάκι στό δεξιό νεφρό. Νά τδ, τδ βλέπετε. Μενέβους φακίς. Δέν παραπονήθηκε ποτέ ή μαμά σας γιά πόνους τδ νεφρό: Δέν είχε κανέναν κολικό.

— Όχι.
— Κακώς. Έκτός άν είχε και σός τδκούβε νιά νά μην άνησυ- χήσε.

— Καί τί προτεινέτε νιατρέ; — Ένώ, στή θέσι σας, θά τήν έθναζα. Μία ένχειρυσούλα και ή πέτρα άφαιρείται.

— Η λέα και ή Κίχη, είχαν κιτρι- νίσει έλαφρώς. Ο Χαρλάος κρα- τούσε πάντα τδ σούδα τδ ύφους.

— Καί ή καρδιά της δέν ένί' έν τάξει, συνέχισε τωρα δ καρδιολό- γος. Κυττάξε τδ καρδιογράφημα. Υπαρχει κάποια ανωμαλία. Βέ- θαια, δέν είναι κανένα άμεσος κίνδυνος, αλλά... ή καρδιά είναι πάντα καρδιά. Άά χροιάσθι μία θεραπεία...

— Κι' έχουμε και άμυνάδες, πρόσθεσε δ τώριος νιατρέ. Καί οι άμυνάδες, όπως έρετες, προ- καλούν πολλές παθήσεις στόν άν- θρωπο. Σιγά-σιγά, οι άπορροφι- σεις όλησπιδόουν τδ όργανισ- μού. Ένώ στή θέσι σας, θά τις έθναζα. Πέντε λεπτά ύπνωσης.

— Τιποτ' άλλο δέν έχουμε, νια- τρέ: ούτως δ Χαρλάος.

— Γιά τήν ώρα όχι. Άλλά υπο- ρύει νά ψάξουμε... Αυτή είναι ή έκδοσις, κύριε διαδουντά. Έ- μες είμαστε στή διάθεσι σας νιά όλα.

Οι νιατροί απέχυσαν. — Λοιπόν, τί άποφασίζετε; ρώ- τησε δ γενικός διευθυντής. Ένώ θά σας συμβούλευα, νιά πού ή- ρε δέω ή μητέρα σας, νιά μείνι γιά νά τής κάνουμε ό,τι πρέπει. Στους νιατρούς μας νάκετε κάθε έμπιστοσύνη. Έννυσθαι ποσωπι- κώς.

— Ένώ δέν έχω άντίρρηση, ά- πάντως δ Χαρλάος. Άλλά πρέ- πει νά τής τδ πούμε και τής ίδι- ας. Έσύ τί λές, λέα.

— Πώς θά τής τδ πούμε: Εύκο- λο πράγμα είναι: Ένώ, τουλάχισ- τον, δέν έχω τδ θάρρος.

— Θά τής μιλήσω ένώ, είπε δ Χαρλάος.

Μήκαν κι' οι τρεις στό δωμά- τιο τής κυρίας Θεοδώρας. Πριν μπουν, φωνήεναν νά πάρουν ένα ψευτικό χαμνογέλο. Η άσθενής τδ ύποψιάστηκε.

— Τι μου νανεισέετε σεις: ρώ- τησε. Τά μούτρα σας δέν μ' άσε- λου καθόλου.

— Ο Χαρλάος κάθισε στήν άκρη τδ κρεβατιού της.

— Άκουσε δέω, μαμά. Έρεεις με τδ καλό σου. Όχι ότι έχεις στήν ηλικία σου, κάθε άνθρωπος λά και έχει, πώς λίνι, πόις πολ- λά και χρειάζονται μερικά μερε.

— Κι' άρχισε με τρόπο νά τής ά- ραδιάζει ένα-ένα τδ Κοουρούλα, λδ σκληροειδής, ένν άπλό τσ'υμμάτιακι...

— Ένα πετροβάκι στό νεφρό, άσπεια ύπόθεσις. Καί όσο νιά τις άμυνάδες, ούτε τδ καταλαβαίνεις. Χιλιάδες βγαίνουν κάθε μερά. Αί, νιά τ' άλλα θά κάνει κάτι ένέσεις, θά παίρνει κάτι χάπια, θ' άρχισαν διαίτα δέ θά κουράζεσαι, δέ θά συνεχίσεις και...

— Η κυρία Θεοδώρα χλώμισσε. — Ώστε είμαι τόσο σοδάρ: εί- με πείρασθον.

— Σοδάρ δέν είσαι μαμά, τήν παρηγόρησε ή λέα. Άλλά νιά νά μην γίνουν σοδάρ, λέμε, νιά πού ήρθες δέω, νά έκαταλευθούμε τήν εύκαιρία.

Αετομιά

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΕΠΟΡΤΑΚ

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ, τδ καλοκαί- ρι, στό θέατρο τής τής όδου Καρόλου, πού θά λειτουργήσως φαίνεται, γιά τελευταία χρονιά έλασφάισε, έκτός από τδ Νίκο Σταυρίδη, και τή Ρένα Βλαχού- λου.

Διαπραγματεύεται έπίσης ένα με- γάλο έννο ύπαλλο, προκειμένου νά παρουσιάσει μία φαντασμαγορι- κή έπιθεώρησι με ιδιαιτερές αξιώ- σεις.

* Παράλληλα, προωθούν οι συνεννήσεις, γιά τδ μικτό θέατρο τού «Μετροπόλιταν» τής λεωφόρου 'Αλεξάνδρας, πού πρόκειται νά πα- ρουσιάσει τδ καλοκαίρι μία σειρά από σκέτες τών κ. κ. Σακελλάριου- Γιαννακόπουλου.

— Ηδη, έκτός από τή Μάρω Κο- ντού, πού θά είναι έπί κεφαλής τού συγκροτήματος, έξησπρόκλητ ή συν- εργασία τού κωμικού Γιάννη Γκιω- νάκη.

Στόν ίδιο έπίσης θέατρο πρόκει- ται νά πάρη τδ βάπτισμα τής σκη- νής και μία γνωστή τραγουδι- στριά, ή φραντζέσκα 'Ιακωβίδου, πού είχε άφισει έχωριστή έντύπω- σι στό τελευταίο της ρεσιτάλ.

— Η φραντζέσκα 'Ιακωβίδου θά έμφανισθί σ' ένα σκέτς μ' ένα ρό- λο άξιώσεων, πού θά συνδυάζεται με ένα παθητικό τραγούδι.

* Έξ άλλου, στήν 'Επίδαυρο, άρχίζουν αυτή τήν έβδομάδα οι πρώτες προετοιμασίες γιά τδ έφε- τεινό φεστιβάλ.

Μεταξύ άλλων, κοντά στό θέα- τρο, πρόκειται νά γίνει ένας συ- γχρονισμός καταυλισμός, με όλες τις άνέσεις, γιά τδ διαμονή τδ ήθοσιων, πού θά άποστέλση τδ «θεατρικό χωριό» τής 'Επίδαυρου.

* Άρχισαν οι προετοιμασίες γιά τή συγκρότησι τού θέατρο τού Κρατικού Θεάτρου Βορείου 'Ελλά- δος, πού θά λειτουργήσιν από τόν 'Ιούνιο, με τή διεύθυνσι τού κ. Σακρ. Καραγιάννη. — Ο κατάρτι- σμός τού θέατρο ύμωας, παρουσιά- ζει δυσέρετες ός προς τούς πρω- τανωνιστές, άφού δ άνώτερος μι- σός δέν πρόκειται νά υπερβάλει τής 7 χιλιάδες τδ μήνα.

* Η 'Ελλη Λαμπέτη, πού έπέ- στρεψε από τήν 'Ιταλία, άναστήει έπίμονα ένα μικρό κομμάτι, γιά νά παίξει στό έργό πού θά άνεβα- σθί τδ χειμώνα στό θέατρο «Διδυ- σίας». Θά υποδυθή τδ ρόλο τής «Έλλην Κέλλεο στή μικρή τής ή- λικία, ένώ έν συνεχίζει, στήν ώρι- μη ηλικία, τόν ίδιο ρόλο θά παί- ξη ή Λαμπέτη.

* Έχωριστό ενδιαφέρον συγ- κεντρώνει ή μεθυσμένη αυναλία έλαφράς μουσικής τού ΕΙΡ, στό

— Έπιστρέφοντας τδ χειμώνα στήν 'Αθήνα, θ' άνοίξουν δική τους «Παύλα» κοντά στήν πλατεία 'Α- μερικής έγκαθιστώντας ένα άμε- ρικανικό σύστημα σεβερλιματος καθός και άλλες καινοτομίες πού θά ένοσταθούν τούς 'Αθηναίους.

* Η Κριστιάν Κάρερ, στήν προδεδειγμένη τιμητική της βραβύς, παρουσιάζει μία καινοτομία μπρι- ζα τραγουδιού, πού μοιάζει στή Μπριζιτ Μπαρντό.

* Ο Λουιτζάνο Ταγιόλι, δ γνω- στός 'Ιταλός τραγουδιστής, έλ- χε σμεινέται, πρην μερικά χρόνια, μεγάλη έπιτυχία στήν 'Αθήνα, γί- νεται πάλι τής μόδας στήν 'Ιτα- λία. Κι' αυτό γιά τδ τραγούδι, πού τραγούδησε στό έφετεινό φε- στιβάλ τού Σάν Ρέμο, πήρε τδ πρώτο βραβείο.

* Κυκλοφόρησε στήν 'Αθήνα δ πρώτος ελληνικός δίσκος τής Κα- τρινής Βαλέντε, πού ήχογράφησε στή Γερμανία.

Πρόκειται γιά δυο νέα τραγού- δια τού συνθέτου Μίμη Πλέσσα, τδ λαϊκό «Μελένια, ή γυφτοπούλα» και τή ρομάντσα «Έρωτα έσύ με πρόσδεσε», πού είχε άκούσει δέω ή Βαλέντε.

* Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

Η Νάνα Μουσκούρη

«Κεντρικόν», πού θά διευθύνη, γιά πρώτη φορά, δ συνθέτης τού «Ε- πιταφίου Μίκης Θεοδωράκης. Χα- ρακτηριστικό είναι, ότι όλα τά εί- σιτήρια τής συναλλίας έχουν έξαν- τληθί πριν από άρκετές μερες.

* Ύστερα από μακροχρόνια ά- πούσα στό έξωτερικό, γύρισε στήν 'Αθήνα ή γνωστή ήθοσιός τού μου- σικού θεάτρου, Ντόλλυ Φλάκου.

Με συνεργάτη τόν κωμικό Κάπ- τη, ή Φλάκου έδωσε, στό διάστη- μα σκέτς, σειρά παραστάσεων γιά τδ άπρόσμενο έλληνισμό, στό Γο- χανέμπουργκ, ή Ροδεσία, τδ Κογκό, τδ Σουδάν και άλλες πε- ριοχές τής 'Αφρικής.

Ο Κάπτης, πού έπέστρεψε έπί- σης μαζί τής στήν 'Αθήνα, προσε- λήφθη στό θέατρο τού «Άκροπόλ» και έμφανίζεται στή νέα έπίθεω- ρισι «Ελλικία 'Αθήνας».

* Η Νάνα Μουσκούρη και τδ «Τρίο Καντόν», μαζί με ένα έλ- ληνικό μουσικό συγκρότημα, πρό- κειται νά φύγουν σύντομα γιά τδ Παρίσι, όπου θά πραγματοποιήσουν σειρά έμφανίσεων.

Η Μουσκούρη έχει άράσει πολύ με τόν τρόπο πού έρμηνεύει τά γαλ- λικά τραγούδια, μία δέ από τις περισσότερες έρμηνείες, σέ κριτικό σμεινέται, πού άφέρασε με τήν ευκαιρία τού πρώτου γαλλικού δι- σκου τής Μουσκούρη, τήν παραλ- ληλώς με τήν τραγουδιούστρια τής Πορτογαλίας, Αμάλια Ροντρίγκες.

* Όπως γράφει σέ προσωπικό το τεύχος μας, δ μαέστρος 'Αλέ- ξος Σπιδής, τδ «Τρίο Κιτάρ» κι' ή Μαίρη Μόντ, φεύγουν, σέ λίγες μερες, γιά τήν 'Αμερική, γιά σει- ρά έμφανίσεων.

Μετά τήν Καλιφόρνια, θά συνε- χίσουν τδ ταξίδι τους και στή Βρα- ζιλία, όπου έχουν προσκληθί έπί- σης.

— Έπιστρέφοντας τδ χειμώνα στήν 'Αθήνα, θ' άνοίξουν δική τους «Παύλα» κοντά στήν πλατεία 'Α- μερικής έγκαθιστώντας ένα άμε- ρικανικό σύστημα σεβερλιματος καθός και άλλες καινοτομίες πού θά ένοσταθούν τούς 'Αθηναίους.

* Η Κριστιάν Κάρερ, στήν προδεδειγμένη τιμητική της βραβύς, παρουσιάζει μία καινοτομία μπρι- ζα τραγουδιού, πού μοιάζει στή Μπριζιτ Μπαρντό.

* Ο Λουιτζάνο Ταγιόλι, δ γνω- στός 'Ιταλός τραγουδιστής, έλ- χε σμεινέται, πρην μερικά χρόνια, μεγάλη έπιτυχία στήν 'Αθήνα, γί- νεται πάλι τής μόδας στήν 'Ιτα- λία. Κι' αυτό γιά τδ τραγούδι, πού τραγούδησε στό έφετεινό φε- στιβάλ τού Σάν Ρέμο, πήρε τδ πρώτο βραβείο.

* Κυκλοφόρησε στήν 'Αθήνα δ πρώτος ελληνικός δίσκος τής Κα- τρινής Βαλέντε, πού ήχογράφησε στή Γερμανία.

Πρόκειται γιά δυο νέα τραγού- δια τού συνθέτου Μίμη Πλέσσα, τδ λαϊκό «Μελένια, ή γυφτοπούλα» και τή ρομάντσα «Έρωτα έσύ με πρόσδεσε», πού είχε άκούσει δέω ή Βαλέντε.

* Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

— Τδ τελευταίο τραγούδι τού Νίκου Γούνρου «Θέλω νά ήρω μά- νος μου», πού ήχογράφησε σέ δι- σκουό δ ίδιος, μετά τή Μάγισ Με- λάγια, λανθάνουν τώρα με έπιτυ- χία ή Ζαζό Σαμπονζάκη, ή Πόλλυ Πάνου και ή Μάρτιν Σίλα.

Η άσθενής σκέφτηκε λινάκι. — Καλά, παιδιά. Θά νινη όπως θέλετε. Άλλά νά νιννη πρώτα τδ πόδι μου, νά μου βγάλουνε τδ γύψο κι' έπειτα... έδω είμαστε!

Δέκα μερες άνωτέρω, τής έδνα λαν τδ γύψο. Τήν πάλιν στίς ά- κτινες. Τδ πόδι ήτανε καλά.

— Καί τώρα είμαστε έτοιμοι νιά τ' άλλα. Έτσι: τής είπε δ διευ- θυτής, πού πέσασε νά τήν έθι.

— Ναι, βέβαια. Έτοιμοι...

— Όταν νύκτωσε κι' έθουναν οι δικοί της και οι νιατροί, σπκώθη- κε σινά-σινά, έτοιμιασε τή θαλί- τας της. ντύθηκε και, βαδίζοντας σινά, βήκε στόν κήπο κι' από κεί τραβήξε νιά τήν έξοδο.

— Πού πάτε, τή ρώτησε δ θυ- σωρό. — Είχα έρθει νά δώ ένα δ'ό- μου κι' έμεινα περισσότερο.

— Τά παιδιά δέν ήταν στό σπκί. — Όταν γύρισαν νούλουναν τδ μά- τια τους.

— Μαμά. Πώς έδω; — Άν δέν έρχόμουνε έδω από- ψε, δέ θά ένασχομουνε ποτέ. — Ήμουν καλά και περικόλα και με βγάλατε τού θανάτου. Έπειδή έχετε τδ μέρα. Νά πάτε νά τους ήπτε χαιρετίσματα στους νια- τρούς, νά βάλουν τδ μαχαίρι στή θήκη τους. Όρίστε μας. Χτύ- πησα τόν τδ πόδι μου και αντί νά μου τδ θέσουνε, όπως θά κά- νανε στόν καθένα, και νά με στεί- λουν σπκί και πού, άρχισαν τις άνασχές. Παρατάτε με πουνκι!

— Έτσι, τδ μαχαίρι τδ νύλτωσε ή κυρία Θεοδώρα. Άλλά νά τ' άλλα δέν άδιαφόρησε. Τά παιδιά της τής άλλες άρεσάσαν. Έτσι άρχισαν οι ένέσεις, τδ χάπια, ή διαίτα και κάθε τόσο ό έξέτα- σεις. Σιγά-σιγά, πιστέψτε κι' ή ί- δια πώς ήταν άρωστη.

— Σαραβαλάστικα, ή κακομοί- ρα. Παθολογικό μούσειο κατάντη- σα. Στά καλά καθούμενα! Μάστη ή ώρα πού έκανε φίλο τδ διευ- θυτή. Νά τόν χαιρεσαι, Χαρλάος. Δίστε μου τώρα τδ χάπια μου.

— Όχι τδ υπέ. ούτε τδ κόκκινα. Τά όσα...

Κι' όλ' αυτά έπειδή έτυχε νά γλυτοστή από τδ σκαμνί και νά έχη δ ναιμπος της φίλο τδ νενι- κό διευθυντή τδ νοσοκομείου. — Άν δέν τόν είχε, θά τής έδωσαν τδ πόδι και τδ ζήτημα θά τελειώ- γε... Τδ πολύ ένδοξόερων νιά τήν άσθενή, ποτε δέ βγαίνει σέ κα- θένή, ποτε δέ βγαίνει σέ κα- θένή. Έκτός άν δ' άνθρώπος έστω τήν άπόφασι και τδ σκαμνί, και πηδώντας από τδ παραθύρο Πολλοί έχουν σωθί έτσι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Χιούμορ

Πρακτική λύσι

— Σωφρό, πώς θέλεις γιά νά με πάς δέ τδ Πατήσια; ρωτάει ένας γα- ριόπης, καινονομοθερημένος στήν 'Α- θήνα.

— Όσα γράνη τδ ρολόι μου, υπά- ρκω.

— Χωί! Και γιά τδ πακέτι μου; — Άδρά τδ παλινω τζάμπι. Δέ δέ- λω πάλινω...

— Ά, καλά! Πάρε λοιπόν μόνον τδ πακέτι μου, κι' ένώ θά πάω με τδ πόδιαι...

— Λοιπόν παντρεύεσαι; — Ναι, φίλε μου. Η άρκαθώνα, στικία μου είναι δυσόρη, καλή, μο- ρωμένη... Έχει μόνον ένα έλάττω- μα: παίζει πιάνο.

— Και τδ λές έλάττωμα, αυτό; — Ναι, γιατί... παίζει χωρίς νά έξοι πού πάει τδ τέσσερα!...

— Ένας έπαρχιώτης πλινιάζει στό δρόμο ένα φαρσέρ και τού λέει: — Με συγγνώμη, κύριε, φάνω μι- σή ώρα ώρα νά έρω τήν όδδ Σόλω- νος.

Κι' έκείνος, μεγαλόψυχος: — Καλά, καλά, σέ συγχαρά! Ψά- ξε όσο θέλεις άκούμα!...

— Μπαίνω, πού λέω, και έβρισκα τή γυναικία μου στό δωμάτιο μ' έναν ά- γιοστο.

— Και τί τδ έπες; — Τί ήθελες νά τδ σ' ένα κύριο, πού τόν συναντήσας γιά πρώτη φορά στό σπκί μου!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΓΝΩΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Μαίρη Σόφτ, γιά ν' άποφύγη τδ σκάνδαλο, όδεχεται νά στείλν τδ παιδί της στό Βρεσοκομείο, στήν 'Αθήνα και φροντίζει νά κα- τάθεσι στήν Τράπεζα ένα κομμα- τικό ποσό νι' αυτό. Κατόπιν πε- δαίνει δ πατέρα της και δ άν- τρας της. Η Νέλλη ύποσχεταί στή Μαίρη Σόφτ νά τήν έπισκέπτε- ται μία φορά τήν έβδομάδα. Στις έπισκέψεις της αυτές ώστόσο έχει δυσάρεστες συναντήσεις έδω από τδ σπκί τής Μαίρης Σόφτ: Τήν 'Ελδία Παντελάκου κι' ένα νεα- ρό λόρδο έρωτευμένο μαζί της. Ο νεαρός λόρδος, τδ δεύτερη φορά πού τή συναντάει, τής προ- τείνει νά τή συνοδεύη...

Δίστασε ή κοπέλλα. — Είπε μπροστά της τδ ά- νήσυχα, περίεργα ματά-κια τής 'Ελδίας Παντε- λάκου και κάτι φτερούγισε μέσα της προειδοποιητικό. — Όστόσο πρην καμιά πρόχειρη δικαιολο- γία γιά ν' άρνηθί.

— Άς κάνουμε λίγα βήματα μαζί, τού είπε. Πού πάτε; Σπίτι σας;

— Ναι... όχι... δέν έχει σημα- σία. Έσείς πού πάτε;

— Άς πάμε έως τδ σπκί σας μαζί, κι' από κεί...

— Καλά, άποκρίθηκε αυτός διακριτικά. — Όποτε θέλετε μου λέτε νά σας έφωσω.

Πήσαν μαζί τόν άνθηφορικό ό- ραίο δρόμο πός τις Βίλλες. — Άέρας ήταν ύγρος, είχε κανείς τήν έντύπωσι πώς κολυμπούσε μέσα σ' ένα ανάλαφρο νερό. Η Νέλλη έννοιασε τδ κύριό νά τήν πρηνιά- ζη έως μέσα από τδ φορέματά της κι' ανατρίχιαζε.

Όταν έφθασαν μπροστά στήν πόρτα τής Βίλλας, δ Ράλο στά- θηκε, τήν κύτταξε.

Κρυώνει; τή ρώτησε. Τά χείλη σας τρέμουν.

— Ναι, γέλασε ή Νέλλη. Κρυώ- νω πιο πολύ παρό τδ τέ με τά χιόνια.

— Δέ θέλετε νά περάσετε νά πάρουμε ένα τσάι σήμερα και νά γνωρίσετε τή μητέρα μου; τήν παρακάλεσε δ νεαρός λόρδος με ύφος έρωτευμένο αλλά και σεμνό.

— Άποκλείεται, τού φώναξε γε- λώντας. Βιάζομαι...

Δέν πρόφτασε νά τελειώση τή φράσι της. Από τή άκρη τού δρόμου ξεπροβόλε μια σκία. Μία σκία πού προχωρούσε βιαστικά στόν άνθηφορικό δρόμο. Πριν προ- φθάσι καλά καλά νά σκεφθί, τήν είχε κιάλας άγνωστοίς ή Νέλλη.

— Η 'Ελδία! συλλογίστηκε, κι' ή καρδιά της σταμάτησε.

Πιο γρήγορα από τήν άστραπή δούλεψε ή σκέψι της.

— Τί νά κάνω; Θά με δή! θά με προλάβη, θά με φωνάξη... Τί νά τής πώ πάλι; Γιά όνομα τού Θεού, δέν πρέπει νά καταλάβη πώς πάω στή Μαίρη Σόφτ. Τότε λοιπόν:

Μηχανικά σγεδόν, σάν αυτόμα- τος, χωρίς νά έξερ άν τά λόγια της περηνόσαν από τόν έλεγχο τού νού, πρόσθεσε βιαστικά:

— Κι' όμως, θά περάσω νά πώ μία καλησπέρα στή μαμά σας και νά πάω στά γρήγορα ένα τσάι...

Κι' ένώ δ Ράλο δέν τδ πίστεψε όπόνη και τδ είχε καμμένα, άνοι- ξε

ἀποκλείεται μέσα στην ψυχή της να σ' ελπίσει.

— Με βοήθησε στα πρώτα μου βήματα στην κοινωνία εδώ. 'Ο 'Αλέξανδρος της έχει εμπιστοσύνη. Αυτήν μου δώσατε για οδηγό, ο ίδιος μου τη σύστησε.

— Όλα αυτά δεν προβοδίζουν ότι δε θα θελήσει να σου κάνει κακό... Πες μου όμως, παιδί μου. Πές μου την αλήθεια...

— Τα έβλεπα μάτια της Μαίρης Σόφτ σπληνθήκαν διαπεραστικά στα μάτια της κοπέλλας.

— Πες μου, Ρίτα μου. Σ' ευέ- να μπορείς να πής την αλήθεια, το ξέρεις. Δεν συμβαίνει τίποτε ανίερμα σ' εμένα και στο λόρδο Γούντ.

— Τα μάγουλα της Νέλλης φλογίστηκαν. Ταραχτηκε τόσο, που κα- τάλαβε πως β' αβίαι με εντύπωση ένοχης. Πολλές φορές η έκφραση μιας καχυποψίας δίνει στον αβώ- τερο άνθρωπο ένα ύφος άθλα έ- νοχο. Αυτό το ύφος κατάλαβε έ- νοχα πως πήρε η Νέλλη, καθώς φώ- ναζε, με αγανάκτηση:

— Τι βάσκετε στο νου σας; 'Ε- γώ τόν άντρα μου τόν αγαπώ, τόν λατρεύω...

— Με συγχωρείς παιδί μου, πρόσφερε η Μαίρη, χωρίς να κατε- βάσει τα μάτια της λες κι ήθελε να διαβάσει πίσω από τα λόγια που πρόσφεραν τα χείλη, τα λόγια που πρόσφερε κι η καρδιά της κό- ρης της.

— Μ' άφου το ξέρετε πως ά- γαπηώ τόν άντρα μου, πως είμαι ευτυχισμένη... συνέχισε η Νέλλη.

Και πήρε ξανά το έχθρικό της ύφος, προς την υποτιθέμενη μητέ- ρα της, το ύφος που έβλεπε αυτή την ώρα το είχε ξεχάσει.

— Καλά παιδί μου, με συγ- χωρείς, ξανάπε η Μαίρη μαλακά. Όλα συμβαίνουν στους ανθρώ- πους. 'Η ανθρώπινη καρδιά είναι το πιο πολύπλοκο μηχανισμό που μπορεί κανείς να φανταστεί. Δεν πειραζει που σε ρώτησα. Μούκα- νε εντύπωση πως άποφάσισες να πας να επισκεφθής τη μητέρα σου...

— Μά τί θέλατε να κάνω; δια- μαρτυρήθηκε η Νέλλη. Κάτι έπρε- πε να κάνω, κάποια να πιάω, άφου κατάλαβα πως με παρακολουθού- σε η 'Ελδώρα. Δέ θέλησα να βώ σε σ'ας. Δεν είπαμε, δε με έχετε παρακαλέσει και σεις να μη προ- δοθή ποτέ το μυστικό μας;

— Αυτό στο ζήτησα και στο ζήτηώ πάντα για χάρη.

— Κι' εγώ το ίδιο. Δέ μ'ας συμφέρει να καταλάβη ψυχρή ζων- τανή την αλήθεια. Έτσι δε θέλε- τε να μύθη κανείς τ'ως είχατε... πως είχατε ένα παιδί που... που τό πετάσατε...

Πρόφερε η Νέλλη διστακτικά άλλα σκληρά αυτά τα λόγια κι είδε τις φλέβες στο λαιμό της ή- λικισμένης γυναίκας να χτυπάνε. Γι' αυτό συνέχισε γρήγορα:

— Όσο ντροπή θα νοιώσετε σεις αν γίνη γνωστό ένα τέτοιο πράγμα, άλλη τόση θα νοιώσω κι' εγώ. Έσεις φταίξατε, εγώ ή- μουν το άθώο θύμα. Κι' όμως η ντροπή είναι σαν τη λάσπη, θα μ'ας πιτσιλίσω, θα μ'ας λερώσει και τις δυό.

— Γι' αυτό έχωμε κάνει μια συμφωνία... πρόσφερε ταπεινά, πο- νημένα η Μαίρη Σόφτ.

— Και θα την τηρούμε τη συμφωνία, όπως και να βόθουν τα πράγματα, είπε η Νέλλη ζωορά. Γι' αυτό, τί άλλο θέλατε να κά- νω; 'Ηταν μια θυσία κι έμερους μου να πάω στού Ράφ, πρέπει να τό καταλάβετε.

— Το καταλαβαίνω, παιδί μου, και σ' ευχαριστώ, είπε μαλακά η γυναίκα. Πάντως πρέπει να τούς διαλύσεις κάθε ύπονοια. Δεν ξέρω κι' εγώ πως να γίνη.

— Ν' αραιώσω τις επισκέψεις μου, πρόσφερε η Νέλλη κάπως χθρική.

Τά βλέφαρα της μ'άνας σ'τερού- γισαν. Την κύτταζε με πόνο.

— Δέ βαστάει η καρδιά μου να τό δεχθώ αυτό. Πρέπει να με καταλάβεις, Ρίτα, κόρη μου, όλη την εβδομάδα ζω μονάχα γι' αυ- τές τις λίγες ώρες που περνάμε μαζί. Δεν πρέπει να στο λέω. Τό ξέρω πως έσύ δε μ' αγαπάς. Δεν προσπαθείς να βώς κοντά μου...

— Σήμερα σ'ας άνοιξα την καρδιά μου κυρία, είπε η Νέλλη επιφυλακτικά.

— Σ' ευχαριστώ γι' αυτό, παι- δί μου. Πάντως, δε μπορώ να σε χάσω. Θέλω να μούρχασαι. Μία φορά την εβδομάδα είναι το λιγύ- τερο...

— Τότε, τί να κάνουμε; 'Αν τόχη βάλει να με παρακολουθή η 'Ελδώρα;

— Ν' αλλάξουμε την ημέρα, είπε η μ'άνα. Είναι τό άπλοχτε- ρο. Έρχοσυν Πέμπτη. Νάχασαι Παρασκευή η Τρίτη, όποια μέρα θέλεις...

— Καλά, συμφώνησε η κοπέλ- λα. Την άλλη εβδομάδα θάρω την Παρασκευή.

— Θά σε περιμένω χωρίς άλλο, πρόσφερε η μ'άνα με συγκίνηση και της κράτησε τό χέρι μέσα στο δι- κό της.

— Ναί, θάρω. ύποσέθηκε η κοπέλλα.

ΤΡΙΚΥΜΙΣΜΕΝΗ ΗΜΕΡΑ

'Ηταν η ιδέα της: 'Από την έπομένη κιόλας, της φάνηκε της Νέλλης πως ο 'Αλέξανδρος της φερόταν κάπως παραξένο. Δέ θα μπορούσε να πη τί ακοιόδης συ- νέβαινε. Πάντως είχε την εντύπω- ση πως τό βλέμμα του δεν ήταν ήρεμο και καθαρό όπως άλλοτε, πως τό γέλιο του αντίλαλούσε φάλλσο.

— Φαντασία μου! έλεγε και ξανάλεγε μέσα της.

Τό βράδυ της έπομένης ημέ- ρας όμως, στο τραπέζι, τό παρα- τήρησε κι' ο θεός Λάζαρος και κάποια στιγμή είπε στον άνεμό του, με γελαστό παράπονο:

— Τί έπαθες άπόψε, 'Αλέξαν- δρε; Όθ'λεγε κανείς πως σε τσίπ- ησε κάποια μ'γνα.

— Τί θέλετε να πήτε, θείε; έ- κανε ο νέος νευρικά.

— Νά, ξέρω κι' εγώ, πως μου φαίνεσαι... Δεν είσαι σαν πάντα.

— Κανείς άνθρωπος δεν είναι ίδιος πάντα, άποκρίθηκε ο 'Αλέ- ξανδρος σοδρά.

Και τά μάτια του άκούμπησαν για μία στιγμή έυστά στα μάτια της γυναίκας του.

Όταν όμως πήγε η Νέλλη να τού χαμογιάσει, να τού ανταπο- δώσει τη ματιά του, τά μάτια του

είχαν κιόλας γλωστήρησε άλλοι.

— Κάτι έχει, συλλογίστηκε η Νέλλη.

Κι' ένοιωσε ένα βούλιαγμα στην καρδιά της. Την άλλη μέρα, και την πάρα πάνω, αισθανόταν κάτι σαν έχθρότητα στη ματιά του άντρός της. Δέ θα μπορούσε όμως να τό κάνει παραπάνω, έ- πειδή ούτε μία λέξη του, ούτε μία φράση του, την έθιγε. Της μιλού- σε όπως πάντα, της φερόταν ό- πως πάντα. Μόνον στα μάτια του συνέβαινε κάτι. Στο βάθος των ματιών του και στις κινήσεις του, που ήταν άπτόμενες, νευρικές.

Και κάτι άλλο παρατήρησε η Νέλλη μετά λίγες ημέρες: 'Η 'Ελ- δώρα που έκανε κάθε τρείς-τέσσε- ρες ημέρες την εμφάνισή της, πό- τε με τό ένα προσκήμια, πότε με τό άλλο, δεν παρουσιάστηκε όλό- κληρη την εβδομάδα.

Δεν τό συνέδεσε αυτό, φυσικά, με την αλλαγή στον τρόπο τού άντρός της. Γι' αυτό την Πέμπτη άκοιόδης μετά όκτώ ημέρες, τό πρωί, πέταξε έντελώς άθωα στον άντρα της:

— Τί έγινε η 'Ελδώρα; Χά- θηκε.

Της έροισε ο 'Αλέξανδρος μία γρήγορη ματιά — μία ματιά ά- ναμφισβήτητη καχύποπτη — και τη ρώτησε:

— Τη θέλεις; Τη χρειάζεσαι;

— Όχι, άποκρίθηκε η Νέλλη ά- πλά. Δεν τη χρειαζόμαι. Μου φαί- νεται παραξένο πως δεν ήθε τό- σες ημέρες.

— Έχει τις δουλειές της κι' αυτή, έκανε ο 'Αλέξανδρος πιά ή- ρεμα.

'Η Νέλλη δέ μπορούσε να βρή την ψυχική της ήρεμία όλη εκείνη την ημέρα. Σά να καταλάβαινε πως ο άντρας της την κύτταζε έ- ρωτηματικά.

Τό μεσημέρι μετά τό φαγητό, τη ρώτησε έτσι τελείως άπλά:

— Θά βγής τό άπόγευμα; Τί θά κάνεις;

'Ηταν μία άπλη έρώτηση, που της την έκανε συχνά. 'Εκείνη την ημέρα όμως, ένοιωσε η Νέλλη την καρδιά της να χτυπά σ' αυτά του τά λόγια.

— Όχι, άποκρίθηκε τόσο φυσι- κά, που τό κατάλάβανε πως θα ήταν άφυσικά. Όχι, αγαπημένε μου. Δεν έχω όρεξη να βγω σήμε- ρα. Θέλω να πάμε πουθενά;

— Όύτε κι' εγώ έχω όρεξη, ά- ποκρίθηκε με πραγματική δυσθυ- μία ο νέος.

Κι' η Νέλλη δεν τόν ρώτησε πιά τίποτε.

'Ηταν παράξενο, άνεξήγητο. 'Ι- σως να ήταν μονάχα φαντασία της. Κι' όμως, όλα της φανέρω-

ναν πως κάτι είχε αλλάξει ανά- μεσά τους.

Την άλλη μέρα — Παρασκευή — ο καιρός ήταν άπαίσιος. 'Από τό πρωί μπόρες άπαινωτές. 'Αστρα- πόβροντα, κεραυνοί, ποτάμι τό νερό. Χαλούσε ο κόσμος κάμπο- ση ώρα. 'Επειτα φαινόταν να ξα- στεράνι. Τά σύννεφα έτρεχαν σαν μπουλουκία νικημένου στρα- τού στον όρίζοντα, λες και είχαν τροπή σε φυγή.

Πριν τό σκεφθί κανείς όμως καλά-καλά, πριν προλάβη να ξε- προβάλει μία θαιμητή άχτίδα ήλιου, άρχισε πάλι η μπόρα.

Θά μπορούσε να πηγαίνει με τό αυτοκίνητό τους η Νέλλη στη μα- κρινή συνοικία για να επισκεφθί την υποτιθέμενη μητέρα της. 'Αλλά δεν τόκανε. Αισθανόταν μεγαλεί- τερα άσφάλεια να βγαίνει μόνη, και να παίρνι τό λεωφορείο.

'Η ίδια δεν ήξερε να όδηγη, και φο- βόταν να έχη ιδέα ο σωφεί οι αυ- τές τις επισκέψεις της.

Όσο προχωρούσε η ώρα όμως κι' ο καιρός δεν έλεγε να διορ- θωθεί, κύτταζε από τό παραθύρο με άπελπισία.

Τό μεσημέρι, μετά τό φαγητό, πήγε πάλι στο παράθυρο κι' έροι- ξε μία άνήσυχη ματιά. 'Ο άντρας της τόν παρακολουθούσε. Δεν τη ρώτησε όμως εκείνη την ημέρα αν θα βγί έξω.

— Δεν τό βάζει στο νου του, σκεόθηκε η Νέλλη. Μ' αυτό τόν καιρό είναι βέβαιος πως θα μεί- νω σπίτι.

Και πραγματικά για λίγη ώρα σκεόθηκε να μη πάη στην τακτι- κή της επίσκεψη εκείνη την ημέ- ρα. 'Επειτα όμως τό μετανόησε. Τό ήξερε πως η Μαίρη Σόφτ έ- κανε έτοιμωσία για να την περι- μένη. Της είχε πάντα γλυκά, τσαί κι' έδωχνε την ύπαιθρία με ά- δεια, για να μένουν μόνες.

Όταν έφυγε ο άντρας της πή- ρε την άπόφαση:

— Δέ θα λυώσω στο κάτω-κά- τω! συλλογίστηκε. Θά πάω για λί- γο. Είναι κι' αυτό ένα χρέος. 'Ε- γώ όλα τά καλά, με την πλαστο- γραμωπεία που είναι. Δίκαιο είναι ναχω και μερικές δυσκολίες.

Φόρεσε τό αδιόρθωτό της, τις γαλότσες της, και έβη στην πό- ρα.

Όλοπου να γυρίσων ο θεός κι' ο 'Αλέξανδρος από τό γραφείο τους, πρέπει ναχω έπιστρέψει, συλλογίστηκε. Δέ θα τούς άνα- φέρω καν τί βγήκα έξω.

'Η ύπαιθρία ήταν λιγλόγη, τυπική. Δέ θα της πήγαινε στο- νου να άναγγείλη ότι η κυρία έι- χε βγί έξω. 'Εξ άλλου ποιος θα σκεπτόταν να ρωτήση την ύπαι- θρία; Της είχε λοιπόν, άπλά, τυ- πικά η Νέλλη:

— Θά λείψω τό πολύ τρείς ώ- ρες!

Κι' έφυγε χωρίς άλλη σκέψη. 'Επ'εφε βροχή κατακλυσμός, σ' όλη τη διαδρομή με τό λεωφο- ρείο. Όταν έφθασε στη στάση, κατέβηκε κι' η βροχή την περιέ- λουσε, την έκανε μούσκεμα παρ' όλο τό αδιόρθωτο που φορούσε.

Δεν είχε κάνει δυό βήματα κι' άκουσε τις ρόδες ενός αυτοκινή- τού δίπλα της. Την άλλη στιγμή η πόρτα άνοιξε.

'Η φωνή τού Ράφ Γούντ άκού- στηκε έπιτακτικά:

— Αυτή τη φορά δέ θα μού πήτε ότι σ'ας άρέσει η ρομάντσα με τη βροχή. 'Ελάτε γρήγορα. Θά σ'ας πάω όπου θέλετε.

Αισθανόταν τόσο άσχημα η Νέλλη κάτω από την αγώνενη βροχή, που χωρίς άλλη σκέψη μπή- κε στο άμάξι. Αισθάνθηκε μία προ- γματική άνακούφιση, μόλις βρέθη- κε στο άναγκατικό κάθισμα, προ- στατευμένη από τη βροχή. Και αούδωρητά γέλασε στο νεαρό έ- ρωτευμένο.

— Ε, αυτή τη φορά, σ'ας έ- λειψε πραγματικά ο θεός. 'Αλ- λά δέ μού λέτε, πως βροδίκате

σείς στη στάση τού λεωφορείου τέτοια ώρα;

Δεν άποκρίθηκε ο νεαρός λόρ- dos στην άοχη. 'Επειτα την κύτ- ταξε καλά στα μύτια:

— Είχα μια ιδέα πως θάρω- σασταν! της έπτε.

'Η Νέλλη σούρωσε τά φρύδια της.

— Ψέματα λέτε! Δεν είναι δυ- νατόν.

— 'Η ημέρα σας ήταν χθές. Σκεόφθηκα λοιπόν πως, άφου δεν ήρθατε χθές...

— Με περιμένατε και χθές;

— Φυσικά. Σ'ας περίμενα μία όλόκληρη ώρα.

— Γιατί τό κάνετε αυτό; ρώ- τησε η Νέλλη άυστηρά. Γιατί τό κάνετε; Τό ξέρετε ότι μπορείτε να μ' έκερέσετε να με φέρετε σε δύσκολη θέση;

Δεν είναι δυνατόν, άποκρί- θηκε αυτός με παιδικτική έγνοια- σία. Ποιος ξέρει ότι έχόσασατε εδώ κάθε Πέμπτη;

— Δεν έρχομαι κάθε Πέμπτη. Σ'ας είδα δυό-τρείς φορές...

Πριν σ'ας μιλήσω εκείνη την Πέμ- πτη. 'Ηξερα ότι έχόσασατε τα- κτικά κι' επισκεπτόσαστε την κυ- ρία Σόφτ.

Τά μάγουλα της Νέλλης άνα- ψαν. 'Ο θυμός άστράψε στα μά- τια της.

— Διηλαδή, με κατασκοπεύετε;

— Όχι, συγχωρέστε με! Έκανε αυ- τός θεοά. Δεν τό ήθελα. Σ'ας βεβαίω ότι τις δυό πρώτες φορές ήταν έντελώς τυχαία. Περνούσα από μακριά με τό άμάξι μου και σ'ας είδα. Την πρώτη φορά πη- γαίνετε στης κυρίας Σόφτ, τη δεύτερη φεύγατε...

Τό έντοκο τ'ών έρωτευμένων είναι ίσχυρό... Λοιπόν εγώ που δεν κουράζω και πολύ τό μυαλό μου με σκέψεις, έκανα τη σκέψη, ότι έχετε όρισιμέ- νη ημέρα για την επίσκεψή σας. Λοιπόν, πήγα στη στάση την τρί- τη Πέμπτη, και σ'ας είδα...

Κι' έ- πειτα όταν φεύγατε ήρθα κοντά σας με τό άμάξι... Είναι τόσο άπ- πλό τό πράγμα.

— Δεν είναι διόλου άπλό, είπε η Νέλλη κατασφισμένη. Διόλου ά- πλό... Και σ'ας παρακαλώ πάρα πολύ να πάζή τό κουτό σας έν- διαφέρον για μένα.

— Ομωόσαστε; ρώτησε ο νέος με ύφος δυστυχιμένο.

— Φυσικά θυμωσα, έκανε η Νέλλη όσο μπορούσε πιά αυ- στηρά.

Και πρόσθεσε, χωρίς να ξέρη κι' αυτή ακριβώς γιατί:

— 'Εξ άλλου, η κατασκοπεία σας δεν ήταν σωστή. Την κυρία Σόφτ που ήτα, δεν τη γνωρίζω. Φαίνεται θα κάνατε λάθος, ή θα μολιάζον τά σπύτια...

Γούλωσε ο νέος τά μάτια του, κάτι θέλησε να της πη, η καλή του άνατροφή όμως τόν έμπόδισε να διαφύση μία κυρία. Κατάπιε ένα κόμπο στο λαιμό του, και ψι- θύρισε, σατισμένο:

— Πιθαίνω... 'Εξ άλλου, δεν έχει σημασία...

Εκείνη τη στιγμή τό αυτοκί- νητο περνούσε ακριβώς μπροστά από τη βίλλα τού νεαρού λόρδου. Αυτός ήταν ο κανονικός δρόμος.

'Η Νέλλη αισθάνθηκε μία ξα- φνική άνησυχία.

— Σ'ας παρακαλώ, σταματή- στε! τού φώναξε έπιτακτικά.

Σταμάτησε αυτός άμέσως και την κύτταξε παραξενεμένος.

— Σέρ Ράφ, τού έπτε η κο- πέλλα, με όλη της την άξιοπρέ- πεια. Λυπάμαι αν αισθανόσθε για μένα τίποτ' άλλο παρ'α μία άπλη, τυπική φιλία.

Την κύτταξε με μάτια έρωτευ- μένα.

— Αν αισθάνωμαι για σας τί- ποτε άλλο; Μά σ'ας λατρεύω, τό ξέρετε.

— Αυτό είναι κουτό, τού έπτε έντονα. Τό ξέρετε πως είμαι πον-

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΝΕΙΣ... ΚΥΚΛΩΠΑΣ

Στά Ιταλικά στούντιο άρχίζει τις ημέρες αυτές τό γύρισμα τού φιλμ «Στην κοιλάδα τών Κυκλώπων», στο όποιο θα πρωταγωνισή η νέα γούστα της Ιταλικής όθνης Κέλο 'Αλ- λόνσο. Τό πρόβλημα που αντιμετώπιζε ο σκηνοθέτης πού έα- νου έσινόνταν πολύ άόρατο, στο τέλος όμως κατώρθωσε να τό λύση χάρις σε άριστοτεχνικές μάσκες. Στη φωτογραφία μας (άριστερά) η Κέλο κρατάει μία από τις μάσκες τών Κυκλώπων τού φιλμ. Δεξιά, η ίδια θαυμάζει την έξαιρεση

τέχνη με την όποία ο μακιγιέρ την τοποθέτησε στο πρόσω- πο τού... Κυκλώπα. Στο έσωτερικό της, η μάσκα περιέχει ένα λεπτότατο μηχανισμό, πού έπιτρέπει σ' αυτόν πού τη φορεί, όγι μόνο να κινή τό... μάτι της μάσκας του. Κινών- τας άναλόγως τά δικά του μάτια, αλλάζει ή μάσκα σ' ένα σύστημα μικρών κατόπτρων, τού έξασφαλίζει τη δυνατότητα να θλέπη τί γίνεται μπροστά του, μέσα τού μοναδικού μα- τίου, πού θρίσκειται στο μέτωπό του.

τορμένη, πως λατρεύω τόν άντρα μου, πως είμαι μπετα...

— Όλα τά ξέρω και δεν έχω καμμία άπολύτως άξίωσι από σας. Ξέρω προπάντων πως έσας- στε ένας βράχος ήθικης...

— 'Ισως γι' αυτό να σ'ας άγαπώ τόσο... Γιατί είσθε για μένα τό άτίαστο όνειρο...

— Άν τό πιστεύετε αυτό πού λέτε τού έπτε πιά μαλακά, θά μ' άφήσετε ήσυχη. Τό ξέρετε πολύ καλά, ότι δεν είναι καλό αυτό πού κάνετε. 'Η εύτυχία είναι ένα πρά- γμα πολύ εύθραστο. Τό ίδιο κι' η ύπόληψη μιάς γυναίκας. Προχθές μάς είδε η κυρία Παντελάκου. Δεν ξέρετε τί μπορεί να δημιουργήσει.

Τά μάγουλα τού νέου κοκκί- νισαν.

— Όχι δά! Δέ μπορεί να δη- μιουργήσει τίποτε. Δεν έχει πά- τημα για να δημιουργήσιν...

— Όπωςόδηποτε, σ'ας παρακα- λώ... Σταματήστε αυτή την κου- τή ιστορία. Δεν πιστεύω να θέ- λετε να μού κάνετε κακό.

— Θά προτιμούσα να δώσω τη ζωή μου... της έπτε ρωμαντικά.

— Αβελά, τού γέλασε πάλι η Νέλλη.

— Έίσαστε ένα μεγάλο παιδί, και τό ξέρω ότι δε θέλετε τό κα- κό μου. Τώρα, θά κατεβώ από τό άμάξι σας.

— Γιατί δε θέλετε να σ'ας πάω έξω την πόρτα της κυρίας Σόφτ; Σταμάτησε, όρθωσε άμέσως:

— Διηλαδή, έως τό σπύτι όπου θέλετε να πάτε...

— Όχι! τού έπτε κοφτά. 'Ε- σεις να πάτε σπύτι σας τώρα. Κι' εγώ θά πάω με τά πόδια στην έπίσκεψή μου. Κι' όπως είπαμε, άλλοτε να φέρεσθε όρόνια και προσεκτικά.

Της άνοιξε ο Ράφ Γούντ την πόρτα, κατεβάνοντας από τό ά- μάξι μέσα στη βροχή πού έπτε πάντα κατακλυσιαία. Κατέβηκε η Νέλλη τουρτουρίζοντας. 'Ετοι- μάζονταν να βάλει τό χέρι της, να τόν άποχαιρετήσει, όταν ένοιω- σε ξαφνικά ένα σφιδερένο χέρι να πιάνει τό δικό της. Ένα χέρι σκλη- ρό, ώργισμένο. 'Η καρδιά της στα-

μάτησε. Πριν τόν ιδή, πριν ακού- σθ τη φωνή του είχε κιόλας μαν- τεινεί.

ΠΡΟΣΩΠΟ ΠΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΟ

Πριν άκόμη άντικρύσει τό πρό- σωπο τού άντρός της, είδε τό πρόσωπο τού Ράφ Γούντ να χλω- μιάζει, ν' αράλξει χρώμα. Κι' ά- κούσε τη φωνή τού 'Αλέξανδρου παγερή:

— Δέ σ' έμπόδισε, βλέπω αυ- τε κι' αυτός ο κατακλυσμός...

'Η ταραχή της ήταν τόση, πού πήγε να μιλήση και δε μπόρεσε. Πρώτος ο Ράφ άνέκτησε την ψυ- χραιμία του και πρόσφερε με άξιο- πρέπεια:

— Κυρία Καρίπη. Συηήτησα τυχαία τη σύζυγό σας, κι' έπειδή έδρεχε τόσο...

— Την έφερες με τό άμάξι σου στο σπύτι σου, συμπλήρωσε τη φράση με παγερή ειρωνεία ο 'Α- λέξανδρος.

— Έγκληματείτε αν βάλετε κα- κό στο νου σας, είπε ο Ράφ τρέ- μοντας σύγκομος. Μπορώ να σ'ας διαβεβαιώσω, ότι η κυρία, αυτή τη στιγμή κατέβαινε από τό άμάξι μου για να συνεχίστ τό δρόμο της πείζ...

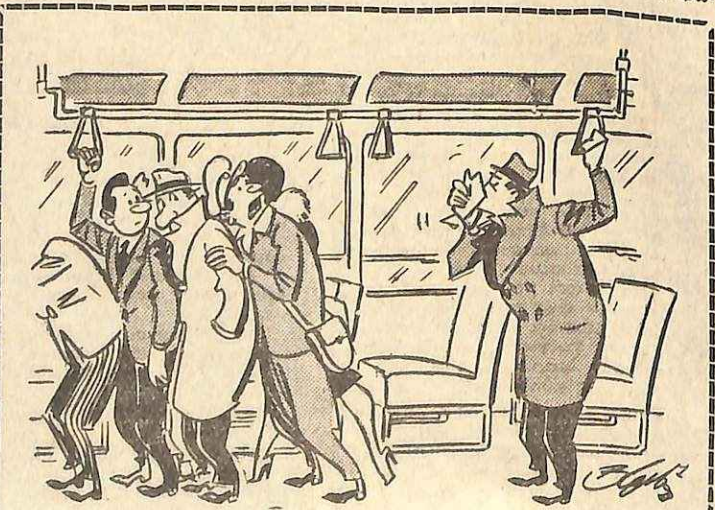
— Κάτω από τη φοβερή βρο- χή; έκανε ο 'Αλέξανδρος με την ίδια παγερή ειρωνεία.

— Ναί, κάτω από τη φοβερή βροχή, επανέλαβε με ευφασί ο νεαρός λόρδος.

Οι δυό άντρες κυττάχτηκαν στα μάτια. Τό πρόσωπο τού 'Α- λέξανδρου ήταν κατακόκκινο. 'Ε- δινε την εντύπωση πως θα τού έο- χόταν συμφορησι. Τό πρόσωπο τού Ράφ Γούντ ήταν πελινό.

Τους κύτταζε η Νέλλη, μία τόν έναν, μία τόν άλλον, κι' είχε την εντύπωση πως όνειρευόταν. Αυτή, που δεν είχε διανοηθί ποτέ να σκεφθί άλλον άντρα, αυτή πού λατρενε τόν άντρα της, να βρίσκε- ται στη μέση τού δρόμου, κάτω από την παγωμένη βροχή, υπέδι- κη, τρεμουλιαστή... Της φαινόταν τόσο άπίθανο, πού ήταν σίγουση ότι όνειρεύεται.

— 'Ο 'Αλέξανδρος ώστόσο φάνη-

— Για ξεκαθάρισε μας αφεντικό, άσιατική είναι, ή από την άλλη;

(Τού Β. Χριστοδούλου)

ξανδρο, που στεκόταν σαστισμέ-
νος κι άλλαζε χίλια χρώματα.
Επειτα έβριζε στη Νέλλη μια
ματιά γεμάτη τύψεις, μια ματιά
σαν να της ζητούσε συχώρεση και
χωρίς άλλη λέξη προχώρησε στον
κήπο του σπιτιού του.

Ο 'Αλέξανδρος τόν κούταξε ν'
άποικρύνεται με μάτια σπληνωμέ-
να, σαν να είχε σταματήσει το
μυαλό του, σαν να μη καταλά-
βαινε καλά τί συνέβαινε.

Η βροχή άγκάλιαζε με μια
παγωμένη περιόπυξη το άβρο
πρόσωπο της Νέλλης, το κομμί
της πούτρωσε. Κι' ο 'Αλέξανδρος
στεκόταν χωρίς καπέλο, χωρίς
αδιάδροχο, κάτω από τη βροχή,
που τον τριπρούναζε έως το κόκ-
καλο, αλλά δεν την καταλάβαινε.

— 'Αλέξανδρε, είπε κάποια στι-
γμή η Νέλλη, ενώ τα δόντια της
χτυπούσαν από το κούκι' από
την ταραχή. 'Αλέξανδρε... Κανώ-
να, θ' άρωσθήσω.

Σάν να ξύπνησε αυτός, την
κοίταξε και το αίμα ανέθηκε στα
μάγουλά του.

— Έχω το άμύδι, άποκρίθηκε,
στη γωνιά. Τό άφησα εκεί. Σας
παρακολούθησα από τη στάσι.
Προχώρησαν βουβοί, έστριψαν
τη γωνιά, κι' ο 'Αλέξανδρος άνοι-
ξε την πόρτα της κούρας. 'Η
Νέλλη χώθηκε μέσα εκεί, άνατρι-
χιάζοντας σύγκορμη. Την άκολου-
θησε ο άντρας της.

Κάθισαν έτσι πλάι-πλάι και
κοιτάχτηκαν. Οι ματιές τους ή-
ταν παράξενες. Λές και βλέπον-
ταν πρώτη φορά.

Πρώτος μίλησε ο άντρας:
— Ρίτα... Θέλω να σε πιστέ-
ψω. Σου όρκίζομαι στη ζωή του
παιδιού μας, που δεν έχω τίποτε
ϊερώτερο στον κόσμο, πώς θέλω
να σε πιστέψω, πώς σε πιστεύω.
Μέσα μου όμως θα μείνη πάντα
ένα άγκάθι, αν δε μου δώσης έ-
ξηγήσεις. Σε πιστεύω πώς δεν έρ-

χόσουν για το λόρδο Ρόλφ. Πι-
στεύω όλα όσα μου είπε, πώς σε
συνάντησε τυχαία, κλπ. Δώσε μου
 όμως ένα έξηγησι. Ός αυτή τη
στιγμή πιστεύω πώς δεν είχες μυ-
στικό από μένα, ως αυτή τη στι-
γμή ήμερα που γνωριστήκαμε
ήταν ένα βιβλίο άνοιχτό για μέ-
να. Δεν έπείμεινα ποτέ να μάθω
λεπτομέρειες για τη ζωή σου πριν
γίνης γυναίκα μου. Τό ξέρεις ότι
σου φέθηκαν πάντα ήπιποτικά σ'
αυτό τό ζήτημα. Νομίζω όμως
πώς έχω κάθε δικαίωμα τώρα να
σου ζητήσω έξηγήσεις. Είμαι βέ-
βαιος ότι σε άδικώ, και είμαι ά-
ποφασισμένος να πέσω στα πόδια
σου να σου ζητήσω συγγνώμη. Εί-
μαι βέβαιος ότι τό μυστικό σου
θα είναι άγνό κι' ώραίο. Πρέπει
 όμως να τό μάθω. Είμαι άπαράι-
τητο να τό μάθω.

Τά λόγια του, την άναστάτω-
ναν. Πιο πολύ άκόμη την άναστά-

τωνα τό ύφος του γεμάτο πόνο,
άλλά και καλωσύνη.

Τόν κούταξε ίσια στα μάτια:
— 'Αλέξανδρε, αν σε παρακα-
λέσω να μην έπιμείνης να μου ζη-
τήσης έξηγήσης: 'Αν σου όρκι-
στώ κι' εγώ στη ζωή του παιδιού
μας, πώς τό μυστικό μου δε σε
θίγει, δε σε άφορά καθόλου;

Ένα σύννεφο πέρασε στα μά-
τια του.

— Όχι, πρόφερε κοφτά. 'Ισως
να μην είναι εύγενικό εκ μέρους
μου. Άλλά, σου λέω την αλή-
θεια. 'Αν δε μου έξηγήσης τώρα,
αυτή τη στιγμή, θα μείνη μια
σκιά στην καρδιά μου. Μιά σκιά,
που ένδεχεται να μεγαλώσει ζα-
φνικά, να γίνη μαύρος δράκος
που θα καταπιή όλη μας την ευ-
τυχία. Όχι, όγάπη μου... Όχι,
γυναίκα μου... μόνο να το παιδίό
μου. 'Υπάρχουν στιγμές που δεν
είναι ταπεινώσι να δώση μια γυ-
ναίκα έξηγήσεις στο άντρα της.

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ 1961

Μια σημαντική ήμερομηνία
για όλους τους Έλληνες
για όλες τις Έλληνίδες.

ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΜΑΡΤΙΟΥ 1961

Θά διενεργηθή ή Γενική 'Απογραφή

ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ-ΚΑΤΟΙΚΙΩΝ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΑΣ-ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑΣ

Ή 'Ελλάδα θά μετρήση τις δυνάμεις της

Και ο μόνος τρόπος για να τις μετρήσει σωστά
είναι να πούμε έμεις την αλήθεια. Να άπαντήσου-
με με ειλικρίνεια στα έρωτήματα του άπο-
γραφικού δελτίου.

Είναι Έθνική Έργασία ή 'Απογραφή

**ΟΛΑ ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ
ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΓΡΑΦΕΙΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΡΡΗΤΑ**

ΠΡΟΣΟΧΗ: Την Κυριακή 19 Μαρτίου κάποιος πρέπει να μείνη στο σπίτι, για να βοηθή-
ση τόν άπογραφέα. Και μή ξεχάσετε: να ζητήσετε «βεβαιωτικό άπογρα-
φής» γιατί επί 2 μήνες θά γίνεται έλεγχοι και πρέπει να τό έχετε πάντα μαζί σας.

Δεν τό καταλαβαίνεις; Μόνη σου
έπρεπε να τό καταλάβης. Μόνη
σου έπρεπε να επιδιώξης με κάθε
τρόπο να μου δώσης έξηγήσεις.
Σε παρακαλώ λοιπόν... Κανώνεις.
Τουτρουρίζεις... Πές μου μια λέξη,
δώσε μου μια άπόδειξι.

— Τη λέξι στην είπα, έκανε με
φωνή δυστυχισμένη ή Νέλλη. Πη-
γαίνω κι' επισκέπτομαι κάποια
κυρία...

— Ποιά κυρία; Πές μου τ' ό-
νομά της. Να πάμε μαζί. Με ό-
ποιόδηποτε πρόφασι θά πάμε
μαζί.

— Επιμείνεις να με γελοιοποιή-
σης. Δέ φθάνει ή ντροπή που μου
έπεδαλες μπροστά στον ξένον αν-
θρώπο...

— Ρίτα, τη διέκοψε ο 'Αλέξαν-
δρος. Μη μου τό λές αυτό. Τό ξε-
ρω. Σίκαράζει ή καρδιά μου που
σε βασανίζω. Άλλά πρέπει να
ξέρω, πρέπει να ξέρω βετικά.

— Ξεορκίζω, πές μου. Πές μου
όλη την αλήθεια. Πού πές; Είναι
τόσο δύσκολο να μου πής τ' όνο-
μα της κυρίας που επισκέπτε-
σαι; Είναι τόσο δύσκολο να πάμε
μαζί;

— Με ποιά δικαιολογία;
— Να βής έσύ τη δικαιολο-
γία. Πές της ό,τι θέλεις.

Η Νέλλη έκλεισε τα μάτια της
μια στιγμή. Ζαλιζόταν. Είχε την
έντύπωσι πώς ή γή έφαινε κάτω
από τα πόδια της. Δεν άντεχε
 όμως άλλο. Σχεδόν χωρίς να κα-
ταλαβαίνει καλά - καλά τί κάνει,
πρόφερε τ' όνομα:

— Πηγαίνω στής κυρίας Σόφτ.
— Στης κυρίας Σόφτ; άπόρη-
σε ο 'Αλέξανδρος. Στης κυρίας
Μαίρης Σόφτ;

— Ναι, τό σπίτι της είναι έ-
δώ κοντά.

— Τό ξέρω... Άλλά πού τη
γνωρίζεις; Και γιατί τό κάνεις τέ-
τοιο μυστήριο να επισκέπτεσαι
αυτή τη γυναίκα;

— Μη με ρωτάς, σε παρα-
καλώ...

— Ρίτα, τη μάλωσε ο 'Αλέ-
ξανδρος μαλακά, γελαστός τώρα.
Φέρεις αλήθεια σαν ένα άνόητο
παιδί. Γιατί τόκανες τέτοιο μυ-
στήριο; Πές μου δυό λόγια. Πού
τη γνωρίζεις την κυρία Σόφτ, και
τί έρχεται να κάνης μια φορά την
έβδομάδα; Και τότε, όλα τελειώ-
νουν. Σου όρκίζομαι πώς θα πέ-
σω στα πόδια σου στο σπίτι, θα
σου ζητήσω συχώρεσι...

— Έρχομαι και της κόνης συν-
τροφιά, πρόφερε ή Νέλλη σιγανά.
— Κι' έπειτα; Γιατί δε μου τό
είπες;

— 'Αλέξανδρε... Ξόπασε ή Νέ-
λη με κλάματα στη φωνή. Δέ
χρειάζεται να με ρωτήσεις τίπο-
τε άλλο. Δεν υπάρχει μυστήριο
ούτε ένοχη...

— Θέλεις να πάμε μια στιγμή
στης κυρίας Σόφτ; Να της πού-
με τάχα μια καλησπέρα... Σε πε-
ρίμενε σήμερα;

— Ναι, άποκρίθηκε με φωνή
κοιμημένη ή κοπέλλα.

— Ωραία. Πές της ότι μ' αυτό
τόν παλιόκαρο σ' έφερε ο άν-
γορα. Κυρία Σόφτ, ο σύζυγός
μου...

— Καλησπέρα σας, είπε γρή-
τρας σου με τό άμύδι του. Δέ θα
βάλη κακό στο νού της.

— Άογησε ν' άποκοιθή ή Νέλλη.
Στό τέλος πρόφερε, με φωνή πού-
μοιαζε ναόχεται από μακρού:

— Πάμε!

ΚΡΙΣΙΜΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙ

Η Μαίρη Σόφτ άνοιξε μόνη
της την πόρτα, όπως τό συνήριζε.

Όταν όμως αντί να ιδή μονάχα
την «κόρη της» αντίκρισε κι' ένα
κύριο δίπλα της, τάχασε.

Η Νέλλη προχώρησε άποφασι-
στικά. Έτρεμαν τά χείλη της και
τά γόνατά της λυγίζαν. 'Ηταν ό-
μως άποφασισμένη να πολυμήση
για την εύτυχία της.

Η μόνη κύτταξε τό νέο με μά-
τια μεγάλα, και στην ταραχή της
ούτε καν τούδωσε τό χέρι της. Δέ
μπορούσε να καταλάβη τί σήμαι-
νε αυτή ή ξαφνική έπίσκεψη.

Ο 'Αλέξανδρος ήταν κατακόκ-
κινος κι' αισθανόταν άρκετή ντρο-
πή. Πάντως όμως ήταν κι' αυτός
άποφασισμένος να ξεδιολύνη τό
μυστήριο. Κάτι σε όλη αυτή την
υπόθεσι τού φαινόταν άφύσικο.

— Μπορεί να περάση κι' ο άν-
τρας μου μέσα; ρώτησε άπότομα
ή Νέλλη.

— Μά... φυσικά, μπορεί, άπο-
κρίθηκε πιδ σαστισμένη άκόμη ή
Μαίρη Σόφτ.

Ο 'Αλέξανδρος άκολουθήσε τη
γυναίκα του μέσα, ρίχνοντας ά-
θελά του γύρω περιέργες ματιές.

Μπήκαν έτσι στο ώραίο σαλονάκι
όπου δεχόταν ή Μαίρη πάντα την
κόρη της. 'Ηταν ένα δωμάτιο
κομψό και άγέτο. Τό τραί βρισκό-
ταν κίόλας στο τραπέζι.

— Άογησε, είπε ή Νέλλη. Άο-
γησε σήμερα κυρία Σόφτ...

— Ναι, άογησε...

Ήταν φανερό, πώς δεν ήξερε
τί να πη ή Μαίρη. Τό ύφος της
φαινόταν ένοχο.

Κι' ο 'Αλέξανδρος σούφρωσε
τά φρύδια του.

Η κυρία Σόφτ σεοβήρισε τό
τσάι. Έμειναν κι' οι τρείς τους
βουβοί κάμποση ώρα. Η μόνη
δεν ήξερε τί έπρεπε να πη. Η
Νέλλη αισθανόταν την καρδιά της
να χτυπά, κι' είχε πάντα την έν-
τύπωσι πώς τό έδαφος έφαινε
κάτω από τα πόδια της. Κι' ο
'Αλέξανδρος θάθελε να ρωτήση.
Να ρωτήση χίλια δυό πράγματα,
να τά μάθω όλα, να τά ξεδιολύνη
όλα. Ντρεπόταν όμως ν' άρχισή

έτσι ξαφνικά τις έρωτήσεις.

Η κυρία Σόφτ όμως τούδωσε
σε λίγο πάτημα, χωρίς να τό θέ-
λη. Άσφικτικώς μ' αυτή τη σιω-
πή, καταλάβαινε πώς κάτι συνέ-
βαινε, και νόμιζε πώς θα βοηθού-
σε την κόρη της, πετώντας μια
κουβέντα:

— Πώς τ' άποφασίσατε μ' αυ-
τό τον καρό; Δεν τό περιμένα
ναρθήτε...

— Δέ μπορούσα να σας άφή-
σω να περιμένετε, είπε ή Νέλλη,
εύχαριστήμην κι' αυτή ν' άρχισή
κάποια συζήτησι.

— Μά δεν είχε σημασία, είπε
ή κυρία Σόφτ ευγενικά. Έδώ που
βρίσκομαι στην έρημιά μου, έχω
συνήθισει να με ξενώνω. Έσείς
είσαστε πολύ ευγενικά που με
θυμηθήκατε και μου μινύσατε
πώς θάρηθε...

Σ' αυτή τά λόγια ο 'Αλέξαν-
δρος έβριζε μια σημαντική ματιά
στη γυναίκα του. Τη συνέλαβε
αυτή τη ματιά ή κυρία Σόφτ, και
σάστισε. Πέταξε λοιπόν πάλι,
νομίζοντας πώς διευκόλυνε τη
Νέλλη:

— Έχουμε τόνον καρό να ιδω-
θούμε... άγαπητή μου κυρία Κα-
ρίπη. Έξ άλλου, τί εύχαριστήμη
μπορεί να σας κάνει ή συντροφιά
μου; Έγώ είμαι μια ήλικιωμένη,
πανεμένη γυναίκα. Έσείς, ένα
νέο πλάσμα, εύτυχισμένο, γεμάτο
ζωή... Γι' αυτό σας λέω, δεν έ-
πρεπε ναρθήτε σήμερα με τέτοιον
παλιόκαρο.

Η Νέλλη άνάσαινε βαρυά. Η
γλώσσα της δενόταν. Κατάλαβε
πώς ο άντρας της σχημάτιζε μια
λανθασμένη έντύπωσι, πώς τίπο-
τε πιά δε θα μπορούσε να τού
βγάλη την ύποψία από την καρ-
διά του. Γι' αυτό δε δίστασε:

— Κυρία Σόφτ, φώναξε ταρα-
γμένη. Έχει συμβή κάποια παρε-
ξηγησι με τόν άντρα μου. Δέ μπο-
ρώ να σας έξηγήσω. Μόνον σας
παρακαλώ να τού πητε όλη την
αλήθεια. Έρχομαι τακτικά μια
φορά την έβδομάδα και σας έπι-
σκεπτόμαι, να ή όχι!

Με μιάς μπήκε στο νόημα ή
Μάνα. Θυμήθηκε τούς φόβους της
κοπέλλας, πώς ο άντρας της είχε
βάλει κακό στο νού του. Κι' άμέ-
σως κατάλαβε πώς ήταν άστοχα
τά προηγούμενα λόγια της. Δάγ-
κωσα λοιπόν τά χείλη της, και
πρόφερε όσο μπορούσε πιδ απλά:

— Μά φυσικά έρχόσαστε μια
φορά την έβδομάδα... Δεν έκφρά-
σθηκα καλά.

Ο θυμός άστράψε στα μάτια
του 'Αλέξανδρου. Δέ μισούσε τί-
ποτε στον κόσμο περισσότερο ά-
πιδ τό ψέμα. 'Ηταν από τη φύσι
του άγαδός κι' εύγενικός. Όταν
 όμως ύποψιάζοταν ότι ήθελεν να
τόν άπατήσουν, μπορούσε να γί-
νη θήριο.

Έτσι και τώρα, ή σκέψη πώς
ή κυρία Σόφτ τούλεγε ένα γοη-
δοειδές ψέμα για να κάνει κά-
τι, που δε μπορούσε να τό μαντέ-
ψη, κάτι που άφορούσε όπωσδή-
ποτε τη γυναίκα του, τόν δαιμό-
νισε. Άρσμονώντας τη λεπτή του
άνατροφή, πετόχτηκε δριχός, στα-
θηκε μπροστά στην ήλικιωμένη
γυναίκα και πρόφερε κοφτά:

— Κυρία Σόφτ... με συγχω-
ρήτε πάρα πολύ. Ντρέπομαι, πι-
στέμτε με, αλλά είμαι ύποχρεω-
μένος να σας πώ ότι δε μιλάτε
με ειλικρίνεια...

— Τί θέλετε να πητε; ρώτησε
ή Μαίρη. Ενώ τά μάγουλά της γί-
νονταν φωτιά.

— Πρό δυό λεπτών είπατε, ό-
τι έχετε να όητε τη γυναίκα μου
πολύν καρό. Τώρα λέτε ότι έρχε-
ται τακτικά μια φορά την έβδο-
μάδα. Τί θέλετε να πιστέψω;

— Κύριε Καρίπη, πρόφερε ή
Μάνα, προσπαθώντας να πάρη ύ-
φος κάπως εύτοόπελο. Έχει τόση
σημασία αυτό; Έγώ είμαι μια ή-
λικιωμένη γυναίκα. Τί σημασία
έχει πότε έρχεται και μ' επισκε-
πεται ή σύζυγός σας;

— Για μένα έχει σημασία! ά-
ποκρίθηκε ο 'Αλέξανδρος με ύφος
σκοτεινό...

— Τότε... τότε... ρωτήστε την
ίδια, είπε σαστισμένη ή γυναίκα.

Η Νέλλη ένοιώθε τη ντροπή να
την πνίγη. Της είχε κρατήσει ως
τότε ο άντρας της τη θέση της
πάντα ψηλά. Αυτός ο έξαιρετι-
σμός τη θανάτωνε. Κι' όμως δε
μπορούσε να χάσει έτσι χωρίς λό-
γο την εύτυχία της.

— Κυρία Σόφτ, πρόφερε ίκε-
τευτικά, διαβεβαιώστε τον, ότι έρ-
χόμουν σε σας μια φορά την έ-
βδομάδα. Θά σας έξηγήσω... Ο
άντρας μου έχει κάποια ύποψία.

Ζηλεύει. Είναι παράξενος, βέβαια
που δε θάρηπε να τά πούμε...

Άλλά ή αλήθεια είναι, ότι με συ-
νώθευσε ή μύλλον με βρήκε στο
δρόμο, με παρακολούθησε. Κι' ή
κοπή τύχη τόφερε να συναντηθώ
με τό λόρδο Ρόλφ...

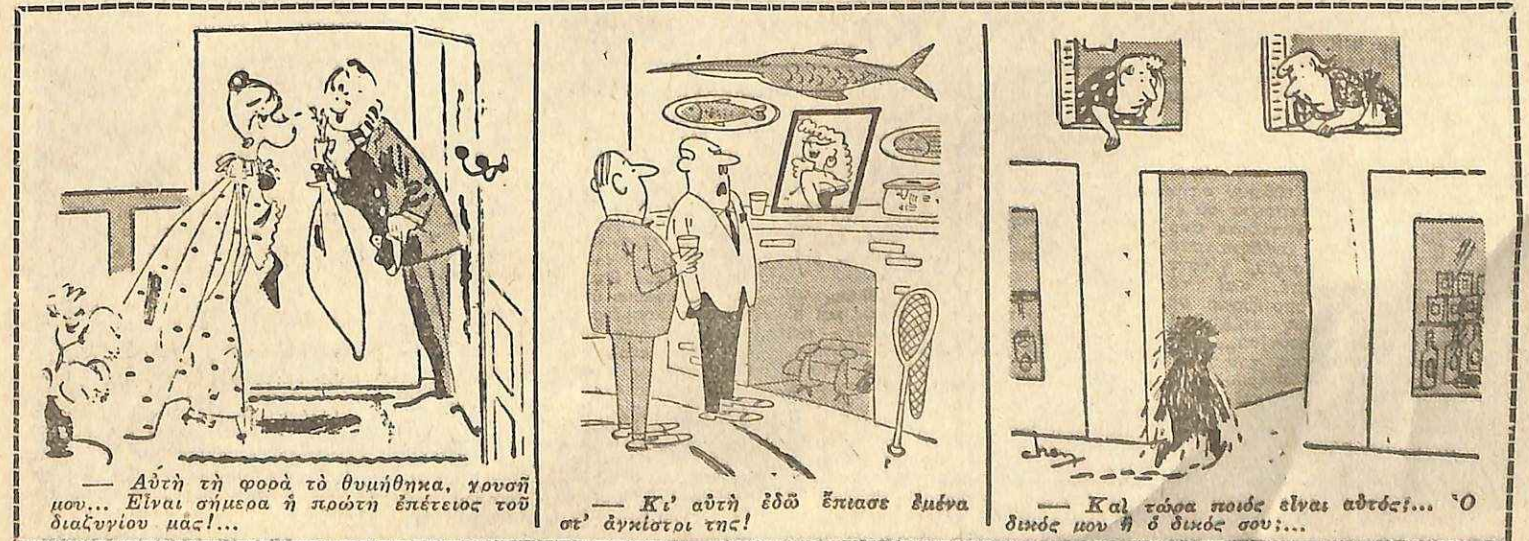
— Κυρία Σόφτ, είπε ο 'Αλέ-
ξανδρος, χάνοντας την αυτοκυ-
ριαρχία του, είδα τη γυναίκα μου
στο αυτοκίνητο τού νεαρού λόρ-
δου Ρόλφ. Είστε μια σεβάσμια
κυρία, ξέρω ότι δε θα διαδώσετε
τό μυστικό μας. Έξησα τόνον
καρό εύτυχισμένος με τη γυναίκα
μου. Την άγαπάω, τη λατρεύω!...

— Δεν υπάρχει πια εύτυχία
για μέ, ψιθύρισε με πένθιμη φωνή
ή Νέλλη.

— Η εύτυχία μας κομέται από
μια τριχα, είπε ο 'Αλέξανδρος.

Κυρία Σόφτ, ίσως ή εύτυχία μας
να βρίσκεται στα χέρια σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια

— Αυτή τη φορά τό θυμήθηκα, χονση
μου... Είναι σήμερα ή πρώτη επέτειος τού
διαζυγίου μας!...

— Κι' αυτή έδώ έπιασε ένένα
σε' άγκιστρο της!

— Και τώρα πούθε είναι αυτός... 'Ο
δικός μου ή ο δικός σου!...

«Έχω να διηγηθώ πολλά — τόσα πολλά, που δεν ξέρω από πού να αρχίσω! Η ζωή μου είναι ένα δολοκλήρο μυθιστόρημα.

Γεννήθηκα από τα δαχτυλά ενός πολύ επιτήδειου τεχνίτη. Ένοιωθα περηφάνεια μεγάλη για την προσωπικότητά μου — μία περηφάνεια, που είχε, πριν απ' όλα, για αίσια της την υψηλή καταγωγή μου... Η άρπα, άγερων πρόγονός μου, με έκανε να νομίζω, ότι μπορούσα να περιφρονώ σαν κατώτερα όντα τα άλλα όργανα της μουσικής και να θεωρώ τον εαυτό μου, σά μεγαλειότητα αξία να υποκλίνεται μπροστά της το σύμπαν!

Γιατί ήμουν, πραγματικά — και χωρίς ψεύτικες μετριοφροσύνες — μία μεγαλειότητα του αισθήματος! Με αγόρασε ένας έρωτευμένος τραγουδιστής και με έβαλε να ξεπαγιάσω κάτω από το παρόθυρο της διαλεχτής του. Ήτανε μία νύχτα ύπρη. Μία ύπνοια σεγγαριού — μία ανεπαίσθητη οέτα γοητείας — προσπάθησε να δημιουργήσει κάποιο αντίδοτο στο κρύο, που τριγύριζε τον έρωτευμένο και που υπήρχε περίπτωση να του μεταβάλει τον έρωτα σε καταρροή.

Έμπνευσμένος κι' όνειροπαρμένος, έπαιξε μία εισαγωγή γλυκιά. Έβαζε κι' εγώ τις χορδές μου να χαϊδεύουν τα άρματα γυναικεία αυτιά, να τα μαγέψουν... Ύστερα άρχιζα να υποκρούω τη φωνή του άπαλά... Ήταν ένα τραγούδι γεμάτο ομορφιά και ελλικρινεία. Με το θερμό τραγούδι του, ο τραγουδιστής έδειχνε καθαρά, ότι ήταν έρωτευμένος... Έπαιρνε τη γλυκιά φωνή του ή νύχτα και την έκανε μαγεία!

«Ένα μεγάλο μέσον, που έκανε τον τραγουδιστή του άκαταμάχητο Δόν Ζουάν ήμουν εγώ, ή κιθάρα του...»

Μία κιθάρα αναπαύει

Τη σκόπευε μέσα στην εσπερή ατμόσφαιρα, μαζί με την πνοή του ζεφύρου και τη μαρμαρυγή των άστρων, τη μπερδεύει με τις άχτινες της σελήνης και την άφοριόνη με την άνοιξη... Και, μέσα σε όλο αυτό, το πανηγύρι, πρωταγωνίστρια, όπως ένοιωθε, ήμουν εγώ! Με τις βελουδένιες συχορδές μου, έκανα το τραγούδι, του έρωτα, να ανεβαίνει στη στρατάσφαιρα των άνδρων και να γίνεται ύμνος στην ομορφιά...

Και ή ομορφιά, μετά τη γοητεία, ένοιωσε περιέργεια. Κι' έμφανίστηκε πίσω από τη γρίλλια, που μισάνοιξε. Μία μπουκλα από δολοφάνια, μαλλιά άσημάθηκε από τις άχτινες της σελήνης. Κι' ο τραγουδιστής του δρόμου ένοιωσε, ότι το τραγούδι του είχε πετύχει το σκοπό του μία και είχε καταφέρει να ζυγνήσει αυτήν που το ένεννε και να την κάνει να φανερωθεί σαν υπέροχη όπτασία μέσα στη μαγεία της άνοιξης...

Δεν είναι ανάγκη, νομίζω, να έπεκταθώ σε άλλες, ενδιαφέρουσες και μη, λεπτομέρειες του ειδυλλίου, και φτάνω κατ' ευθείαν στην κατάληξη του: Δεν κατάφερα να ξεπαγιάσω αν εκείνη κατέβηκε στο δρόμο, ή αν εκείνος ανέβηκε στο δωμάτιό της. Μία φορά, γίναμε ζευγάρι, παντρευτήκαμε, και το ειδύλλιο τους στερεοποιήθηκε σε πραγματικότητα κάπως πεζή και σε κάπως πεδότερη ρουτίνα... Κι' εγώ, ή πρωταγωνίστρια του έρωτα και ή σολίστα του όνειρου, κρεμάστηκα σ' ένα κορμί και πήρα σύνταξη! Ήμουν συνταξιούχος του αισθήματος... Μα πόσο αυτό με έκανε να αγανακτώ και να επαναστατώ! Ένοιωθα πως ήμουν ακόμα γεμάτη νεότητα. Είχα να πω ακόμα πολλά και να τραγουδήσω περισσότερα. Δεν κρεμιέται σε ένα κορμί το έρωτικό τραγούδι, σαν

Με πόση τέχνη με έπαιξε! Ένοιωθα περηφάνεια με τους ήχους μου, που για πρώτη φορά τους άκουγα τόσο έξυγνισμένους, τόσο άδρούς, τόσο καινούργιους... Κι' ο τραγουδιστής όμως ήταν ένθουσιασμένος με μένα. Η συνεργασία μας ήταν από κάθε πλευρά ευχάριστη. Ξεχνούσα πολύ. Δε με ένοιωζε όμως, γιατί κοιμόμουν την ημέρα κι' έκτος αυτού το ξενύχτι μου ήταν γεμάτο γοητευτικές έκπληξεις... Ο τραγουδιστής, που με έπαιξε, ήτανε κάτι πιο πολύ από γοητευτικός. Οι γυναικείες κρεμιόν-τσους κυριολεκτικά από τα χείλια του, που ξέφανε να τραγουδάνε τόσο γλυκά... Όταν πήγαινε στα τραπέζια για να τραγουδήσει, τις πιο πολλές φορές, τα πόδια του και τα πόδια μιάς γοητευμένης θαυμάστριάς, άρχιζαν σιωπηλή «υποτραπέζια» τρυφερά συνομιλία... Και άκούουσε κατά κανόνα μία όμορφη περιπέτεια... Πόσο περαστικό έρωτες γίναμε κάτω από τη μύτη μου!... Δηλαδή, έδω που τα λέμε, εγώ δεν ήμουν μπροστά σε όλες αυτές τις έρωτικές δοσοληψίες, όχι γιατί δεν

ΡΟΜΠΟΤ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Μία καινούργια αμερικανική εφεύρεση

Οι άφηρημένοι, που φεύγουν απ' το σπίτι τους και ξεχνάνε να σβήσουν τα φώτα ή την ηλεκτρική κουζίνα τους, θα μπορούσαν στο εξής να επανορθώσουν την άφηρημάδα τους από μακριά, χωρίς σε μία καινούργια αμερικανική εφεύρεση. Δε θα έχουν παρά να πάρουν έναν αριθμό στο τηλέφωνο, απ' όπου κι' αν βρίσκονται...

Η μέθοδος αυτή προβλέπει τη σύνδεση του τηλεφώνου, καθώς και όλων των ηλεκτρικών συσκευών του σπιτιού, μ' ένα αυτόματο «κέντρο». Όταν λοιπόν ο ιδιοκτήτης θυμηθεί πως πρέπει να βάλει σε λειτουργία ή να σταματήσει μια απ' αυτές τις συσκευές, θα παίρνει ένα συνθηματικό αριθμό, κι' αμέσως το τηλεφώνον θα τον συνδέει με το αυτόματο «κέντρο» του σπιτιού του. Παίρνοντας δεύτερο συνθηματικό αριθμό, θα συνδέεται με την ηλεκτρική συσκευή, που τον ενδιαφέρει. Τέλος, με τρίτο

συνθηματικό αριθμό, θα καινίξει ό,τι πας θέλει ή λειτουργία της συσκευής αυτής, θα την άναψι, θα τη σβήνι, κλπ. Έξ' Ισου αξιολογώμαστο είναι κι' ένα άλλο ρομπότ, επίσης αμερικανικής κατασκευής. Πρόκειται για ένα είδος ηλεκτρονικού έγκέφαλου, προορισμένου για τους δικαστές και τους δικηγόρους. Όταν αυτοί άσβολούνται με κάποια ύποθεσι, δε θα είναι πιά άναγκασμένοι να φάγουν ώρες άλόκληρες για να βρουν όλες τις σχετικές διατάξεις, νομολογίες και προηγούμενες δικαστικές αποφάσεις. Το μηχανήμα θα κάνει για λογαριασμό τους την άνιάρη αυτή έρευνα μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα και θα τους προσφέρει έτοιμο το άποτέλεσμα. Φυσικά δε θα πάγη να νομικά βλάδια, αλλά τα σχετικά στοιχεία που θα είναι καταχωρημένα στη «μνήμη» του με το σύστημα των ηλεκτρονικών έγκέφαλων.

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

είχα διδάσει, αλλά γιατί οι συναντήσεις ενός ζευγαριού χαρακτηρίζονται από την άπόλυτη έγκαρδιότητα. Όταν πάη να βρή μία γυναίκα ένας άντρας — έστω ακόμα και τραγουδιστής — δεν κουβαλάει μαζί του την κιθάρα του... Πάντως, ή διαίσθησι με πληροφόρουσε, ότι ο κύριός μου έκανε θραύσι στα θηλυκά! Και όχι μόνο ή διαίσθησι μου κάποτε το αυτό μου πήρε μία έμπιστευτική κουβέντα ανάμεσα στον τραγουδιστή μου και στο βιολίστα της ορχήστρας: «Κάθε μέρα και καινούργια γυναίκα! Είναι καταπληκτικό!» Ο βιολίστας άποκρίθηκε: «Δεν είναι καταπληκτικό είναι πολύ φυσικό... Οι γυναίκες μαγεύονται με το τραγούδι και πέφτουνε σαν πεταλούδες που τις τύφλωσε το φώς στην άγκαλιά του τραγουδιστή...» Δε μπορούίς να φανταστής τί γυναικεία θεωρητικά άπροσπέλαστες ξεχνάνε τα πάντα, για να γλυστρήσουν άπάνω στη γοητεία της μουσικής και να βρεθούνε εκεί όπου τις άδηγει το μεθύσι ενός τραγουδιού γλυκού, που θα τους άρέσει...

Εγώ, άκούγοντας όλα αυτά τα ένδιαφέροντα, ένοιωθα περηφάνεια, γιατί καταλάβαινα, ότι ένα μεγάλο μέσο, που έκανε τον τραγουδιστή μου άκαταμάχητο Δόν Ζουάν, ήμουν εγώ... Δεν ήτανε μόνο το τραγούδι του γοητευτικό... Ήτανε και το άκομπανιμέντο της κιθάρας. Ένα τραγούδι χωρίς κιθάρα είναι γυμνό και άνοστο. Η κιθάρα ντυνι τη μελωδία με τα πιο φανταχτερά στολίσια. Γι' αυτό κι' εγώ ένοιωθα διαρκώς άπάνω μου λιγυμένα γυναικεία βλέμματα. Ήτανε τα βλέμματα του θαυμασμού που δεν τα άξιοποιούσα, βέβαια, εγώ, αλλά παραχωρούσα το γλυκό προνόμιο σ' αυτόν, που ήξερε τόσο γλυκά να με χαϊδεύει και να με κάνει, κάτω από τα χείλια του, να βγάω κραγιές δόνης ή χαράς...

Και πέρασε ο καιρός. Τα χρόνια προσέδανε ρυτίδες στον τραγουδιστή, ενώ, παράλληλα, του έλαττώνανε τα μαλλιά... Η φωνή του έχασε την πρώτη της λαμπρόδα, σκουριάσε κι' έπαινε πιά να δονή τους ευαίσθητους γυναικείους οργανισμούς... Με άπογοήτεσι και πίκρα διαπίστωνα τώρα, ότι δε μας φωνάζανε στα τραπέζια παρά πολύ σπάνια. Κι' όταν όμως δεν φωνάζανε, τα πόδια των κυριών δεν άρχιζαν με τον τραγουδιστή μου την παλιά βουβή «υποτραπέζια» φλυαρία τους. Και κάτι ακόμα άποκαρδιωτικό — σχεδόν δραματικό: Τις πιο πολλές φορές, από τις σπάνιες που μας φωνάζανε σε ένα τραπέζι, οι αρχινισμένες συνήμιες δεν παύανε. Βέβαια, την άρχη του τραγουδιού ή άκούουσε όλοι με μία προσοχή υπαγορευμένη πιο λίγο από την πραγματική ή διάθεση και πιο πολύ από την έπιβλαβή εγγύνη. Λίγο-λίγο όμως, όσο το τραγούδι προχωρούσε, οι κουβέντες ξαναρχίζανε, το σε, οι συνεχίζανε με το τόσο ένοχλητικό χτύπημα των προυνοιών στα πιάτα και με ένδιάμεσα τα γέλια που προσβάλλανε τη φωνή και την κιθάρα — έμένα τη φτωχιά, που δεν έφταιγα σε τίποτα, για να δέχωμαι τις προσβολές...

Κάποια καινούργια μόδα έδωσε ένα όριστικό τέλος στην Ιστορία μας, που είχε άρχισι να γίνεται κομικά δραματική και δραματικά κομική: Ένα καινούργιο όργανο ήρθε να με έκτοπιση: Το μπουζούκι! Ήτανε πιο μικρό από μένα, αλλά πιο θαυματουργό. Εκείνοι που τραγουδούσαν τώρα με το δικό του άκομπανιμέντο, ήταν οι καινούργιοι διαλεχτοί του καινούργιου γούστου. Ο τραγουδιστής μου μπήκε όριστικά στο περιθώριο και άνοιξε ένα περίπτερο! Όσο για μένα, ξανακρεμάστηκα στο κορμί και έγινα Ιστορία... Καμιά φορά ο τραγουδιστής μου, γυρίζοντας από το περίπτερο, με ξεκρεμάει και θυμάται τα παλιά. Και τότε τα δάκρυά του άρροσάτουνε στο γέρο-κο κορμί μου, σά στάλες από άλκομένο κι' άναχρονιστικό αίσθημα...

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΝΑ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

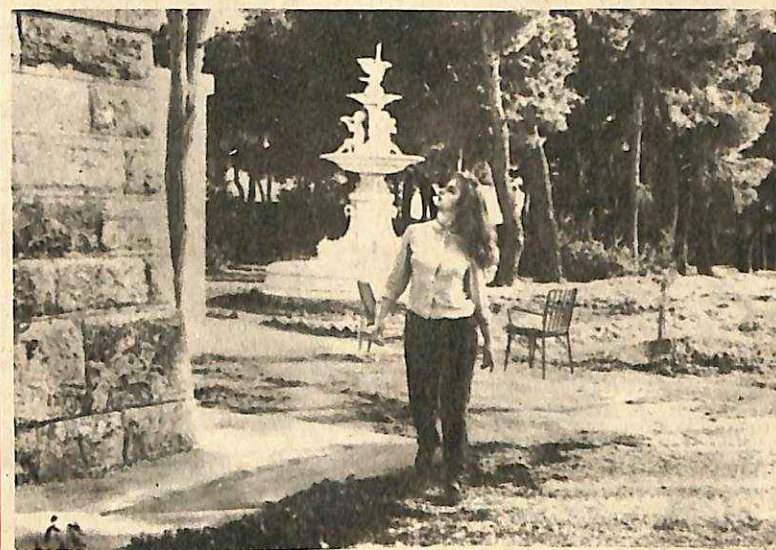
ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΗ
ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΑΡΚΟΥΛΗΣ
ΕΛΕΝΗ ΧΑΛΚΟΥΣΗ
ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΧΑΗΛΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ
Θ. ΒΕΓΓΟΣ

ΑΛΙΚΗ (Δημοσ.)
ΤΖΩΝΥ
ΖΑΝ
ΔΟΥΚΙΣΣΑ
ΝΕΝΕ
ΝΤΟΝΤΟΣ
ΥΠΗΡΕΤΗΣ
ΒΑΡΚΑΡΗΣ

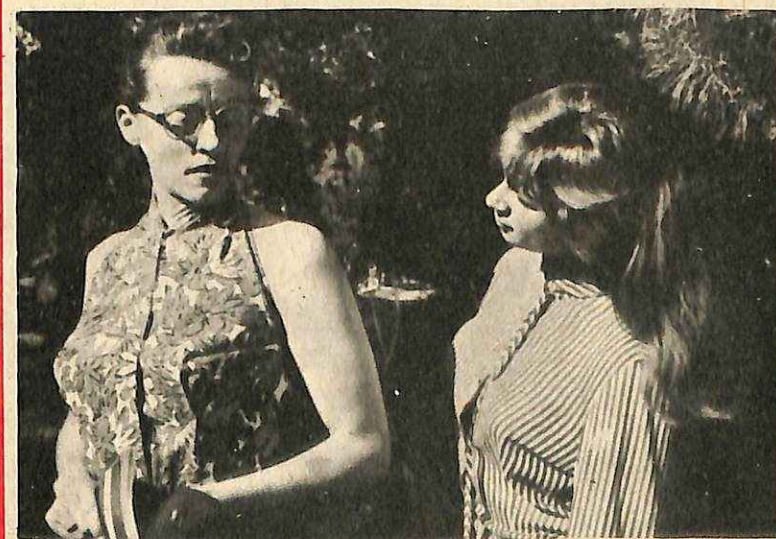
Σενάριο — Σκηνοθεσία — Παραγωγή
ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

13ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Άλίκη φτάνει μαζί με τον πατέρα της στην Αίγυπτο. Στην παραλία συναντούν τον Ζαν, νεαρό άπόγονο της πιο άριστοκρατικής οικογένειας του νησιού, που πηγαίνει στο ψαρεμα και είναι γι' αυτό στημελιά ντυμένος. Η Άλίκη τον περνάει για άρπαδόρο και τον φωνάζει για να μεταφέρει τις βαλίτσες τους. Τρεις μέρες άροντερα συναντά στην παραλία ένα κομπανιμένο νεό, το Ζαν, που δίνει άποκαλούν Άσκοντα και που μοιάζει καταπληκτικά με το Γιάννακο, τον άρχιφάρο. Ένα ό Τζώνυ έρωτοτροπεί με τη Νένη, ή Άλίκη άνακαλύπτει πως ό Γιάννακος και ό Ζαν είναι ένα και το αυτό πρόσωπο. Πηγαίνει, λοιπόν, στο άρχοντικό της Δουκίσσας...

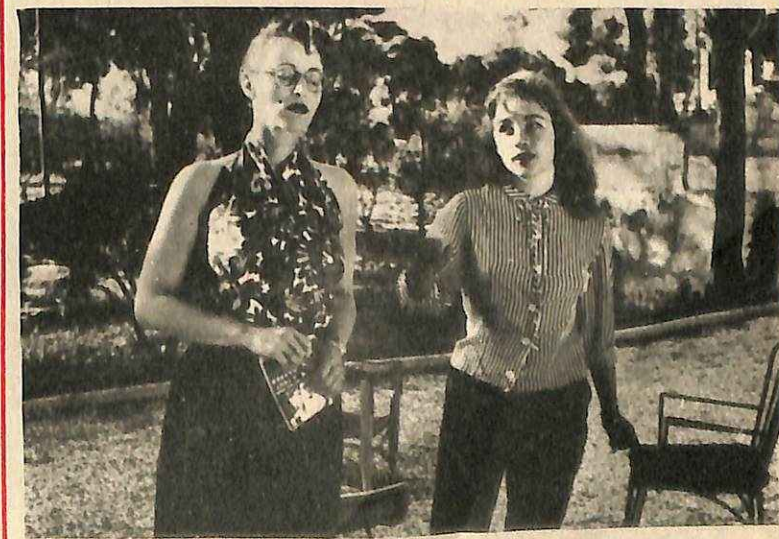
Η Άλίκη διασχίζει τον άπέραντο κήπο και φτάνει μπροστά στο άρχοντικό. Κάνει το γύρο χωρίς να συναντήσει κανένα και χωρίς να παρατηρήσει καμιά κίηση. Τέλος άφού κάνει γιά δεύτερη φορά το γύρο, σταματά μπροστά στην κυρία είσοδο και φωνάζει: — Ε!... Δεν είναι κανείς εδώ;

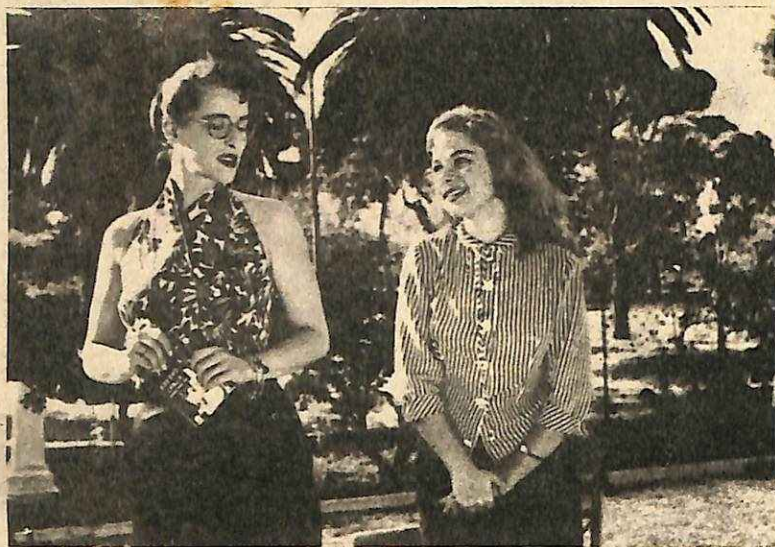
Άκούγοντάς την, σηκώνεται, πλησιάζει την έπισκέπτρια από πίσω και τη ρωτάει: — Τί έπιθυμεί ή δεσποινίς; Η Άλίκη γυρίζει ξαφνιασμένη: — Α!... Έσείς;

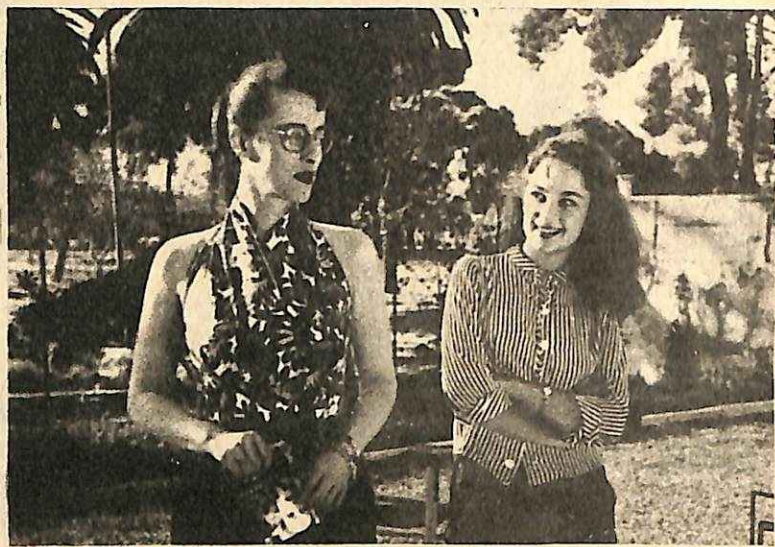
Η Άλίκη, που ήθε από την αντίθεση κατέβηκε, δεν πρόσεξε τη γραμματέα της Δουκίσσας, που κάθεται σ' ένα παγκάκι στο βάθος του κήπου και διαβάζει. Το βιβλίο θα παρουσιάζει μεγάλο ένδιαφέρον, γιατί ή Τίτινα δεν είχε άντιληφθή την παρουσία της Άλίκης ως τη στιγμή, που εκείνη έβαλε τις φωνές

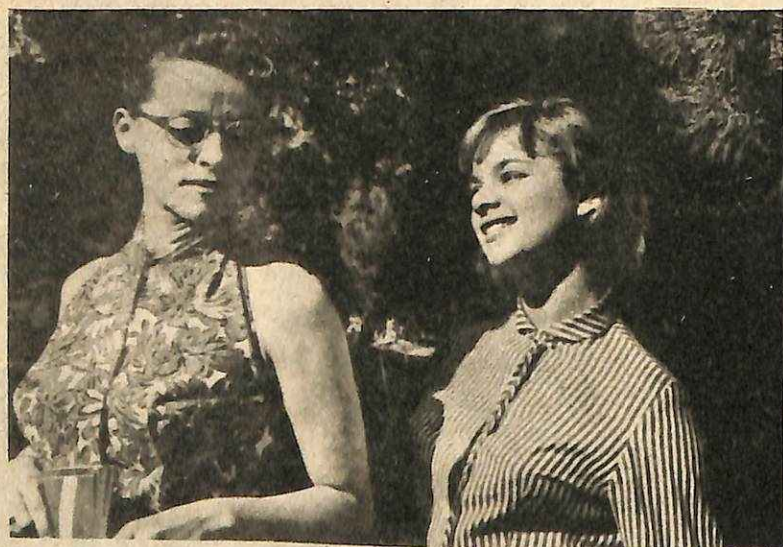
— Ναί εγώ!... Έσείς τί ζητάτε;
— Ποιά είσαστε;... Η κυρία της τιμής, μήπως;
— Τί θέλετε, δεσποινίς μου;
— Την κυρία Δουκίσσα...
— Δεν είναι έδω...

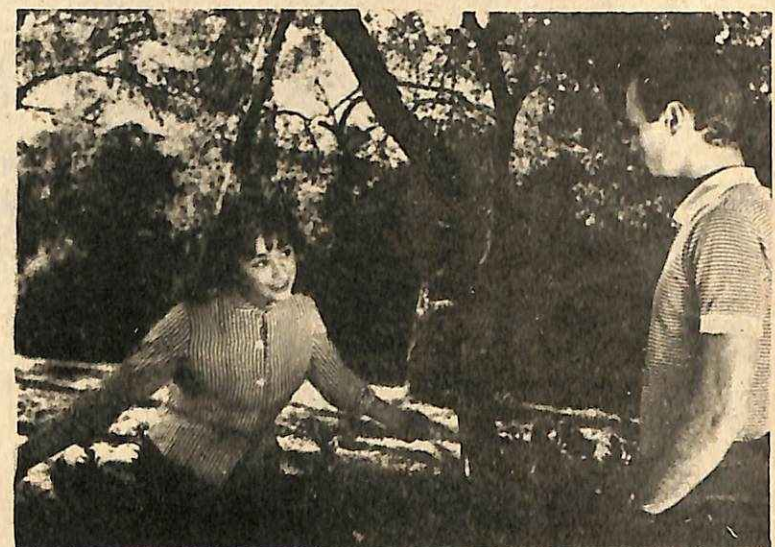
— Λείπει ταξίδι;
— Μάλιστα.
— 'Η μήπως είναι εδώ και δε δέχεται;
— 'Η κυρία επιστρέφει σήμερα...
— Με το πρωινό ή με το μεσημεριανό πλοίο;

— Με το πρωινό, δεσποινίς. 'Ο κύριος Ζάν ετοιμάζεται μάλιστα να πάει στο λιμάνι για να την παραλάβει.
— Α!... 'Ωστε ο κύριος Ζάν είναι εδώ;
— Δεν ξέρω, δεσποινίς, νομίζω...
— Τί θα πη νομίζετε; Είναι ή δεν είναι;

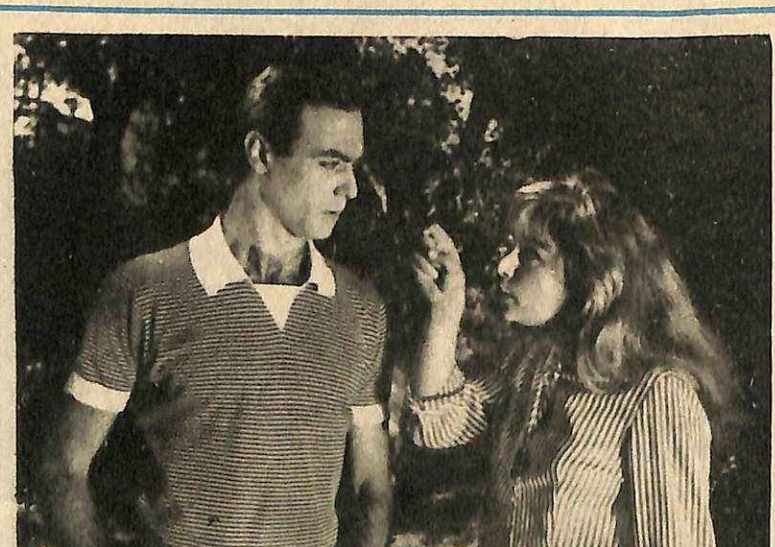
— Μπορεί να έχω φύγει κι' όλες χωρίς να το αντιληφθώ...
— Μπα εδώ θα είναι, γιατί τότε θα τον έδλεπα στο δρόμο...
— 'Ηρθα βλέπετε με άμμο από το λιμάνι...
— Να καττάξω...
— Την ίδια στιγμή ακούγεται ένα σφύριγμα...

... Είναι ο Ζάν που εμφανίζεται άνοιπτος στο κεφαλόσκαλο και κατεβαίνει στον κήπο.
— Μην ενοχλήστε, νάτος!... λέει ή 'Αλίκη στη γραμματέα.
Και πλησιάζοντας τον Ζάν που δεν κατορθώνει να κρύψει την έκπληξή του κάνει μπροστά του μια μεγαλοπρεπή υπόκλιση.

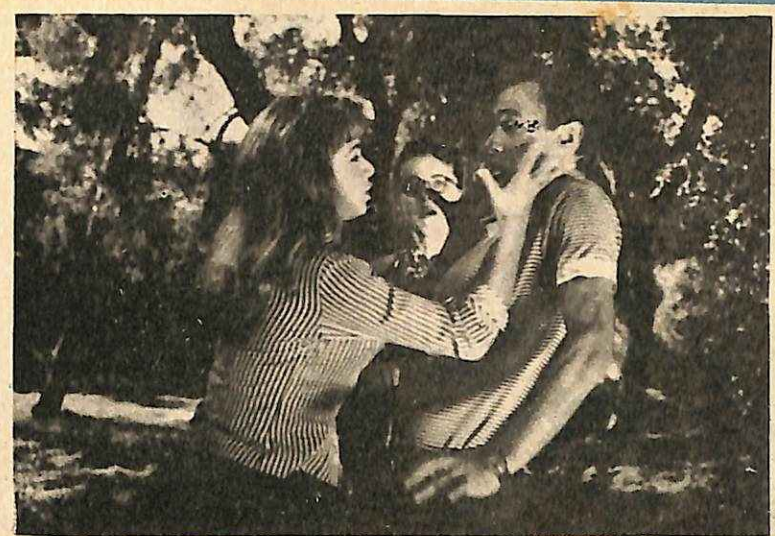
— Κύριε Ζάν... αρχίζει να λέν ή γραμματέας.
— Μια ή 'Αλίκη τη διακόπτει:
— Καλημέρα, κύριε Ζάν...
— Καλημέρα σας, δεσποινίς, της απαντά εκείνος και φέρνει μηχανικά το χέρι του στο μέτωπο, για να κρύψει ένα τσιρότο.

— Μπορώ να μάθω τί με θέλετε, δεσποινίς;
— Να σας περιεργαστώ, κύριε Ζάν...
— Κάνει μια βύλητα γύρω του και δείχνοντάς του κορόμπι το τσιρότο τον ρωτάει:
— Τί έχετε εκεί;

— Πού; κάνει ο Ζάν.
— Εκεί στο καφέ... Χτυπήσατε έ;
— Έτσι φαίνεται...
— Και δε θα θυμάστε ασφαλώς πού, έ;
— Όχι...

Γυρίζοντας απότομα ή 'Αλίκη του αστράφτει ένα ήχηρό χαστούκι, πού ο Ζάν ασφαλώς, δεν το περίμενε.
— Τώρα το θυμάσαι; τον ρωτάει.
— 'Η γραμματέας κατάπληκτη κι' αυτή κάνει να επέμειν...
— Δεσποινίς...

Χωρίς να την αφήσει να πη λέει, ή 'Αλίκη συνεχίζει:
— Παληάνθρωπε!... Ραδιοϋργε!... Λασπλάνε!... Αίτοχος!...
Κάνει να του δώσει και δεύτερο χαστούκι, αλλά αυτή τη φορά ο Ζάν το αποφεύγει... Η 'Αλίκη το βάζει στα πόδια και ο Ζάν τρέχει πίσω της.

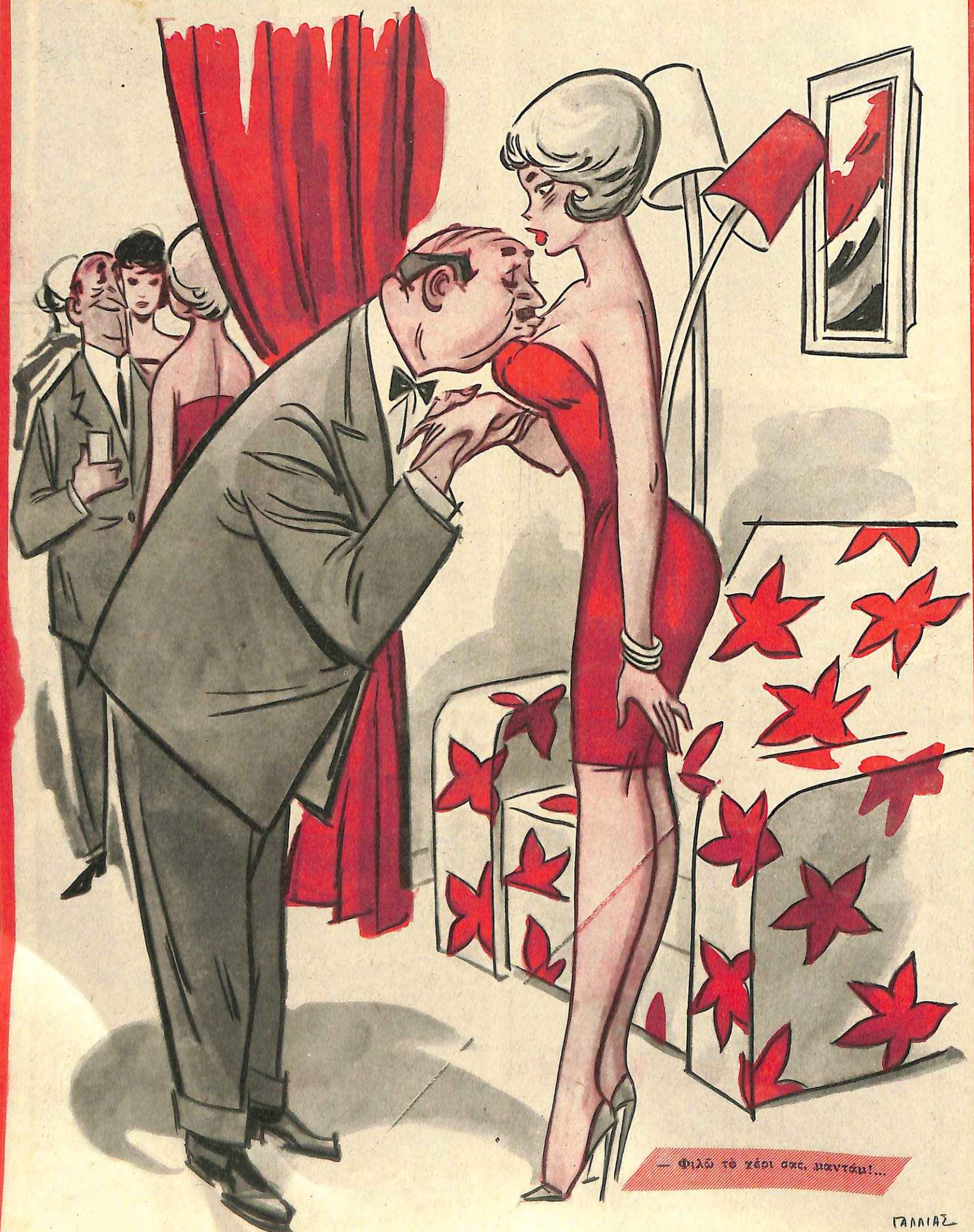
— Στάσου... Μουσίτσα!
— 'Η 'Αλίκη εξακολουθεί να τρέχει και ο Ζάν ξαναφωνάζει:
— Στάσου, λοιπόν να σου πώ...
— 'Η 'Αλίκη σταματά. Ποιν όμως ο Ζάν προφτάει να πη λέει. Δέχεται στο πρόσωπο ένα καινούργιο χαστούκι...

— Ύστερα ή 'Αλίκη του ξεφεύγει και πάλι και τρέχοντας προς την έξοδο βρίσκει μπροστά της ένα ποδήλατο. Το παίρνει και φεύγει.
— Πού είναι το άλλο ποδήλατο, τιτίνα; φωνάζει ο Ζάν.
— 'Η γραμματέας του το υποδεικνύει και ανεβαίνοντας σ' αυτό ο Ζάν τρέχει πίσω από την 'Αλίκη.

Φτάνοντας με το ποδήλατο στην παραλία, ή 'Αλίκη αντιλαμβάνεται πως ο Ζάν έρχεται πίσω της. Τά χάνει σε μια στιγμή και μ' έβροντας ποιο δρόμο ν' ακολουθήσει, παρατάει το ποδήλατο και τρέχει προς τον Άγιο Νικόλα. 'Ο Ζάν την κυττάζει ήκανοποιημένος... Τώρα δεν πρόκειται να του ξεφύγει...

ΓΑΛΛΙΑΣ

Η ΑΜΑΖΩΝΑ ΚΕ ΤΟ ΘΟΥΜΩΔΙΝΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πινάκλ βασιανίζεται πάντα από την ιδέα ότι ο Ρανκαστέν δεν έχει πεθάνει κι' ότι θα τον δει από τη μία στιγμή στην άλλη μπροστά του. Ο Περνιαν, από τ' άλλο μέρος, εκνευρισμένος γιατί η υποτιμώμενη ανωνυμία δεν τον ξανακάλεσε κοντά της, όπως του είχε υποσχεθεί, επωφελείται από μια επίσκεψη στο μέγαρο Σοριέντες, για να μιλήσει προσωπικά στις δυο αδελφές. Ο Περνιαν πιστεύει πάντα ότι ο αδελφός του έχει πεθάνει. Άλλα την άλλη μέρα τον βλέπει μπροστά του και μαθαίνει από το Ζυλ το Λυκο με ποιο τρόπο έσωσε τον Ιππότη, στον οποίον ανανήρρισε τον άνθρωπο, που είχε γλυτώσει άλλοτε τη ζωή του από την πυρά. Στο μεταξύ, ο Σοριέντες, υπακούοντας στις διαταγές της κυρίας, υψώνει ένταχνα στο Γκίζης για την άφιξη της νυνίκας του και τον αφήνει να μαντέψει ότι ελοι έφθον τις οχέσεις της με το Σαιν-Μενκσέν. Ο Γκίζης φεύγει από το μέγαρο Σοριέντες, μελετώντας σκεδία εκδικήσεως έναντιον της συζύγου του και του αναπημένου της.

13ον — Η γυναίκα με τα γκρίζα, εκείνη που ο Σοριέντες αποκαλούσε «κυρία», ενώ τον αποχαίρετο, σκεφτόταν: «Αυτή τη φορά, η δοκίμια δε θα γλυτώσει. Ο άντρας της, σίγουρα, θα τη σκοτώσει! Έτσι, σ' ένα μήνα, θα είμαι δοκίμια της Γκίζης... Ο Γκίζης θα γίνει τότε βασιλιάς της Γαλλίας και θ' ανέξω μαζί του στο θρόνο!».

ΤΟ ΑΝΤΡΟ ΜΕ ΤΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ

Την άλλη μέρα, ο Πινάκλ βρισκόταν μέσα στο διαμέρισμά του, στο Λούβρο, χωρίς να υποπτεύεται ότι η γυναίκα που υπηρετούσε τον είχε καταδικάσει κιόλας σε θάνατο... Πληγαινοερχόταν τώρα μέσα στο εργαστήρι του και φαινόταν πολύ πιο βρεμένος από άλλες φορές. Οι φόβοι του διαλύονταν σιγά-σιγά.

Την ίδια στιγμή, ο υπ' αριθ. 2 Πινάκλ, με το μάτι του κορφωμένο στο μικρό φεγγίτη μιας πόρτας, παρακολουθούσε κάθε κίνησή του. Σε λίγο, άκουστηκαν βήματα στο διάδρομο.

Ήταν ένας από τους υπηρέτες των άνακτόρων, που έφερνε ένα γράμμα στον Πινάκλ.

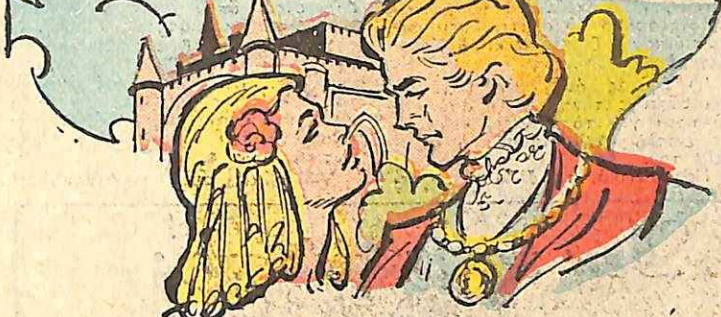
Όταν έμεινε μόνος, ο Πινάκλ το άνοιξε και δε δοκίμασε την παραμικρή έκπληξη, βλέποντας, ότι το χαρτί ήταν άδειο. Δεν ήταν η πρώτη φορά, που του έφερναν παρόμοια γράμματα. Τη σημασία τους την ήξερε πολύ καλά. Η γυναίκα που τον εξουσίαζε, τον καλούσε να πάει κοντά της. Θα είχε σίγουρα κάποια καινούργια διαταγή να του δώσει.

Ο Πινάκλ συνήθιζε να καίει αυτά τα γράμματα. Άλλ' αυτή τη φορά, το άφησε πάνω στο τραπέζι... Βγήκε, τέλος, κατά το σουρουπο και διευθύνθηκε στο μέγαρο Σοριέντες, όπου τον υποδέχτηκε εκείνη που αποκαλούσε «κυρία».

— Ο βασιλιάς ήπια απ' αυτό το ποτό, που παρασκευάσατε; τον ρώτησε.

— Ναι, κυρία, απάντησε ο Πινάκλ. Ο βασιλιάς ήπια από το δηλητήριο, που παρασκευάσατε ειδικά γι' αυτόν.

— Είσατε βέβαιος;

— Ο βασιλιάς, ωστόσο, είναι πολύ καλά στην υγεία του. Ξέρω, ότι δεν παρουσίασε την παραμικρή αδιαθεσία.

Αυτή είναι η τέχνη μου, απάντησε ο Πινάκλ. Ο βασιλιάς φαίνεται τώρα πιο ζωηρός και πιο δυνατός από πριν. Βρισκόμαστε ακόμη στην πρώτη φάση. Ο αρχίσκος κατόπιν η δεύτερη... Ο βασιλιάς θα παρουσιάσει, ξανανά, όλα τα συμπτώματα ενός κοκώδους πυρετού, που θα κρατήσει μερικές ημέρες, δέκα το πολύ... Έπειτα, θα είναι το τέλος.

Και τότε θ' αρχίσει αυτή η δεύτερη φάση!

— Είναι πολύ άργυ.

— Το πάν εξαρτάται από τις δόσεις, εξήγησε ο Πινάκλ. Αν είναι ανάγκη, ο βασιλιάς θα πεθάνει αύριο, μία ώρα αφού πιη το δηλητήριο, που θα του δώσω.

— Όχι, είπα η συνουμολιγία του. Αυτός ο κεραυνόβολος θάνατος θα φαινόταν ύποπτος. Θα πρέπει η δεύτερη φάση ν' αρχίσει σε καμμία είκοσριά ημέρες, σε τρέπο, που να τελειώσουν όλα σ' ένα μήνα. Αυτό μπορεί να γίνει;

— Μπορεί.

— Να το κάμετε τότε.

Και τον έδωσε, λέγοντας του: Πλησιάζει η ώρα, που θα πραγματοποιηθούν οι φιλοδοξίες σας.

Ο Πινάκλ υποκλίθηκε κι' έφυγε. Άλλα πρέπει να ξαναγυρίσω στο διαμέρισμά του, μέσα στο Λούβρο, για να δούμε τί έγινε εκεί κατά την απουσία του.

Όταν ο Πινάκλ βγήκε από το διαμέρισμά του, ο υπ' αριθ. 2 Πινάκλ, που τον παρακολουθούσε, άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Μέσα στο εργαστήρι του Πινάκλ, στον τοίχο του βάθους, βρισκόταν μία μικρή σιδερένια ντουλάπα. Ο υπ' αριθ. 2 Πινάκλ πήγε εκεί, την άνοιξε και πήρε από μέσα μία μεταλλική κασσετίνα. Άνοιξε κατόπιν αυτή την κασσετίνα. Στο εσωτερικό της βρισκόταν ένα ξηρό κρυστάλλινο μπουκαλάκι. Πρέπει να υποθέσουμε, ότι ο υπ' αριθ. 2 Πινάκλ ήξερε στην έντελεια το περιεχόμενο αυτής της κασσετίνας, γιατί φώναξε άμεσως:

— Ά, νά ένα καινούργιο μπουκαλάκι.

Το μπουκαλάκι αυτό περιείχε ένα υγρό, που ήταν καθαρό και δίφανο, σ' ένα νερό.

Ο υπ' αριθ. 2 Πινάκλ κτύπησε κάμποσα λεπτά αυτό το μπουκαλάκι.

Για ποιόν να προορίζεται, άραγε, αυτό το δηλητήριο; ψιθύρισε έπειτα. Νομίζω πως πρέπει να προορίζεται για το βασιλιά και πως θα χρησιμοποιηθή γρήγορα... Τό καλύτερο είναι να κόμμε και γι' αυτό, ότι και γι' τα άλλα.

Ξαναγύρισε κατόπιν στο πρώτο δωμάτιο, κι' άνοιξε μία ντουλάπα. Μέσα σ' αυτήν βρισκόταν διάφορα κοστούμια τακτοποιημένα στη ρα κοστομια τακτοποιημένα στη σειρά. Στο κάτω μέρος, υπήρχε μία χάλκινη λεκάνη, ένα μεγάλο

σθανόταν, τύψεις. Είχε ξεχάσει ο λότελα το Ρανκαστέν.

Μπήκε στο διαμέρισμά του και κλείδωσε την εσωτερική πόρτα. Ήσυχος, ότι κανείς δε μπορούσε να τον παρακολουθήσει, προχώρησε κατόπιν στο εργαστήρι του κι' άρχισε άμέσως το απείσιό έργο του. Πάνω σ' ένα τραπέζι, βρισκόταν κάμποσα μπουκαλάκια με κρασί, που προορίζονταν για το βασιλιά. Οπως ξέρομε, η δουλειά του Πινάκλ ήταν να εξακριβώνη, ότι δεν υπήρχε κανένα δηλητήριο μέσα σ' αυτό το κρασί. Πήρε, λοιπόν, ένα μπουκαλί και τόβαλε παράμερα. Άνοιξε κατόπιν το μεγάλο σιδερένιο ντουλάπι κι' έβγαλε έξω τη μικρή κασσετίνα. Αυτή την κασσετίνα την άνοιξε επίσης. Και, ξανανά, ένοιωσε έναν αλλόκοτο τρόμο.

— Είμαι βέβαιος πως την άνοιξαν! ψιθύρισε.

Συνυμμένο στην πόρτα του προθάλαμου, δυο άνθρωποι, τον παρακολουθούσαν από την κλειδαρότρυπα. Ήταν κι' οι δυο ντυμένοι σαν τον Πινάκλ. Έτσι, υπήρχαν τώρα τρεις Πινάκλ μέσα στο διαμέρισμα.

Ο υπ' αριθ. 2 Πινάκλ έσκυψε στον υπ' αριθ. 3 και του ψιθύρισε:

— Ο παμπόνηρος το μυρίστηκε! Άλλα δε μπορεί να υποπτευθεί ότι αντικατέστησα όλα τα δηλητήρια του με καθαρό νερό.

Ο υπ' αριθ. 1 Πινάκλ προσπαθούσε τώρα να πείσει τον εαυτό του, ότι οι ύπονοιές του ήταν άσυντατες. Ποιος μπορούσε ν' άνοιξη το σιδερένιο ερμάρι του;

Σε λίγο, ησύχασε ολότελα. Πήρε από την κασσετίνα ένα μπουκαλάκι και το έβαλε πάνω στο τραπέζι, πλάι στο μπουκαλί με το κρασί. Ξανάβαλε κατόπιν την κασσετίνα μέσα στο ερμάρι και τσέκισε με προσοχή. Έπειτα, ξαναγύρισε στο τραπέζι του. Δεν είχε λόγο να βιαστή. Έπρεπε να κάμη κανονικά τη δουλειά του.

Πίσω από την πόρτα του προθάλαμου, είχε απομείνει τώρα μόνο ο ένας από τους δύο Πινάκλ. Ο άλλος είχε γλυτωρήσει μέσα σ' ένα

Κουβέντες της πίστοας

Ζωή και κόττα

Κόντρα εύρισμα στη σάτσα έχει κάνει ο Μίλτος πάλι και πολυκαμώ θονγκάκι στο λαιμό του έχει βάλει. Έχει άρρωμα κοτάρει ακριβό και δυνατό και... άρρωματωπλαιο σου θυμίζει κινητό!

Στο καντίνι συνηθίζει νάναι πάντοτε ντυμένος νυαλισμένος κτενισμένος και κομψός και μωμένος του προσώπου του το δέσμα να τασάει στην πονίδα και ν' αλλάζει κοστούμια... έξη-εφτά την εβδομάδα!

Κάθε μέρα και κοστούμι ο λεγόμενος αλλάζει μολονότι δεν δουλεύει κι' από κοόνια τεμπελιάζει και πασ' όλο που δεν έχει ούτε πλούσιο πατέρα, τότε θλέπει, άδερφέ μου, ματωμένον κάθε μέρα!

Σαν πασός της εποχής μας τη ζωή του την περνά, το πρωί τσάβ νιά ύπνο, το άπνευμα ζηνά και μοσεί να η κανέναν με πεποίθησι μενάλη, πως κοιμάται μακαρίως και γι' αυτόν ρουλεύουν... αλλοι!

Κι' η αλήθεια είναι ότι κάνει πάντοτε παρέες με νεοντοδεσποινίδες και σωστές καπνικαρέες, που τον τρέφουν, τον ντύνουν και του δίνουν τακτικά μετροτά, παλές αντικές κι' ά (κοίθα κουσαφικά...)

Απλαδθ' το έχει ρίξει στών νρα ών (την εκμετάλλα κι' απ' αυτές εξασφαλίζει ως και (του πουλιού το νάλα, όπου κάποτε, νομίζω, θα έπευθη (ή Εισαγγελία και θα τον καταδικάσει επί... ά (χαιοκαπηνία! Ο ΣΤΕΛΛΑΡΑΣ

σκοτεινό διάδρομο. Έκείνος που είχε απομείνει πίσω από την πόρτα έβλεπε τώρα καθαρά τον υπ' αριθ. 1 Πινάκλ, που είχε πάρει το μπουκαλάκι με το δηλητήριο και το είχε σηκώσει ψηλά, σαν να προσπαθούσε να προσδιορίσει τη περιεχόμενό του. Ο υπ' αριθ. 1 Πινάκλ σηκώθηκε κατόπιν, πλησίασε στο τζάκι κι' έχυσε μέσα σ' αυτό το μισό περφόρ από το περιεχόμενο του μικρού μπουκαλάκι. Το υπ' αριθ. 1 που έριξε ύστερα μέσα στο μπουκαλάκι με το κρασί.

Τελειώσαμε, είπε σε λίγο. Σε μερικούς μήνες, ο βασιλιάς θα έχει πεθάνει. Και τότε θα γίνω υ-πουργός!

Αλλά, την ίδια στιγμή, μία φωνή ακούστηκε μέσα στο δωμάτιο: — Δηλητηριαστή!... Δολοφόνε! Ο υπ' αριθ. 1 Πινάκλ τινάχτηκε άμέσως όρθιος και κυττάζε τρομαγμένος ολόγυρα. Είδε τότε μπροστά στην πόρτα του βάθους έναν άνθρωπο, που ήταν το πιστό αντίγραφο του εαυτού του.

Η ίδια φωνή ακούστηκε και πάλι πίσω του: — Δηλητηριαστή!... Δολοφόνε! Έγινε τότε το κεφάλι του κι' είδε μπροστά στην αντίθετη πόρτα του δωματίου τον... εαυτό του. Ο υπ' αριθ. 1 Πινάκλ έκλεισε για μία στιγμή τα μάτια του κι' έπειτα τα ξανάνοιξε, θέλοντας να βεβαιωθεί, ότι δεν όνειρευταν. Οι δυο άλλοι Πινάκλ βρίσκονταν πάντα στην ίδια θέση.

Ο υπ' αριθ. 1 Πινάκλ άρχισε τότε να τρέχει από το κεφάλι ως τα πόδια. Ήταν ανίκανος να κάνει την παραμικρή κίνηση ή να βγάλει έστω και μία λέξη από το στόμα του... Και, ξαφνικά, σωριαστικέ κάτω σαν άμυχη μάζα.

Οι δυο άλλοι Πινάκλ ξεκαρδίστηκαν τότε στα γέλια.

Μήπως πέθανε; είπε ο υπ' αριθ. 3. Δε δίνει σημασία ζωής.

Διαβόλε! ξεφώνισε ο υπ' αριθ. 2. Αυτό θα ήταν πολύ δυσάρεστο.

Και βέβαια, συμφώνησε ο υπ' αριθ. 3. Αυτός ο άλλος να χειριζόταν, για να μπορούσαμε να ξεκαθαρίσουμε τους συνεχιζόμενους του.

Ο υπ' αριθ. 2 είχε ακούσει, στο μεταξύ, πάνω στον αλβανό Πινάκλ.

Δεν είναι τίποτα, είπε. Μία μικρή λιποθυμία... Θα συνιέται.

Ο άνθρωπος αυτός ανήκει στο δόγμα, παρατήρησε ο υπ' αριθ. 3. Δεν πρέπει να τον στερεώσω από τη λεία του.

Πρέπει να του χαρίσω με προσωρινά τη ζωή, για να μπορούμε να ξεκαθαρίσουμε όλη αυτή τη σκευωρία, απάντησε ο υπ' αριθ. 2.

Κάμετε όπως νομίζετε, είπε ο υπ' αριθ. 3. Τα καταφέρατε ως βάλλω, ότι και στο μέλλον θα γίνω το ίδιο. Έχετε ολόκληρη την εμπιστοσύνη μου και σας έδωσα όπως νομίζετε...

Δεν καταλαβαίνω, όμως, γιατί ήταν απαραίτητο να του προσεγγίσω τόσο τρώο.

Γιατί πρέπει να κλονίσουμε τον, απάντησε ο υπ' αριθ. 2. Για να πετύχω το σχέδιό μου, πρέπει να μην έχω πια θέληση σε βάρος, να ένα απλό όργανο στα χέρια μου.

Κι' αυτό θ' άρχισα; — Οχι. Ή ώρα της δικαιοσύνης πλησιάζει.

Επειτα απ' αυτά τα λόγια, ένοιξε τη μικρή μυρική πόρτα και παραμέρισε για ν' αφήσει τον άλλο να περάσει.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ
Ο δούκας της Γκίζης, παρά την προειδοποίησή του για την προδοσία του, Σοριέντες, έβραζε από το κακό του. Κι' όταν έφτασε στο μέγαρό του, όλοι καταλάβαιν, ότι κάτι το εξαιρετικό συνέβαινε. Κλειστήκε άμέσως στο γραφείο του κι' έδωσε έντολη να μ' τον ένοχληση κανείς. Είχε ανάγκη να σκεφτεί, για να καταστρώσει ένα σχέδιο ενεργειών... Νόμισε, τέλος, ότι βρήκε τη λύση που ζητούσε και τότε μόνο το χαμό-

γελο ξαναφάνηκε στα χείλη του. Όλοτετα ήρεμος πιά, κάλεσε τους ανθρώπους του, για να τους δώσει τις διαταγές του.

Ανάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν κι' ο Μωλίστρεκ.

Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήταν έμπιστοί του και δεν είχε μυρική απ' αυτούς. Τους πρόσταξε, λοιπόν, ν' ανακαλύψουν μ' οποιοδήποτε τρόπο το σπίτι, όπου συναντιόνταν η δούκισσα κι' ο Σαίν-Μεγκρέν.

Ο δούκας ανάγγειλε κατόπιν, ότι βάδευε την επομένη από πολύ πρωί για το Ναντέιν κι' έδωσε έντολη να έτοιμασθ' ή συνοδεία του.

Πραγματικά, το άλλο πρωί ξε-

κίνησε μαζί με την ακολουθία του. Αλλά, ο Γκίζης είχε το σχέδιό του. Κι' αφού προχώρησε αρκετά πάνω στο δρόμο του Ναντέιν, χώθηκε κατόπιν μέσα στο δάσος της Κομπιένης και ξαναγύρισε στο Παρίσι, όπου μπήκε από την πύλη της Μονμάρτης κι' έτρεξε να κλειστή στο μέγαρο του Αγίου Διονυσίου, όπου έμενε ο αδελφός του, ο καρδινάλιος της Γκίζης.

Η δούκισσα ήταν ένθουσιασμένη για την αναχώρησή του σιζύγου της. Κι' είδοποίησε άμέσως το Σαίν-Μεγκρέν, ότι, την άλλη μέρα, που ήταν Παρασκευή, θα πήγαινε να τον συναντήσει στην έρωτική τους φωλιά.

Αλλά κι' αυτή χρησιμοποίησε

το ίδιο τέχνασμα με το σύζυγό της. Διευδυνήκε προς το αντίθετο μέρος του Παρισιού κι' έπειτα από πολλές σκατιές περ-πλανήσεις, για να κάμει εκείνους που τυχόν την παρακολουθούσαν ν' χάσουν τήν ίχνη της, πήγε στο από-μερο σπιτάκι, όπου την περίμενε ο Σαίν-Μεγκρέν. Έπιασε άμέσως στην αγκαλιά του και τα πρώτα της λόγια ήταν:

— Τί βάλεις, αγαπημένο μου, αν σε πληροφορούσα ότι, επί οχτώ μέρες στη σειρά, θα είμαι ολότε-λα δική σου;

— Όλες τις ημέρες; οώησε ο Σαίν-Μεγκρέν.

— Όλες τις ημέρες!

Ο Σαίν-Μεγκρέν την έπιασε από τη μέση και τη σήκωσε ψηλά.

— Όλα αυτά πώς θα ήμουν ο ευ-τυχιστέρος άνθρωπος του κόσμου, απάντησε ένθουσιασμένος.

— Έ, λοιπόν, θα είσαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κό-σμου, είπε η δούκισσα γελώντας.

Ο δούκας έφυγε χτες το πρωί για το Ναντέιν και δε θα γυρίσει πριν από οχτώ ημέρες.

Ο άρες κύλησαν για τους δυο αγαπημένους με τη γρηγοράδα του ονείρου.

— Ήρθε, τέλος, η στιγμή που έπρεπε να χωρισθώ. Ήταν η λυπή γι' αυτό τον προσωρινό χω-ρισμό; Ή ένα προαισθημα; Τό βέ-βαιο είναι πώς, τη στιγμή που έ-διναν το τελευταίο τους φιλή, η δούκισσα είπε μ' ολόφανερη άγω-νία:

— Θα ήταν ίσως καλύτερο να μην ιδουόμμε για κάμποσο καιρό.

— Σκληρή! φώναξε με πάθος ο Σαίν-Μεγκρέν. Θέλεις, λοιπόν, το θάνατό μου;

— Παιμέ! του απάντησε η δού-κισσα. Ακριβώς γιατί φοβάμαι μή-πως γίνω ατία να πεθάνω, είπα πώς θα ήταν καλύτερο να μην ε-ιδουόμμε για κάμποσο καιρό.

— Μπα! είπε ο Σαίν-Μεγκρέν. Αφού, έτσι ή αλλιώς, πρέπει να πεθάνω, προτιμώ να σβύσω μέσα στην εύτυχία, παρά να πέσω κάτω από ένα δολοφονικό χτύπημα.

Η δούκισσα δε δυσκολεύτηκε να πεισθ' πώς είχε δικιο και το ύ-ποσχεθηκε πώς θα ξαναρχόταν την άλλη μέρα και τις επόμενες, ώσπου να ξεσυγυρίσει ο δούκας.

Και, πραγματικά, ξαναπήγε την άλλη μέρα στην έρωτική τους φω-λιά, περνώντας ανάμεσα από τον δίκτυο των κατασκώπων, που την παρακολουθούσαν, χωρίς να την προσέξουν. Θα μπορούσε ίσως να συνεχίσει αυτό το παιχνίδι, γιατί ήταν πολύ επιτήδεια κι' η αγάπη της έδινε θάρρος. Αλλά η τύχη εί-χε αποφασίσει διαφορετικά.

Ο Σαίν-Μεγκρέν συνώδεσε την αγαπημένη του ως τη γωνία του δρόμου, όπου έφαιζαν τα χέρια, λέ-γοντας πώς θα ξαναβλεπόνταν την άλλη μέρα.

Το άτύχημα γι' αυτούς ήταν, ότι, τη στιγμή εκείνη ακριβώς, περνούσαν από το δρόμο δυο δια-βάτες, που ήταν οι δυο παλιέ μας γινώριμοι, ο Τρομπαφιόρ κι' ο Σπαρτιμόσκα.

Ο πρώτος απ' αυτούς σταμά-τησε άμέσως κι' είπε στο δεύτερο:

— Την είδες αυτή την κοίρα;... Την αναγύρισα με την πρώτη μα-τιά. Είναι η δούκισσα της Γκι-ζης.

Και λοιπόν: οώησε ο Σπαρ-τιμόσκα.

— Δεν καταλαβαίνεις, αλλίβει; φώναξε ο Τρομπαφιόρ. Τί γινούσε η δούκισσα σ' αυτή την άπομερη γειτονιά;... Δεν την είδες ποτέ βγί-κε από εκείνο το σπίτι; Και δεν την άκουσες που είπε στον άνθρω-πο που τη συνώδεε: «Άγριο, αγα-πημένο μου»;

Ο άνθρωπος αυτός, λοιπόν, δεν ήταν ο δούκας. Κι' αφού δεν ήταν ο δούκας, πρέπει να ήταν ο φίλος της. Κι' αυτόν, όμως, τον αναγνώρισα. Είναι ο κόμης ντε Σαίν-Μεγκρέν. Ένας από τους πιο πλούσιους και πιο γε-νναϊόδωρους άρχοντες της Γαλλίας...

Δεν κατάλαβε, λοιπόν, ακόμη. — Εμπρός, πάρε την τύχη μας;... Έλα μαζί μου.

— Ο Θεός μας έστειλε αυτά

τα δυο περιστέρια, είπε ο Σπαρ-τιμόσκα μ' ένα απαίσιο χαμόγελο. — Άρχισαν να τρέχουν, για να προφτάσουν το Σαίν-Μεγκρέν, που είχε απομακρυνθ.

Αλλά, μερικά βήματα πιο κά-τω, ένας ευπατρίδης, τους έβραζε το δρόμο.

Μία στιγμή, παλληκάρια μου, τους είπε.

Ο τόνος που ήταν επιτακτικός. Αλλά, εκείνο που τους έκαμε πε-ρισσότερο να σταματήσουν, ήταν ότι ο άγνωστος είχε βγάλει ένα σακκούλακι, που, καθώς το κουνού-σε με το χέρι του, σκόρπιζε μεταλ-λικούς ήχους.

Ο Τρομπαφιόρ άπλωσε το χέρι του κι' ο ευπατρίδης άφησε το σακκούλακι από το δικό του.

Στις διαταγές σας, ευπατρί-δα μου, είπαν ο Τρομπαφιόρ κι' ο Σπαρτιμόσκα με μία φωνή.

Ο ευπατρίδης δεν ήταν άλλος από τον Μωλίστρεκ, που η τύχη τον είχε φέρει σ' αυτό το δρόμο. Ο Μωλίστρεκ δεν είχε δη τη δούκισ-σα, ούτε το συνοδό της, είχε α-κούσει, όμως, τα λόγια του Τρομ-παφιόρ, κι' άμέσως κατάλαβε.

— Ακολουθήστε με, είπε στον ίδιο επιτακτικό τόνο.

— Πού θέλετε να σας ακολου-θήσωμε, ευπατρίδα μου; οώησε ο Τρομπαφιόρ, όχι χωρίς κάποια ά-νυσυχία.

— Μην κάνετε τους κουτούς, ά-πάντησε ο Μωλίστρεκ. Δεν κατα-λαβαίνετε πώς δε θέλω να σας κά-μω κακό; Έκείνο που θέλω είναι να σας δώσω την ευκαιρία να κε-ρίσετε μερικά χρήματα...

Ελάτε μαζί μου και σας υπόσχομαι, ότι θα πάρете δέκα φορές περισσότε-ρα χρήματα από όσα θα σας έδι-νε ο Σαίν-Μεγκρέν... Δεν είναι α-λήθεια πώς θέλετε να κερδίσετε χρήματα;

— Το κάτω-κάτω, μάς είναι ά-διάφορο ποιος θα μάς πληρώσει, ο αυχόςος ή ο φίλος, είπε ο Τρομ-παφιόρ.

— Το κυριότερο είναι να πέ-σουν τα χρήματα στην τσέπη μας, πρόσθεσε ο Σπαρτιμόσκα, γελών-τας.

Ήλθαν άμέσως την απόφασή τους.

— Σας ακολουθούμε, ευπατρί-δα μου, είπε ο Τρομπαφιόρ.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

Ο Γκίζης έβραζε από το κακό του κι' οι άνθρωποι του έτρεμαν γύρω του, γιατί κανένας φοδόναν πώς ο θυμός του θα ξεσπούσε πά-νω του. Κι' η αλήθεια είναι πώς ο δούκας είχε χάσει την υπομονή του, γιατί κανείς από τους ανδρώ-πους του δεν του είχε δώσει ακό-μη την πληροφορία, που με τόσο ανυπομονησία περίμενε.

Ο Μωλίστρεκ ήξερε καλύτερα από κάθε άλλον, πώς ο Γκίζης, πάνω στο θυμό του, χτυπούσε α-λύπητα και στην τύχη. Και γι' αυτό ήταν ένθουσιασμένος, που θα μπορούσε να του προσφέρει μία τό-σο σημαντική έκδούλευσι.

Είναι αυ-τόνότη, βέβαια, πώς σκέφτηκε να παρουσιάσει την ανακάλυψη σά δι-δική του. Και, στο δρόμο, δίνον-τας ένα καινούργιο σακκούλακι με χρυσά νομίσματα, στον Τρομπα-φιόρ και τον Σπαρτιμόσκα, δε δυ-σκολεύτηκε με τους πείση να πουν ότι αυτός ήθελε.

Γι' αυτό, μόλις έφτασε στο μέ-γαρο, όπου κρυβόταν ο Γκίζης, μπήκε με σταθερό βήμα κι' είπε θριαμβευτικά:

— Τελειώσαμε, αυθέντα! Ανα-κάλυψα την έρωτική φωλιά!

— Ήταν καίρι! ξεφώνισε ο δούκας. Έλχα άρχισε ν' αναρωτι-έμαι αν αξίζει τίποτα.

Ο Μωλίστρεκ, χωρίς να πειρα-χτή από τα λόγια του, αφήγηθηκε με προσποιητή μετριοφροσύνη, ότι είχε πάρει στην υπηρεσία του δυο ανθρώπους, που τους έβαλε να πα-ρακολουθούν όχι τη δούκισσα, αλ-λά το Σαίν-Μεγκρέν, πράγμα που κανείς δεν είχε σκεφτεί να κάμει ως τότε. Αυτοί οι άνθρωποι, λοι-πόν, πού, άλλωστε, ήταν πολύ ίκα-νοί στη δουλειά τους, κατάφεραν ν' ανακαλύψουν το σπίτι που χρι-σίμενε για έρωτική φωλιά. Τους

είχε φέρει τώρα μαζί του, για ν' άκούση με τ' αυτιά του ο δούκας την αφήγησή τους και να τους άν-ταμείψει, αν οι πληροφορίες τους τον ευχαριστούσαν.

Φέρε τους εδώ, πρόσταξε ο Γκίζης.

Ο Τρομπαφιόρ κι' ο Σπαρτιμό-σκα λυγισαν το κορμί τους στά δυο, μπαίνοντας στην αίθουσα.

Από τις φυσιογνωμίες τους, ο δούκας κατάλαβε πώς είχε να κάμει με δυο άχρειους, που δε θα διαστα-ζαν να κάμουν τα πάντα για το χρήμα. Ήρθε, λοιπόν, από ένα εβέ-νινο κιβώτιο ένα δερμάτινο σάκκο, γεμάτο με χρυσά νομίσματα, και τους τόν πέταξε.

— Πάρτε, τους είπε.

Ο Τρομπαφιόρ πήρε το σάκκο από το πάτωμα κι' έκαμε μία βα-

θεία υπόκλιση, πιο βαθειά από την προηγούμενη. Ο Σπαρτιμό-σκα τόν μιμήθηκε επίσης.

— Μιλήστε, πρόσταξε ο δού-κας.

Είπαν την αλήθεια. Μόνο ότι, αντί να φανερώσουν πώς η τύχη τους είχε οδηγήσει στην ανακάλυ-ψή τους, ισχυρίσθηκαν πώς είχαν ενεργήσει σύμφωνα με τις οδηγίες του βαρώνου ντε Μωλίστρεκ.

Όταν τελείωσαν την αφήγησή τους, ο δούκας τυλίχτηκε με το μανδύα του και είπε ξερά:

— Οδηγήστε με σ' αυτό το μέ-ρος. Έλάτε μαζί μου — πρόσθεσε γυρίζοντας στον Μωλίστρεκ.

Εφτασαν σε λίγο εκεί. Ο Γκι-ζης μελέτησε με προσοχή το μέ-ρος, όπως κάνει ο στρατηγός, που πρόκειται να δώσει μία μάχη. Αύ-

τη ή εξέτασε, όμως, τόν έκαμε ν' αλλάξει γνώμη.

— Αν τόν άφίσωμε νάρθη ως εδώ, μπορεί να μάς ξεφύγει, υψό-ρισε. Είναι καλύτερο να τόν χτυ-πήσωμε κοντά στο Λούβρο.

Είπε κατόπιν στο Σπαρτιμόσκα και τόν Τρομπαφιόρ να συγκεντρώ-σουν καμιά δεκαριά ανθρώπους του σχοινιού και του πολυκιού και να τους φέρουν στην οδό 'Αγίου 'Ονωρίου το άλλο πρωί. Θα πλη-ρώνονταν γι' αυτό ήγεμονικά.

Ο Τρομπαφιόρ κι' ο Σπαρτιμό-σκα έφυγαν τρισευχισμένοι. Ή-ταν βέβαιοι, ότι είχαν κέρει την τύχη τους. Αλλά, μόλις άπομα-κρύνθηκαν λίγο, ο Γκίζης είπε στον Μωλίστρεκ:

— Οι δυο αυτοί άνθρωποι πρέ-πει να μείνουν στον τόπο, πάνω στη συμπλοκή, που θα γίνη.

— Κατάλαβα, απάντησε ο Μω-λίστρεκ. Αυτό είναι δική μου δου-λειά.

Καθώς γυρίζαν στο μέγαρο του αδελφού του, συνάντησαν τόν Περ-πινιάν. Ο Γκίζης, μ' όλο που ήταν άπασχολημένος από τις εκδικητι-κές σκέψεις του, πήγε κοντά του κι' αναστήκανε έλαφρά το μανδύα του, για να τόν κάμει να τόν ά-ναγνωρίσει.

— Μου φαίνεται άρρωστος, του είπα σιγά, βλέποντας το άσπρο πρό-σωπο και τα βαθουλωμένα μάτια του.

— Πραγματικά είμαι άρρωστος, απάντησε ο Περπινιάν. Αυτός ή-ταν ο λόγος που μ' έμπόδιζε να σας προσφέρω αυτές τις ημέρες τις ύ-πηρεσίες μου.

— Αυτό είναι δυσάρεστο, είπε ο Γκίζης. Λογάρωζε να σε συμ-περιλάβω σε μία επιχείρησή που έτοιμάζω.

— Αν πρόκειται για επιχείρη-ση, κάνετε καλά να βασισθ'τε σε μένα, απάντησε ο Περπινιάν. Μό-νο αν ήμουν έτοιμος θάνατος, θα άφ-νιόμουν να πάω μέρος σ' αυτήν.

— Ακολουθήσε με, του είπα ο Γκίζης, μ' ένα σατανικό χαμόγελο.

Ο Περπινιάν πήγε από το άρι-στερό πλευρό του δούκα, ενώ ο Μωλίστρεκ βρισκόταν στο δεξί. Βλέποντας τότε πώς κι' οι δύο έκρυβαν με το μανδύα τους τα πρό-σωπά τους, για να μην αναγνωρι-σθούν, έκαμε κι' αυτός το ίδιο.

Εφτασαν έτσι στο Λούβρο. Αλλά δε μπήκαν μέσα. Ο Γκίζης παρέσυρε τους δυο συντρόφους του πέρα από το ποτάμι.

Εκεί, σταμάτησε ως το ποτάμι. Εκεί, ξαναπέρασε με κάμποσες στιγμές κι' εξέτασε με το μάτι του όλη την περιοχή ό-που τόν έβλεπε να γινόταν για προ-λόγους, σ' α νή την έβλεπε να κάμει ένα σωρό γύρους και να μάς ξε-φύγη. Έδώ, λοιπόν, πρέπει να τόν περιμένω. Έγώ, θα σταθώ σ' αυτήν εδώ τη θέση. Σ' όλη π' όλη τη γωνία της προκυμίας. Μόλις τόν δης να βγαίνει, θα τόν πασακώ-νεις με τους ανθρώπους σου.

Ετσι, θα πιαστή στην παγίδα.

Ο Περπινιάν δεν είχε καταλά-βει ακόμη.

— Ο Μωλίστρεκ θα σου έση-γήσει, του είπα ο δούκας. Ούτε ο τόπος είναι κατάλληλος, ούτε ή ώρα, για να μιλήσωμε εδώ.

Κι' εξακολουθούσε να δίνει τις ά-δηγίες του στο Μωλίστρεκ.

Ο Περπινιάν άσκα προσπαθού-σε να μαντέψει ποιά ήταν ή επι-χείρησή, που σχεδίαζε ο δούκας. Κατάλαβε μόνο πώς θαπρεπε να πρόκειται για κάτι το πολύ σο-βαρό, αφού ο Γκίζης έκανε τόν κό-πο ν' ασχοληθ' προσωπικά μ' α-υτή την υπόθεση.

— Τόσο το καλύτερο, σκεφτό-ταν ο αδελφός του Ραγκαστέν. Εί-ναι καλύτερο για μένα ν' άφίσω το ταμάρ μου σε μία σύγκρουση παρά ν' αυτοκτονώ.

Δέν το γνωρίζατε;

Τότε τι κάνετε ώρισμένες ημέρες του μηνός όταν ή εργασία σας απαιτεί να είσθε έξω από το σπίτι σας, ολόκληρη την ημέρα; Πόσο όχληρές περιπλοκές, χωρίς να γίνεται λόγος και για τις κουραστικές πλύσεις...

Λοιπόν αφήστε κατά μέρος τις αναχρονιστικές συνήθειες!

Κάδε μήνα έμπιστευθήτε στην **ΚΑΜΕΛΙΑ!** Σας εξασφαλίζει υγεία, άνεση, καθαριότητα και όλα αυτά με **Δρχ. 12.50**

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Λουίζίδου-Αμπαζώ
ΕΡΜΟΥ 51 Τηλ. 35213
ΔΗΡΕΑΝ ΡΙΖΙΚΗ ΔΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ - ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΣΘΗΤΙΚΗ

Βροδο di Casa

Ή ποιότης και όχι ή οκλάμα μάς έδωσε την πρώτη κατανά-λωσι. Αγοράστε κι' έσεις την καλύτερη Έπιμένετε στην μάρκα

ΦΕΝΤΕΛΕ

ΚΟΤΟΣΟΥΠΕΣ — ΚΡΕΑΤΟΣΟΥΠΕΣ

Τι καλή που είναι ή NIVEA

Την χρησιμοποιώ χρόνια. Από τα νιάτα μου ξέρω και έκτιμώ την NIVEA. Μ' αυτήν "μεγάλωσαν" και τα παιδιά μου, γι' αυτό ποτέ δεν είχαν έρεθισμούς στο δέρμα τους.

Με την κρέμα NIVEA το δέρμα διατηρείται πάντοτε τρυφερό, λείο, δροσερό.

Εύτυχως υπάρχει ή NIVEA!

— Μου ήρε τη Σοκολάτα μου την ΣΟΥΡΦΙΝΑ μου!

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ 100% ΤΥΠΟΥ ΕΛΒΕΤΙΑΣ

Σουρφίνα ΦΛΟΚΑ

Ή γέννη της είναι όνειρο!

Από μερικές ημέρες τώρα, είχε πάρει την απόφαση να πεθάνει.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Ο Γκίζης ήταν βέβαιος πιά, ότι ο Σαίν-Μεγκρέν δε θα του ξέφυγε. Κι' όπως η ανυπομονησία τον βασάνιζε, σκέφτηκε να επισκεφθώ το φίλο του Σοριέντες, που είχε να τον δει από τότε που πήγε να κρυφτεί στο μέγαρο του αδελφού του. Θα του δινόταν έτσι η ευκαιρία να τον κάμει να καταλάβει πως δεν ήταν άνθρωπος, που άφησε τους άλλους να τον κοροϊεύουν.

Αυτή τη φορά, ο Περγινιάν δε μπόρεσε να μη τον συνοδεύσει. Κι' ίσως, στο βάθος της ψυχής του, το ήθελε.

Ο Γκίζης, που ήθελε να περάσει απαρτημένος, του είπε να δώσει αυτός το όνομά του στον υπρέτη που στεκόταν στην είσοδο του μεγάρου. Ο υπρέτης, που ήξερε τον Περγινιάν, τον άφησε άμεσως να περάσει, καθώς και τους δύο συνοδούς του.

Όταν έφθασαν στο γραφείο του Σοριέντες, ο Γκίζης κατέβασε άμεσως το μανδύα του και φανέρωσε το πρόσωπό του.

Ο Σοριέντες ήταν βέβαιος, ότι ο Γκίζης δεν είχε φύγει ποτέ από το Παρίσι και σκεφτόταν πως η ζωή της δούκισσας και του Σαίν-Μεγκρέν βρισκόταν σε μεγάλο κίνδυνο. Προσπορεύθηκε, ωστόσο, των εκπληκτών.

Είναι μεγάλη χαρά για μένα που σας ξαναβλέπω, είπε στο Γκίζη. Λυπάμαι μόνο γιατί η δούκισσα ντε Σοριέντες κι' η αδελφή της δε βρίσκονται εδώ, για να χαρούν μαζί μου.

Σ' ένα νεύμα του Γκίζη, ο Περγινιάν κι' ο Μωλιστρέκ βγήκαν. Ένας υπρέτης τους ώδηγησε σ' ένα μικρό σαλόνι, που βρισκόταν αρκετά μακριά από το γραφείο του Σοριέντες.

Ο Μωλιστρέκ ήταν πλημμυρισμένος από χαρά. Για μία στιγμή, είχε φοβηθεί πως ο Περγινιάν θα τον επισκίαζε στην ενορία του δούκα. Αλλά τώρα δεν ανησυχούσε πιά. Γιατί ήταν βέβαιος, ότι είχε υποσχεθεί για πάντα το σύντροφό του. Έτοιμαζόταν, λοιπόν, να του μιλήσει για την επιχείρησή, στην οποία θα παίρνε μέρος, όταν ο ίδιος υπρέτης ξαναπήκε και παρακάλεσε τον Περγινιάν να τον ακολουθήσει.

Ο υπρέτης προπορεύθηκε. Ο Περγινιάν βράζει πίσω του. Έφθασαν έτσι στην αντίθετη πτέρυγα του μεγάρου. Εκεί, ο υπρέτης έστρωσε μία πόρτα και παραμέρισε για ν' αφήσει τον Περγινιάν να περάσει. Έπειτα, ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του.

Ο Περγινιάν βρέθηκε σε μία μεγάλη αίθουσα. Στο βάθος στεκόταν όρθια η γυναίκα με τα γκριζά. Το πρόσωπό της είχε παγώσει έκφραση. Αλλά κείνος που είχε καλέσει κοντά της δεν το πρόσεξε. Πλημμυρισμένος από χαρά, έτρεξε προς το μέρος της.

Επί τέλους! τραύλισε. Σας ξαναβλέπω!... Είχα άσχοις ν' απελιζώμαι!

Αλλά η γυναίκα άπλωσε το χέρι της για να του δείξει, ότι έπρεπε να σωπάσει.

Μη συνεχίσετε, άλλ' ακούστε τί έχω να σας πω, του είπε. Πριν από μερικές ημέρες, υπενθυμίσατε σε μία γυναίκα, ότι σας είχε χαρίσει την ενορία της. Ή πράξι σας ήταν ποταπή κι' άνοητη. Κι' ο πιο τιποτένιος δε θα τολμούσε να την κάμει... Με ντροπιάσατε για πάντα στα μάτια των δικών μου. Κι' ωστόσο, έπειτα απ' αυτό το κατόρθωμά σας, τολμάτε να ξαναεμφανισθείτε εδώ... Μάθετε, λοιπόν, ότι στο μέλλον δεν υπάρχει τίποτα κοινό ανάμεσα σε σας και σε μένα. Πηγαίνετε, κύριε, και μη τολμήσετε να ξαναεμφανισθείτε σ' αυτό το σπίτι.

Ο Περγινιάν νόμιζε πως το πάτωμα υποχωρούσε κάτω από τα πόδια του. Αλλά κατάφερε να συγκρατηθεί.

Με δίδωνε, τραύλισε. Νομίζω, ότι σας μιλήσακα θαρά, του απάντησε.

Έπειτα απ' αυτά τα λόγια, του γύρισε τις πλάτες κι' απομακρύνθηκε με μεγαλόπρεπο βήμα.

Ο Περγινιάν στεκόταν σαν απολιθωμένος. Και ποιος ξέρει πόση ώρα θα μένε στην ίδια θέση, αν ο υπρέτης δεν εμφανιζόταν και πάλι.

— Άν ο κύριος θέλη να ξαναγυρίσει κοντά στο φίλο του, δεν

έχει παρά να μ' ακολουθήσει, του είπε.

Ο Περγινιάν συνήθε. Αυτή τη φορά, δε γελιόταν, όπως άλλοτε.

Με δίδωνε, σε να ήμουν υπρέτης της, σκέφτηκε. Ο Ραγκαστέν είχε δικιο!... Έτσι η αλλοίως, αυτό θα γινόταν μία μέρα. Δεν πρέπει να παραπονιέμαι, γιατί δε ξέρω για τίποτα καλύτερο... Εί-

Ζαχαρούχον

ΣΙΣΣΥ

Βεηνωμένος τύπος

EXTRA

Καουούργια Ζωή

Τα αλλανδικά εργοστάσια GELDERLAND-OVERIJSEL προσφέρουν τώρα στην Ελλάδα ένα ΝΕΟ τύπο γάλακτος, το ΣΙΣΣΥ EXTRA.

Το ΣΙΣΣΥ ΕΕΤΡΑ δεν είναι μόνο κουτί-γάλα-ζάχαρι... Περιέχει τα πορίσματα της σύγχρονης διατητικής επιστήμης, συμπυκνωμένα μέσα σ' ένα ΧΡΥΣΟ ΚΟΥΤΙ.

Το ΣΙΣΣΥ ΕΕΤΡΑ είναι εμπλουτισμένο με φωσφόρο, κάλιο, σίδηρο, βιταμίνες Α, Β, C και D, μεταλλικά συστατικά και ΡΙΜΠΟΦΛΑΒΙΝΗ, για την ισχυροποίηση των ιστών, ΘΕΙΑΜΙΝΗ, για υγιές νευρικό σύστημα.

Το ΣΙΣΣΥ ΕΕΤΡΑ είναι ένα πλήρες γάλα.

Τα εργοστάσια GELDERLAND-OVERIJSEL είναι τα νεότερα και πλέον σύγχρονα εργοστάσια του Κόσμου, επεξεργάζονται 1.200 εκατομμύρια κιλά γάλακτος ετησίως.

ρωτήστε τον γιατρό σας

Θα σας βεβαιώσει ότι το ΣΙΣΣΥ ΕΕΤΡΑ είναι το τελειότερο επίτευμα της σύγχρονης διατητικής επιστήμης.

ΣΙΣΣΥ EXTRA: το γάλα της ύψους

ναί φανερό, ότι τώρα δε με χρειάζεται πιά. Δε μου μένει πιά παρά να πεθάνω. Αλλά ευτυχώς, ο Ραγκαστέν δεν πέθανε. Και θα τιμηθεί αυτή την έλευσή, όπως της αξίζει. Είμαι βέβαιος γι' αυτό.

Όταν γύρισε στο μικρό σαλόνι, ήταν ήρεμος, η τουλάχιστον προσπαθούσε να φαίνεται ήρεμος.

— Πού ήσαστε; τον ρώτησε ο Μωλιστρέκ.

Ο Περγινιάν έκαμε μία άοριστη χειρνομία.

— Ένας από τους ανθρώπους του δούκα ντε Σοριέντες ήθελε να μου ζητήσει να μεσολαβήσω γι' αυτόν, απάντησε. Αλλά, αγαπητέ μου, Μωλιστρέκ, δε μου είπατε ακόμη ποιά είναι αυτή η περίφημη επιχείρησή, που ο δούκας κάνει τέν κοπο να προπαρασκευάσει μόνος του.

— Πώς; ρώτησε εκπληκτός ο Μωλιστρέκ. Δεν καταλάβατε ακόμη;

— Πέστε καλύτερα πως δεν άκουσα...

— Πρόκειται να επιβάλω με στο Σαίν-Μεγκρέν την τιμωρία που του αξίζει.

— Μ' άλλα λόγια, πρόκειται να δολοφονήσω τον Σαίν-Μεγκρέν, είπε ψυχρά ο Περγινιάν.

— Βλέπετε με περιεργό τρόπο τα πράγματα, παρατήρησε πειραγμένος ο Μωλιστρέκ.

— Λέω τα πράγματα με το αληθινό τους όνομα, απάντησε στον ίδιο ψυχρό τον ο Περγινιάν. Κι' αλλιώς, οι λέξεις ενδιφέρουν λίγο. Είτε για τιμωρία, είτε για δολοφονία, πρόκειται, θα πάρω μέρος σ' αυτή την επιχείρησή.

«Και βέβαια θα πάρω μέρος,» σκεφτόταν. Κι' ελπίζω, ότι ο Σαίν-Μεγκρέν δε θα ξεχάσει την υποσχέση που δώσαμε αμοιβαία, ότι, αν εξαναγκασθούμε από το δούκα να διασταυρώσουμε τα ξίφη, θα χτυπηθούμε στην καρδιά».

Στο διάστημα αυτό, ο Γκίζης έβγαζε από Σοριέντες τα μέτρα που είχε πάρει για να ξεφορτωθεί το Σαίν-Μεγκρέν.

Ο Σοριέντες τον άκουσε με προσοχή.

— Ο,τι αποφασίσατε είναι σωστό, είπε στο δούκα, όταν αυτός τελείωσε.

Αλλά γιατί ο Γκίζης δεν είχε κάμει λόγο για τη γυναίκα του; Ποιά ήταν τα σχέδιά του γι' αυτήν; Ο Σοριέντες είχε κάθε λόγο να μην επιθυμεί το θάνατό της.

— Τι σκοπεύετε να κάνετε για τη δούκισσα; ρώτησε σε λίγο, όχι χωρίς κάποιο δισταγμό.

Κι' ο Γκίζης επίσης δίστασε ν' απαντήσει. Χτύπησε, τέλος, με την άκρη του σπαθιού του το πάτωμα.

— Αυτό είναι πιο σοφό, απάντησε. Αλλά βάζω κι' αυτή την ίδια τύχη.

Το ύφος του Σοριέντες έδειχνε πως δε συμφωνούσε μαζί του.

— Δεν έχετε την ίδια γνώμη; τον ρώτησε ο Γκίζης.

— Όχι, απάντησε ο Σοριέντες.

— Για ποιο λόγο;

— Αν χτυπήσετε τη δούκισσα, όλοι θα πιστεύουν πως ήταν ενόχη.

Διάβολε! είπε ο Γκίζης. Δεν ακούσατε, λοιπόν, που σας είπα, ότι είναι ένοχη;

— Το άκουσα, απάντησε, απάντησε ο Σοριέντες. Για σας, και για ένα μικρό αριθμό ανθρώπων σας ή φίλων σας, που σας είναι αφοσιωμένοι, η δούκισσα μπορεί να είναι ένοχη. Αλλά, για τα μάτια του κόσμου, πρέπει να παραμείνει άνοητη.

— Αδιαφορώ για τον κόσμο! γρύλλισε ο Γκίζης.

Ο Σοριέντες δεν επέμεινε για τί στιγμή. Αλλάσε, λοιπόν, άμεσως σκέψη.

— Ενώ θα ασχολήσε με το να εκδικηθεί την τιμή σας, δε θα μείνει άδρανής, είπε. Όπως έρενε... γεγονός. Ένα απ' αυτά τα μαντικά, που είναι το πιο σημαντικό, που θα έχη τρεσάτιες συνέπειες, θα βετυλιχτεί σε λίγο. Ο βασιλιάς, πρόκειται ν' άρρη στήση... Και θ' άρρησθη τόσο σφοδρά, που μπορεί να προβλέψει, ότι σ' ένα μήνα, θα έχη πεθάνει, ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ, η συνέχεια.

ΓΙΑ να μπορέσει μία πολιτεία να δημιουργήσει τα δάνατα έδρα της τέχνης και του πνεύματος, που παρουσίασε η Αθήνα την εποχή του Περικλή, δεν αρκεί μόνο η προσοπάθεια ενός ή περισσοτέρων, αλλά χρειάζονται και μερικοί άλλοι παράγοντες μεταξύ των οποίων στην πρώτη γραμμή βρίσκεται το χρήμα. Η καλλιτεχνία για να φθάσει ανώτερες σφαίρες, έχει ανάγκη από χρήματα και μάλιστα από χρήματα πολλά. Και είναι αμφίβολο αν το δαιμόνιο του θεϊδία θα μπορούσε να βοηθή τον Διοκλήδη του, χωρίς το μεγάλο πλούτο της Αθήνας του 5ου π. Χ. αιώνα, που του επέτρεψε να κτίξει ναούς σαν τον Παρθενώνα και να κτίσουν χρυσόλεπιδες ανάγλυφα.

Και, όπως εγνώσαμε στο προηγούμενο σημείωμα, υπάρχουν οι οικονομικές προϋποθέσεις στην τότε Αθήνα για την κατασκευή πολυάριθμων έργων και την ανάδειξη των ταλέντων και των πνευματικών και καλλιτεχνικών αξιών. Χρειάζονταν όμως ακόμα η πρωτοβουλία του κυβερνήτη για την πραγματοποίηση ενός τόσο εκτεταμένου καλλιτεχνικού και οικονομικού προγράμματος και η θέλησή του να το φέρει σε πέρας. Και από τις απόψεις αυτές η Αθήνα ευτύχησε να βοηθή από αυτά διατηρεί ως σήμερα την αρχή του εκείνου, που δημιούργησε την εποχή που έμεινε στην ιστορία ως «χρυσός αιώνας» της αρχαίας Ελλάδας.

Το ευρύτερο πρόγραμμα των καλλιτεχνικών έργων άρχισε από τον Παρθενώνα το 447 π. Χ. Κατόπιν κτίστηκαν τα Προπύλαια και στο τέλος συμπληρώθηκε ο ιερός χώρος της Ακρόπολης με το Έρεχθείο και το ναό της Αθηνάς Νίκης, όπως τον ονομάσαν οι μεταγενέστεροι, της Απέρου Νίκης.

Ο ίδιος ο Περικλής επέδλεπε τα έργα έχοντας καλλιτεχνικό συμβούλο και συμπαραστάτη το θείο, κατά τον Πλούταρχο, «πάντα δ' είχε και πάντων επίσκοπος ήν». Ένα τεχνικό επιτελείο υπό τη διεύθυνση μεγάλων αρχιτεκτόνων και μηχανικών είχε αναλάβει την εκτέλεση της ένοιας. Ο Περικλής ήταν ο αρχιτέκτονας του Παρθενώνα, ο Καλλικράτης ο μηχανικός του έρκου και ο Θεόδοτος ο αρχιτέκτονας του Έρεχθείου. Οι λοιποί καλλιτεχνικοί, οι μηχανικοί και οι φιλοχάρες, αναφέρονται για αρχιτεκτονικές Προπυλαίων, ο πρώτος και του Έρεχθείου ο δεύτερος. Για το ναό της Απέρου Νίκης ξεχώρισε από μια επιγραφή πως το έργο είχε ανατεθεί στον Καλλικράτη.

Ο Πλούταρχος αναφέρει ότι και αυτή η Αθήνα, που κατασκεύαζε την πόλη, ενδιέφερόταν για την κατασκευή των ναών της Ακρόπολης, και όταν κάποτε ένας από τους αρχιτεκτονικούς των Προπυλαίων έπεσε από τις σκαλωσιές και κινδύνεψε να πεθάνει, η Αθήνα παρουσιάστηκε στον Περικλή στον ύπνο του και του υπέδειξε το φάρμακο με το οποίο σώθηκε ο βαρύν τραπεζισμένος. Οι Αθηναίοι μάλιστα, ύστερ από το θαύμα αυτό έστησαν κοντά στα Προπύλαια ένα μνείο ανάγλυφο της Αθηνάς Ύγιαιας.

Δέκα χρόνια χρειάστηκαν για να κτισθώ ο Παρθενώνας. Στα 438 έγιναν τα εγκαίνια και η «καθιέρωσις» του χρυσόλεπιδου ανάγλυφου της Αθηνάς, που περιλάμβαναν αυτό το έργο του θεϊδία, που ήταν κειμήλιο από χρυσάφι και έλεφαντόδοντο. Ένα χρόνο ύστερ από τα εγκαίνια του Παρθενώνα άρχισαν οι εργασίες για τα Προπύλαια που κόστισαν ένα πενταετία (437-432). Και εύθυσε κατόπιν συμπληρώθηκε ο ναός της Απέρου Νίκης. Συνέχονταν στολίστηκε με ανάγλυφα και διάφορα άλλα διακοσμητικά έργα.

Αλλά δε στολίστηκε μόνο η Ακρόπολη με μνημεία δάνατα. Την ίδια εποχή κοσμήθηκε η Αθήνα με ανόρους, με ναούς με στοές, με νουνιαστήρια, με λυτρά, με κρήνες. Τότε κτίστηκε ο ναός του Ηφαιστού, στο σημερινό Θησείο, ο μόνος από τους αρχαίους ναούς που διατηρείται ως σήμερα άσπαστος. Ένα άλλο σημαντικό κτίριο κτίστηκε από την Ακρόπολη ήταν το «Θεσίο του Περικλέους». Σ' αυτό δίδονταν οι μινιαυλές της εποχής εκείνης. Αναφέρεται μάλιστα πως στην πρώτη συναυλία που δόθηκε ο ίδιος ο Περικλής διδασκε τους κισρωμένους, τους ραψωδούς και τους αλφιδες, που έλαβαν μέρος σ' αυτή.

Εκτός από την Αθήνα καλλυπίστηκε και ο Πειραιεύς καθώς και ολόκληρη η Αττική. Τότε κτίστηκε στο Σούνιο ο ναός του Ποσειδώνος, στην Έλευσινα ο ναός της Δήμης.

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΕΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΑΝ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

τρες, στο Ραμνούντα (κοντά στο Μαραθώνα) ο ναός της Νημεσέως. Όλα αυτά ήταν αξιοσημείωτα έργα, αλλά με τον Παρθενώνα, που έφεραν τη σφραγίδα της μεγαλοφυΐας των καλλιτεχνών που τα έφτιαξαν.

Ο Πλούταρχος, που τα είδε κάπου εξακόσια χρόνια μετά την κατασκευή τους, γράφει για τα έργα της Ακρόπολης, ότι «τό καθ' αυτά από αυτά διατηρεί ως σήμερα την αρχή του ομορφιά και δίνει την εντύπωση ότι είναι κοινωνικό και φιλοκακωμένο. Αλλά ν' αυτά ανήκει νεότερη, που διατηρεί απειράχτη την οψη τους από τα δάδα του χρόνου, ώσαν τα έργα να έχουν πνεύμα θαλερό μαζί με μία υγιή ανόραση».

Αλλά δεν ήταν μόνο η υλτική και η αρχιτεκτονική, που έστρεψαν σε ανώτερες σφαίρες την εποχή του Περικλή. Παράλληλα μ' αυτές το θέατρο μας παρουσιάζει άριστο γνήματα. Αντίστοιχο διάδοχο του μεγάλου Αι-

«την των πόλεων διαίρεσιν εύρε και τον Περικλή κατέταξε». Ή πρώτη οικιστική πολιτεία που κτίστηκε επάνω σε πολεοδομικό σχέδιο ήταν η Ιδαιρία πατρίδα του, η Μίλητος. Ο Περικλής έθεσε στον Ιππόδαμο να κάνει το σχέδιο του Περικλή, που ήταν στην αρχαιότητα μία από τις ωραιότερες πόλεις. Και πρέπει να σημειώσουμε πως και το σχέδιο του σημερινού Πειραιά βασίστηκε σε προμελεμημένα σχέδια — στο σχέδιο του Ιππόδαμου.

Από τη θάλα ερχεται ο Πολύνυκος, ένας από τους μεγαλύτερους ζωγράφους του αρχαίου κόσμου. Ζωγραφίζει το Θησείο και την Παναθηναϊκή στα Προπύλαια. Από την Κω φτάνει ο Ιπποκράτης, η ιατρική αυτή μεγαλοφυΐα, στα πορίσματα της οποίας ξαναγεννιέται σήμερα η ιατρική επιστήμη. Ερχονται άκομα ποιητές, φιλόσοφοι, καλλιτέχνες. Ένα πλήθος σοφών και διανοουμένων. Οι φιλόσοφοι Πειθαρχίδης και Δάμων, ο Μέτων ο αστρονόμος, που είχε στήσει το αστρονομείο του στο Λυκαβηττό.

Η Αθήνα όχι μόνο ευχαρίστως βλέπει την εισροή τόσο κόσμου, αλλά την υποστηρίζει πολλές φορές με τρόπο θετικότατο. Όταν ο Ηρόδοτος έρχεται στην Αθήνα και διαβάσει μερικές προειρήσεις από την ιστορία του, που τότε άρχισε να γράφει, στα Μεγάλα Παναθηναία του 445 π. Χ., η Έκκλησία του Δήμου του άπονεινε, με πρόταση του Περικλή, ένα χρηματικό έπαθλο από 10 таланτα χρυσού. Ποσο μισθός για φιλολογικό βραδείο όχι μόνο για την εποχή εκείνη που σπάνιζε το χρήμα, αλλά και για ολόκληρη από τις κατοπινές. Τα 10 таланτα αντιστοιχούν ση-

Ο Περικλής αγοράζει στην Πύκα. (Έργο του Φόλτς στην Παναθηναϊκή του Μονάχου).

αχόλου ακμάζουν την εποχή εκείνη οι δύο άλλοι μεγάλοι τρανικοί της αρχαίας Ελλάδας: ο Σοφοκλής και ο Ευριπίδης. Είναι και οι δύο φίλοι και θαυμαστές του Περικλή. Ακμάζουν ακόμη και πολλοί άλλοι δραματικοί ποιητές, που τους ξεχωρίζει απειρά από το όνομά τους, γιατί δε σώθηκαν έργα τους ούτε να τους κρίνουμε. Πολλοί από αυτούς είχαν νικήσει στους δραματικούς διαγωνισμούς, που γίνονταν τότε στην Αθήνα, το Σοφοκλή και τον Ευριπίδη.

Κοντά στην πόλη, οι φιλοσοφία και η ιστορία φθάνουν κι' αυτές στο απόγειό τους. Τότε έπ' ο Σωκράτης. Στη σκηνή του σοφού ο Πλάτων. Τότε γράφει την ιστορία του ο «Πατρις της Ιστορίας» ο Ηρόδοτος, για να τον διαδεχθούν ο Ξενοφών και ο μεγαλύτερος από τους ιστορικούς της αρχαίας Ελλάδας, ο Θουκυδίδης.

Γενικά η Αθήνα την εποχή εκείνη είχε γίνει το πανεπιστήμιο ολόκληρου της οίκου μένης, που λάμβανε και ακτινοβολεί ως τα πέρατα του τότε γνωστού κόσμου. Από κάθε γωνία ελληνική, από ξένους μακρινούς τόπους έρχονταν στην Αθήνα για να θαυμάσουν την πόλη της Παλλάδος και να φωτιστούν. Από τις Κλασσικές θάνατον οι μεγάλοι φιλόσοφοι. Από τη Μίλητο έρχεται ο Ιππόδαμος ο μεγάλος φυσικός και αρχιτέκτονας. Είναι ο πρώτος πολεοδόμος που έδειξε ότι οι πόλεις πρέπει να κτίζονται επάνω σε σχέδιο και όχι στην τύχη, καθώς γίνονταν τότε. Κατά τον Αριστοτέλη πρώτος ο Ιππόδαμος

μερα σε 12 χιλιάδες χουσεάς λίρας! Βέβαια, η αθηναϊκή πολιτεία ήταν τότε πλουσιωτάτη ώστε να της επιτρέπεται παρόμοιες γενναίες δαπάνες. Μαζί με τις συμμαχίες είχε πληθυσμό που ξεπερνούσε τα όκτω εκατομμύρια κατοίκων. Είναι το μεγαλύτερο συμπάνος ελληνικό κράτος που παρουσιάζει ο αρχαίος κόσμος. Ο Αριστοφάνης σε μία κωμωδία του, τις «Σφηκες», αναφέρει ότι «κίλεις πόλεις πληθύναν φόρο στην Αθήνα». Και ναι μόν ο αριθμός των χιλίων φορολογουμένων πόλεων από τους Αθηναίους είναι υπερβολικός και νράθηκε «ποικιλία άδελφ», όμως εκατοντάδες πόλεων έδιναν τις εισφορές τους στο αθηναϊκό ταμείο ανάλογα με την οικονομική τους κατάσταση.

Αναφέρονται τους μεγάλους, που δημιούργησαν το χρυσό αιώνα της αρχαίας Ελλάδας, θα ήταν παράλειψη αν δεν μνημονεύαμε την Αγοραία, την καταπληκτική αυτή εταίρα της Μίλητου, που έπ' είκοσι χρόνια ήταν η συντήραση και ευπενήτοια του μεγαλύτερου πολιτικού της αρχαιότητας. Τούλαχιστον στην καλλιτεχνική προσοπάθεια του Περικλή η συμβολή της Αγοραίας φαίνεται να ήταν αποφασιστική. Αυτή μάστρε στο σπίτι του Αθηναίου πολιτικού έπ' είχε να επιδείξει η Αθήνα του χρυσού αιώνα σε πνευματική και καλλιτεχνική. Ο Σωκράτης, ο Θεόδοτος, ο Ικνίος, ο Αναξάγωρας, ο Ευριπίδης, ο Δάμων και όλοι οι άλλοι σύγχρονοι καλλιτέχνες και σοφοί άντρες στο άμεσο περιβάλλον της.

ΕΠΙΛ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΦΙΛΜ» άποκαλούν οι Λονδρέζοι την «Κλεοπάτρα». «Υστερα από τρεις αναβολές, που καθυστέρησαν κατά πέντε μήνες το γύρισμα του έργου και στοιχίσαν στη «Φόξ» ένα εκατομμύριο λίρες, τις οποίες δεν έπαισαν να πληρώσουν οι άσφαλίτες, τώρα το γύρισμα

Ο Ζάν Γκαμπέν

ανεβλήθη για την άνοιξη. Φταίει και πάλι η ύγεια της. Έλνι Σαμπιέτ Τζαχλέρ, η οποία διατρέχει αυτή τη φορά σοβαρότατο κίνδυνο. Στις 28 Φεβρουαρίου η Λίζ προσεβλήθη από γρίπη και ο γιατρός του ξενοδοχείου της συνέστησε να μείνει δύο-τρεις μέρες στο κρεβάτι. Ασφακία όμως, την Παρασκευή 3 Μαρτίου, η κατάστασή της χειροτέρεψε και η θερμοκρασία της παρουσίασε μία άποκτη άνοδο.

— Δε μπορώ ν' αναμεινω, έλεγε διαρκώς στον Έντν Φίσερ. Κατέβηκε να καλέσουμε τον Γκόλντμαν.

«Ο Έντν, που μόλις συνέρχεται από μολύνση, έρχοταν σκαλίζοντας, έσπευσε να καλέσει το γιατρό, που την είχε περιποιηθεί και το θινό-πορο.

Ο Γκόλντμαν, μόλις έφτασε κοντά στη Λίζ και την άκουσε να επαναλαμβάνει: — Πνίγομαι!... Πνίγομαι!... Κατάλαβε πως η κατάσταση της ήταν σοβαρή. Η διάγνωση του ήταν εσθλασκόπικη πνευμονία — μια σπάνια μορφή της πνευμονίας, που ανδίσταται στην αντιότιση θεραπεία.

Ο Γκόλντμαν δήλωσε άμέσως πως έπρεπε η Λίζ να μεταφερθεί στην κλινική. Τη νύχτα του Σαββάτου η άναστη της γινόταν όλο και πιο δυσχερής και την τοποθέτησαν κάτω από μία τέτατα οξυγό-νου, έκλινθη δέ στο προσέ-καλό της και ο δόκτωρ Φί-σερ, προστάτικος γιατρός της βασιλίσσης, έλίσασε.

«Ο κίνδυνος είναι πολύ μεγάλος, δήλωσε κι' εκείνος. Μία τραχειοτομία είναι άπο-σπαιτήτη, για ν' αντιμετωπι-σώμε τις δυσχερείες.

«Η επέμβαση έγινε όμως το Σάββατο το πρωί, γιατί οι γιατροί περίμεναν να φτάσει στην κλινική ένας νέος ηλεκ-τρικός πνέων, που τώρα μόλις άρχισε να κατασκευά-ται στην Αγγλία. Ο πνέω-λως λίγο άργότερα ο Έντν Φίσερ, ο πνέων αυτός έσο-σε τη γυναίκα του στην ό-ποια μιάς ώρας ζωή.

Την Τρίτη το πρωί, οι έξη γιατροί, που βρίσκονταν γύ-ρω από τη Λίζ, μεταξεί των όποιων και ένας καρδιολόγος, υπέγραψαν από κοινού ένα δελτίο, στο όποιο, χωρίς ν' αναφέρονται λεπτομέρειες, δήλωναν, ότι η Λίζ βρισκό-ταν πιά εκτός κινδύνου.

★ Στο Τόκιο, όπου γυρί-

ζει το νέο του φιλμ μαζί με τη Σίρλεϋ Μάκ Λέην, ο «Υθ Μοντάν» δήλωσε σ' ένα Γάλλο δημοσιογράφο: «Μ' έχει ενθουσιάσει η εύγε-νεία και οι λεπτοί τρόποι των Ιαπωνίων. Δε μπορώ όμως να καταλάβω γιατί εδώ απαγο-ρεύεται αβόητα στους έρω-τούμενους να φιλοφύτουν στο δρόμο και στα πάρκα.

★ Ο Τζέρρυ Λιούις που έγινε τώρα παραγωγός, σκηνοθέτης και πρωταγωνι-στής τών φιλμ του, σκοπεύει να γυρίσει στο Λονδίνο μία παράδοση του «Δρος Τέκυλ».

★ Οι φίλοι του Στάν Λάρελ, που γνωρίζει με-γάλες οικονομικές δυσχερείες, παρ' όσον, ότι οι ταβίτες του με τον «Ολίβερ Χέρντν» (που έθανε πρό χρόνων) γνωρίζουν νέους θριάμβους στην τηλεόραση. ζητούν άπαι-σταν την προσέχλ διαγωγή των «Οσκαρ» άπονεμηθή έκτά-κτως έπί στο διάσημο κωμι-κό, για τις υπηρεσίες, που προσέφερε έπί πολλά χρόνια στον άμερικανικό κινηματο-γράφο.

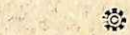
★ Στο προσέχες της φιλμ η Τζην Σμιθμονς θα ύ-ποδυη το ρόλο μιάς νέας γυναίκας που φέρνει στον κό-σμο ένα νέο παιδί. Πριν άρ-χίση όμως το γύρισμα, η Τζην θα δώσει το φάς σ' ένα δικό της — και καθ' όλα νό-μιμο παιδί — που περιμένει τώρα από το νέο της σύζυγο Ρίτσαρντ Μπρούκε.

★ Η «Μαρτιολατρεία» των «Αμερικανών άνιχελ στο μακρινό παρελθόν. Ένας «Αμερικανός δημοσιογράφος γράφει, ότι η Μπρίτζιτ «Ε-φλινς» και ότι θα έκανε κα-λύτερα νά πουλάει έφημερί-δες, παρά νά εξακολουθή νά παίζει στον κινηματογράφο. Τόν διαμαρτύρεται όμως η έπι-τυχία, που σημειώνει τώρα, παντού όπου προσβάλλεται το νέο φιλμ της Μπρίτζιτ. «Η άλχηθία».

★ Η Σοφία Λόρεν δέ μετράει πιά τα γράμματα τών βαμψατών της, αλλά τα ζυγίζει! Τα γράμματα έκδη-λώσεως συμπάθειας, που έ-λαβε ύστερα από το σπάζι-μο του χεριού της, ζυγίζουν 7 κιλά.

★ Ο Ούίλλιαμ Πά-ουελ, ύστερα από μακρά ά-

Σύντομες είδησεις

πούσα, είχε παίξει στο φιλμ «Μιστερ Ρομπέρτς». «Επειτα από 4 χρόνια πάλι, τώρα προκειται νά επανέλθω στο σκηνίσι, παίζοντας το ρόλο του πατέρα του Τζάκ Λέι-μον στο φιλμ «Επικίνδυνη σιωπή».

★ Ο νεαρός Γερμανός ή-θοποιός Μίκαελ Χίντς, που πρωταγωνιστούσε στο φιλμ «Η γέφυρα», άρραβω-νίστηκε με τη νεαρά Ιτα-λίδα ήθοποιό Ιντα Γκάλα-λι. Η τελετή έγινε στη Γι-συγκολαυτά, όπου οι δύο νεαροί καλλιτέχνες γυρίζουν τώρα μαζί το φιλμ «Στρα-τιωτικός νόμος», στο όποιο υποδύονται δύο... άρραβω-νισμένους.

★ Η «Ανν Μίλλερ» ό-πέδαλε αίτησι διαζυγίου από του συζύγου της Ούίλλια-μ Ρός, κατηγορώντας τον για σπινευματική σκληρότητα.

★ Μία σπουδαίη τής άμερικανικής κοινής γνώμης, από ένα μεγάλο κινηματογρα-φικό περιοδικό, ανέδειξε τον Τρόντ Ντόναχιου και την Κόννυ Στήβενς ως τις έπί σπουδαιές κινηματο-γράφους.

Ο Λούις «Αρμυστρονγκ

γραφικές αποκαλύψεις του 1960».

★ «Υστερα από μία σύντο-μη παραμονή στη Ρώμη, η «Αννα Μαρία Φερέρ» και ο Γάλλος Ζάν Σω-ρέλ, που θεωρούνται τώρα το πιο έρωτευμένο ζευγάρι

του κινηματογράφου, έφυγαν για το Παρίσι, προε-μεινύ-ναι συμπρωταγωνιστήσουν σ' ένα καινούριο φιλμ. Η συν-αδελφωσι Γάλλων και Ιτα-λών είναι άπόλυτη τόσο στον κινηματογράφο όσο και στον αίσθηματικό τομέα.

★ Ο Βιτόριο ντε Σίκα και η Μαρία Με-ράντερ έφυγαν για τη Νι-καία, όπου θα γυριστούν με-ρικά έξωτορικά του φιλμ «Η Δευτέρα Πανούρι».

★ Ο Ζάν Γκαμπέν και ο Σάρλ Βανέλ θεω-ρούνται σήμερα ιη Γαλλία, η ζωντανή απόδειξι της άνο-χής του «πα-αυό κύματος».

★ Η «Ανν Μπάζετν», 38 χρόνων, έχει μία χαριτα-μένη κορούλα 9 χρόνων, την Κατοίνα, η οποία σείνεται με-γάλο ενδ άφάρν από το γο-ρο και τόν κινηματογράφο. Κά-ρη του έπισης ήρσαν και πρ-ώην συζύγου της «Ανν Τζών Χόντνιαν», η Καρλί-να (Μπάζετν ή Χόντνιαν, ατό-δεν άποφασίσηκε άκόμα). Δέ θ' άρρήση νά κήη το ντε-μύτοιο της άποσπεί στον κι-νηματογράφο κάθ.

★ Υπκοήτης «Ιταλική. Τόπος διαμονής: Ρώμη, έτος Καλιντόντος 13. «Επιγέ-μας: Ηθόποιος του κινημά-τογράφου. Ηλικία: 26 χρό-νων. Τόπος γεννήσεως: Μαυί-ος (Σουηδία). Αυτά τα σι-εία περιέχει η νέα «αυτότητα» που παραδόθηκε την περασμένη βδομάδα στην «Ανίτα Έκ-μπεργκ». Έτσι η διάσημη στή, που διαμένει μόνιμώς στην Ιταλία από το 1955 κι' έχει γυρίσει στην Τσινατά 9 φιλμ, θεωρείται πιά «Ιταλί-δα».

Ερωτευμένη από καιρό με τον ήθοποιό Φράνκο Σιλβέ-α, η «Ανίτα» πρ-έ-τον διαζυγί και πότε πάλι έανα-γυρίζει κοντά του. Τώρα το ζευγάρι περνά μια περίοδο ή-ρεμης και εύτυχισμένης συμ-βιώσεως.

★ «Δεν έχεις το δικαίωμα νά ήρσης», φώναζε έξω φρε-νύ ο Ρόμπερτ «Αλντα» και ο προσδόκητος τρεις φορές κατά της φίλης του Εύας Μπάρτοκι, η οποία σωριά-στηκε από πάτωμα, βαρυσά πληγωμένη.

Η σκηνή αυτή επαναλαμ-βάνεται κάθε βράδυ στο θέα-τρο της Ρώμης, όπου παίζε-ται η κωμωδία «Η κυρία με

τά κόκκινα μαλλιά». Το βρά-δυ της 4 Μαρτίου όμως, ένας λαθραπόστομος ύπολογισ-τής Εύας, την έκανε νά πείσθ από μία σκάλα με 12 σκαλοπάτια και νά σπάση το δέξι της χέ-ρι. Οι παραστάσεις διεκόπη-σαν προσωρινά και η άδρασι Εύα βρίσκεται τώρα στο ένο-νοσοκομείο, όπου νοσηλεύεται

Η «Ανν Μπάζετν

και ο Στιούαρτ Γκρέ-ντντς, που τραυματίστηκε κατά τη διάρκεια μιάς... κι-νηματογραφικής μονομαχίας.

★ Ξερετε ποιά είναι τα πιο άσχημα αλλά και πιο πολύτιμα χείλη του κόσμου; Είναι τα χείλη του βασιλιά της Τρομπέτας. Α' ούς «Α-ρ μ σ τ ρ ο ν γ κ τ έ α λ-λ ο δ ο ν α χείλη», όπως τ' άπο-κρίνουν οι θαυμαστές του. Τα χείλη αυτά σκάζουν σκεδόν κάθε φορά που ο Λούις παί-ζει τρομπέτα με το γνωστό ένθουσιόμο του και οι πλη-γές αυτές, που δέν προστα-νούν νά έπουλαθούν, άβλινουν ίχνη βαθιά χαραγμένα στα χείλη του καλλιτέχνη, στο ό-ποιο η ζωή είναι συνυφα-σμένη με την ιστορία της τζάζ.

★ Η γονιευτική στάση του Ιταλικού κινηματογράφου Μίλλν Βιτάλε έφτασε στη Ρώμη μαζί με το σούζν-ο της Βίλναιτ Χάλλερ και το γυό του Δαρείο, που άπέκτη-σε με την πρώτη γυναίκα του, την άδελφή του Σάχη της Περσίας. Το παράπονο της Μίλλν είναι ότι ο Δαρείος, τόν όποιο λατρεύει σαν νά ήταν δικό της παιδί, δέν ένοιόει νά την άποκαλή «μαμά», αλλά έ-πιμένει νά τη φωνάζει με τ' ό-νομα της «Μίλλν».

★ Ο Κάρλο Πόντι θέλει νά δώσει τόν Ντέβιτ Ν.Ι. Σβεν για πιστοποίηση στη γυ-ναίκα του Σοφία Λόρεν, στο νέο της φιλμ «Σόκιν». Δέν άπέκαλύφθη η ύπόθεσι του έρ-ω-ου, αλλά ο τίτλος και μόνο λέει πολλά.

★ Μία άδρασι εσθλαόλα θά νειμπαύρηται στο νέο φιλμ «Μπράκσας» στο Τίφφαν, παρά το πλεονύ της «Α-ντρεά Χέμπερν». Το δυνιά της είναι Πέγκν Λόβντ και είναι κόρη του περιφημού κωμικού Χάρολντ Λόβντ.

★ Ο λοχαγός Γκαλδό δέχτηκε νά υποδυή όν ίδι-ο του το ρόλο σ' ένα φιλμ, που θα γυρισθ στο Μεξικό, με θέμα την περιπέτεια του «ζάντα Μαρία». «Με τα χρή-ματα, που θα εισπράξω, δή-λωσε ο Πορτογάλος επανα-στάτης, θά μπόρσωμε νά προσετοιμασώμε πολύ καλύ-τερα για την επανάστασι. Το μόνο που έπτά είναι νά μη με μετασφραδίσουν σε Γκά-ρο Κούπερ».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ο γραφικός δρουάκος που ώπ-νούσε έξω από το Πλατανω-χώρι, προς τη Δοροσπνή, άπλη-νότανε άσπασφαιτός κάτω από τις λαυρεές ακνίτες του άνοι-ξιατικού ήλιου. Δεξιά κι' άριστε-ρά πλατάνια με τρεχούμενα νερά στις υϊές τους οίκινανε μία δρο-σερή οκία. Κι, μία νυκτεία άτιό-σφαιρα, άρωματισμένη από τις εύ-ωιδίες της άνοιξης, άνθάλαζε το αϊσίδοδο τοπίο.

Και μέσα στην άνοιξιάτικη α-ισιοδωρία άνακατώθηκε μία σκυ-θρωπή πινελιά: Μία νυναικά σκυφή περπατούσε με κόπο στη μία μεριά του δρόμου, κάτω από τα πλατάνια. Σε κάθε βήμα της παρπατούσε και φαίνονταν ότι έ-κανε προσπάθεια μεγάλη νά νά-νι ή πείσι. «Ητανε μία νυναικά με χαρκαπριστικά κουσούμια και ά-ωους, καμπυλωμένους. Το θέλημα της δέ νύοιζε νά νά νει-μει σως και χούμας» όλες οι όμορφες που τρυνούζανε την παρξενν νυναικά φαίνονταν αδιάφορες γι' αυτή. Τα βήματα της όλο και σερνόντουσαν πιο πολύ. Και σε μία στινιή άντηθ-λασε η πόρτα, άλλο. «Η νυναικά έκατσε βρεθεί στή οί-ζα ενός πλατάνιου. Και τότε κατά-λαβε η πόρτα, κουρασμένη, πόσο τσακισμένη ήτανε. Όχι μόνο από κουράσι σωματική. Πίο πολύ από κουράσι ψυχική που την ένοιωθε νά της καμπουριάση το κορμί ά-κόμα πιο πολύ...

Ένας άνθρωπος ζ' νωσε. Έρχο-ταν από τη Δοροσπνή και τρα-βούσε νιά το Πλατανωχώρι. Περ-νώντας πλάι πλάι την καθισμένη νυναικά την κτύπησε με περίε-ρνε α. Τόν κτύπησε κι' έκρινε με το άπνο δάχτυλο της και τα χεί-λα της συμυρμυρίσανε.

«Είσαστε, άπο τη Δοροσπνή: Ο άγνωστος σταμάτησε μπροστά της. «Ηταν ένας νέος άνθρωπος με χαρκαπριστικά ένυενικά. Δέ φαίνονταν χωριάτης.

— Τί θέλετε: τη ρώτησε. — Σας ομιώω άν είσαοτε άπο τη Δοροσπνή... — Ζητάτε κανέναν; — Ζητάω από το Πλατανωχώρι. — Κι' ένω άπο το Πλατανωχώ-ρι είσαι... Στή Δοροσπνή είχα πεί νά νά δουλέω...

— Έτσι... Λοιπόν ύπορείτε νά μου ήπτε τί κάνει ο Μαρτελής: Ο άγνωστος νάνηκε έκπλη-κτος: — Ο Μαρτελής... Μά... ο Μαρ-τελής είσαι είνω! — Η νυναικά τόν κτύπησε με συν-κινημένο ένδιαφέρον: — Ο Μαρτελής... Έσείς... Μά είσαοτε πολύ νά... — Τόν Μαρτελή ζητάτε: — Τόν Πέτρο... — Α... Τόν πατέρα μου. — Πατέρας σας είναι: — Ναι... — Ζή... — Ζή...

Η νυναικά έκλεισε τα μάτια της άνακουφισμένη. «Υστερα τα ζανάνοει νά νά ψιθυρίσι: — Ζή!... — Η φωνή της έκλεινε τόσο ί-κανοποίησι, που ο νύιος Μαρτελής ένιωσε έκπληξι: — Τόν ξερετε τόν πατέρα...: — Ναι... Τόν ήξερα... άλλοτε. — Μήπως θέλετε νά σας όδηνύ-σω στο σπίτι: — Όχι! Όχι! Κι' ύστερα από μία μικρή σιω-πή η νυναικά πρόσθεσε: — Έγώ στο σπίτι σας: Τί ζητώ είνω εκεί: Μία ζώνη. — Μά άφου είπατε ότι τόν ξε-ρετε:...

Η νυναικά έμεινε σ'ωπληή νιά άρκετή ώρα. Έότερα είπε: — Τόν ήξερα... Όταν ήμουν κο-ριτσάκι... — Μά τήν περιέρινεα του κεντη-μένη δυνατό ο Μαρτελής κτύπησε αυτή τήν άννηνιή που έδειχνε να έκούσε κάπιο μυστικό με τόν πατέρα του... «Εκατος όπλα της — Μήπως είπε με καλωσύνη: — Μήπως μου... Με ποίον τρό-πο ύπορώ νά σας έξυμνησώ: — Η νυναικά κούνωσε μελαγχω-λικά το κεφάλι της: — Είσαστε καλός κι' ευγενικός.

Ο γραφικός δρουάκος που ώπ-νούσε έξω από το Πλατανω-χώρι, προς τη Δοροσπνή, άπλη-νότανε άσπασφαιτός κάτω από τις λαυρεές ακνίτες του άνοι-ξιατικού ήλιου. Δεξιά κι' άριστε-ρά πλατάνια με τρεχούμενα νερά στις υϊές τους οίκινανε μία δρο-σερή οκία. Κι, μία νυκτεία άτιό-σφαιρα, άρωματισμένη από τις εύ-ωιδίες της άνοιξης, άνθάλαζε το αϊσίδοδο τοπίο.

Και μέσα στην άνοιξιάτικη α-ισιοδωρία άνακατώθηκε μία σκυ-θρωπή πινελιά: Μία νυναικά σκυφή περπατούσε με κόπο στη μία μεριά του δρόμου, κάτω από τα πλατάνια. Σε κάθε βήμα της παρπατούσε και φαίνονταν ότι έ-κανε προσπάθεια μεγάλη νά νά-νι ή πείσι. «Ητανε μία νυναικά με χαρκαπριστικά κουσούμια και ά-ωους, καμπυλωμένους. Το θέλημα της δέ νύοιζε νά νά νει-μει σως και χούμας» όλες οι όμορφες που τρυνούζανε την παρξενν νυναικά φαίνονταν αδιάφορες γι' αυτή. Τα βήματα της όλο και σερνόντουσαν πιο πολύ. Και σε μία στινιή άντηθ-λασε η πόρτα, άλλο. «Η νυναικά έκατσε βρεθεί στή οί-ζα ενός πλατάνιου. Και τότε κατά-λαβε η πόρτα, κουρασμένη, πόσο τσακισμένη ήτανε. Όχι μόνο από κουράσι σωματική. Πίο πολύ από κουράσι ψυχική που την ένοιωθε νά της καμπουριάση το κορμί ά-κόμα πιο πολύ...

Ένας άνθρωπος ζ' νωσε. Έρχο-ταν από τη Δοροσπνή και τρα-βούσε νιά το Πλατανωχώρι. Περ-νώντας πλάι πλάι την καθισμένη νυναικά την κτύπησε με περίε-ρνε α. Τόν κτύπησε κι' έκρινε με το άπνο δάχτυλο της και τα χεί-λα της συμυρμυρίσανε.

«Είσαστε, άπο τη Δοροσπνή: Ο άγνωστος σταμάτησε μπροστά της. «Ηταν ένας νέος άνθρωπος με χαρκαπριστικά ένυενικά. Δέ φαίνονταν χωριάτης.

— Τί θέλετε: τη ρώτησε. — Σας ομιώω άν είσαοτε άπο τη Δοροσπνή... — Ζητάτε κανέναν; — Ζητάω από το Πλατανωχώρι. — Κι' ένω άπο το Πλατανωχώ-ρι είσαι... Στή Δοροσπνή είχα πεί νά νά δουλέω...

— Έτσι... Λοιπόν ύπορείτε νά μου ήπτε τί κάνει ο Μαρτελής: Ο άγνωστος νάνηκε έκπλη-κτος: — Ο Μαρτελής... Μά... ο Μαρ-τελής είσαι είνω! — Η νυναικά τόν κτύπησε με συν-κινημένο ένδιαφέρον: — Ο Μαρτελής... Έσείς... Μά είσαοτε πολύ νά... — Τόν Μαρτελή ζητάτε: — Τόν Πέτρο... — Α... Τόν πατέρα μου. — Πατέρας σας είναι: — Ναι... — Ζή... — Ζή...

Η νυναικά έκλεισε τα μάτια της άνακουφισμένη. «Υστερα τα ζανάνοει νά νά ψιθυρίσι: — Ζή!... — Η φωνή της έκλεινε τόσο ί-κανοποίησι, που ο νύιος Μαρτελής ένιωσε έκπληξι: — Τόν ξερετε τόν πατέρα...: — Ναι... Τόν ήξερα... άλλοτε. — Μήπως θέλετε νά σας όδηνύ-σω στο σπίτι: — Όχι! Όχι! Κι' ύστερα από μία μικρή σιω-πή η νυναικά πρόσθεσε: — Έγώ στο σπίτι σας: Τί ζητώ είνω εκεί: Μία ζώνη. — Μά άφου είπατε ότι τόν ξε-ρετε:...

Η νυναικά έμεινε σ'ωπληή νιά άρκετή ώρα. Έότερα είπε: — Τόν ήξερα... Όταν ήμουν κο-ριτσάκι... — Μά τήν περιέρινεα του κεντη-μένη δυνατό ο Μαρτελής κτύπησε αυτή τήν άννηνιή που έδειχνε να έκούσε κάπιο μυστικό με τόν πατέρα του... «Εκατος όπλα της — Μήπως είπε με καλωσύνη: — Μήπως μου... Με ποίον τρό-πο ύπορώ νά σας έξυμνησώ: — Η νυναικά κούνωσε μελαγχω-λικά το κεφάλι της: — Είσαστε καλός κι' ευγενικός.

Ο γραφικός δρουάκος που ώπ-νούσε έξω από το Πλατανω-χώρι, προς τη Δοροσπνή, άπλη-νότανε άσπασφαιτός κάτω από τις λαυρεές ακνίτες του άνοι-ξιατικού ήλιου. Δεξιά κι' άριστε-ρά πλατάνια με τρεχούμενα νερά στις υϊές τους οίκινανε μία δρο-σερή οκία. Κι, μία νυκτεία άτιό-σφαιρα, άρωματισμένη από τις εύ-ωιδίες της άνοιξης, άνθάλαζε το αϊσίδοδο τοπίο.

Και μέσα στην άνοιξιάτικη α-ισιοδωρία άνακατώθηκε μία σκυ-θρωπή πινελιά: Μία νυναικά σκυφή περπατούσε με κόπο στη μία μεριά του δρόμου, κάτω από τα πλατάνια. Σε κάθε βήμα της παρπατούσε και φαίνονταν ότι έ-κανε προσπάθεια μεγάλη νά νά-νι ή πείσι. «Ητανε μία νυναικά με χαρκαπριστικά κουσούμια και ά-ωους, καμπυλωμένους. Το θέλημα της δέ νύοιζε νά νά νει-μει σως και χούμας» όλες οι όμορφες που τρυνούζανε την παρξενν νυναικά φαίνονταν αδιάφορες γι' αυτή. Τα βήματα της όλο και σερνόντουσαν πιο πολύ. Και σε μία στινιή άντηθ-λασε η πόρτα, άλλο. «Η νυναικά έκατσε βρεθεί στή οί-ζα ενός πλατάνιου. Και τότε κατά-λαβε η πόρτα, κουρασμένη, πόσο τσακισμένη ήτανε. Όχι μόνο από κουράσι σωματική. Πίο πολύ από κουράσι ψυχική που την ένοιωθε νά της καμπουριάση το κορμί ά-κόμα πιο πολύ...

Ένας άνθρωπος ζ' νωσε. Έρχο-ταν από τη Δοροσπνή και τρα-βούσε νιά το Πλατανωχώρι. Περ-νώντας πλάι πλάι την καθισμένη νυναικά την κτύπησε με περίε-ρνε α. Τόν κτύπησε κι' έκρινε με το άπνο δάχτυλο της και τα χεί-λα της συμυρμυρίσανε.

«Είσαστε, άπο τη Δοροσπνή: Ο άγνωστος σταμάτησε μπροστά της. «Ηταν ένας νέος άνθρωπος με χαρκαπριστικά ένυενικά. Δέ φαίνονταν χωριάτης.

Ο γραφικός δρουάκος που ώπ-νούσε έξω από το Πλατανω-χώρι, προς τη Δοροσπνή, άπλη-νότανε άσπασφαιτός κάτω από τις λαυρεές ακνίτες του άνοι-ξιατικού ήλιου. Δεξιά κι' άριστε-ρά πλατάνια με τρεχούμενα νερά στις υϊές τους οίκινανε μία δρο-σερή οκία. Κι, μία νυκτεία άτιό-σφαιρα, άρωματισμένη από τις εύ-ωιδίες της άνοιξης, άνθάλαζε το αϊσίδοδο τοπίο.

Και μέσα στην άνοιξιάτικη α-ισιοδωρία άνακατώθηκε μία σκυ-θρωπή πινελιά: Μία νυναικά σκυφή περπατούσε με κόπο στη μία μεριά του δρόμου, κάτω από τα πλατάνια. Σε κάθε βήμα της παρπατούσε και φαίνονταν ότι έ-κανε προσπάθεια μεγάλη νά νά-νι ή πείσι. «Ητανε μία νυναικά με χαρκαπριστικά κουσούμια και ά-ωους, καμπυλωμένους. Το θέλημα της δέ νύοιζε νά νά νει-μει σως και χούμας» όλες οι όμορφες που τρυνούζανε την παρξενν νυναικά φαίνονταν αδιάφορες γι' αυτή. Τα βήματα της όλο και σερνόντουσαν πιο πολύ. Και σε μία στινιή άντηθ-λασε η πόρτα, άλλο. «Η νυναικά έκατσε βρεθεί στή οί-ζα ενός πλατάνιου. Και τότε κατά-λαβε η πόρτα, κουρασμένη, πόσο τσακισμένη ήτανε. Όχι μόνο από κουράσι σωματική. Πίο πολύ από κουράσι ψυχική που την ένοιωθε νά της καμπουριάση το κορμί ά-κόμα πιο πολύ...

Ένας άνθρωπος ζ' νωσε. Έρχο-ταν από τη Δοροσπνή και τρα-βούσε νιά το Πλατανωχώρι. Περ-νώντας πλάι πλάι την καθισμένη νυναικά την κτύπησε με περίε-ρνε α. Τόν κτύπησε κι' έκρινε με το άπνο δάχτυλο της και τα χεί-λα της συμυρμυρίσανε.

«Είσαστε, άπο τη Δοροσπνή: Ο άγνωστος σταμάτησε μπροστά της. «Ηταν ένας νέος άνθρωπος με χαρκαπριστικά ένυενικά. Δέ φαίνονταν χωριάτης.

— Τί θέλετε: τη ρώτησε. — Σας ομιώω άν είσαοτε άπο τη Δοροσπνή... — Ζητάτε κανέναν; — Ζητάω από το Πλατανωχώρι. — Κι' ένω άπο το Πλατανωχώ-ρι είσαι... Στή Δοροσπνή είχα πεί νά νά δουλέω...

— Έτσι... Λοιπόν ύπορείτε νά μου ήπτε τί κάνει ο Μαρτελής: Ο άγνωστος νάνηκε έκπλη-κτος: — Ο Μαρτελής... Μά... ο Μαρ-τελής είσαι είνω! — Η νυναικά τόν κτύπησε με συν-κινημένο ένδιαφέρον: — Ο Μαρτελής... Έσείς... Μά είσαοτε πολύ νά... — Τόν Μαρτελή ζητάτε: — Τόν Πέτρο... — Α... Τόν πατέρα μου. — Πατέρας σας είναι: — Ναι... — Ζή... — Ζή...

Η νυναικά έκλεισε τα μάτια της άνακουφισμένη. «Υστερα τα ζανάνοει νά νά ψιθυρίσι: — Ζή!... — Η φωνή της έκλεινε τόσο ί-κανοποίησι, που ο νύιος Μαρτελής ένιωσε έκπληξι: — Τόν ξερετε τόν πατέρα...: — Ναι... Τόν ήξερα... άλλοτε. — Μήπως θέλετε νά σας όδηνύ-σω στο σπίτι: — Όχι! Όχι! Κι' ύστερα από μία μικρή σιω-πή η νυναικά πρόσθεσε: — Έγώ στο σπίτι σας: Τί ζητώ είνω εκεί: Μία ζώνη. — Μά άφου είπατε ότι τόν ξε-ρετε:...

Η νυναικά έμεινε σ'ωπληή νιά άρκετή ώρα. Έότερα είπε: — Τόν ήξερα... Όταν ήμουν κο-ριτσάκι... — Μά τήν περιέρινεα του κεντη-μένη δυνατό ο Μαρτελής κτύπησε αυτή τήν άννηνιή που έδειχνε να έκούσε κάπιο μυστικό με τόν πατέρα του... «Εκατος όπλα της — Μήπως είπε με καλωσύνη: — Μήπως μου... Με ποίον τρό-πο ύπορώ νά σας έξυμνησώ: — Η νυναικά κούνωσε μελαγχω-λικά το κεφάλι της: — Είσαστε καλός κι' ευγενικός.

Ο γραφικός δρουάκος που ώπ-νούσε έξω από το Πλατανω-χώρι, προς τη Δοροσπνή, άπλη-νότανε άσπασφαιτός κάτω από τις λαυρεές ακνίτες του άνοι-ξιατικού ήλιου. Δεξιά κι' άριστε-ρά πλατάνια με τρεχούμενα νερά στις υϊές τους οίκινανε μία δρο-σερή οκία. Κι, μία νυκτεία άτιό-σφαιρα, άρωματισμένη από τις εύ-ωιδίες της άνοιξης, άνθάλαζε το αϊσίδοδο τοπίο.

Και μέσα στην άνοιξιάτικη α-ισιοδωρία άνακατώθηκε μία σκυ-θρωπή πινελιά: Μία νυναικά σκυφή περπατούσε με κόπο στη μία μεριά του δρόμου, κάτω από τα πλατάνια. Σε κάθε βήμα της παρπατούσε και φαίνονταν ότι έ-κανε προσπάθεια μεγάλη νά νά-νι ή πείσι. «Ητανε μία νυναικά με χαρκαπριστικά κουσούμια και ά-ωους, καμπυλωμένους. Το θέλημα της δέ νύοιζε νά νά νει-μει σως και χούμας» όλες οι όμορφες που τρυνούζανε την παρξενν νυναικά φαίνονταν αδιάφορες γι' αυτή. Τα βήματα της όλο και σερνόντουσαν πιο πολύ. Και σε μία στινιή άντηθ-λασε η πόρτα, άλλο. «Η νυναικά έκατσε βρεθεί στή οί-ζα ενός πλατάνιου. Και τότε κατά-λαβε η πόρτα, κουρασμένη, πόσο τσακισμένη ήτανε. Όχι μόνο από κουράσι σωματική. Πίο πολύ από κουράσι ψυχική που την ένοιωθε νά της καμπουριάση το κορμί ά-κόμα πιο πολύ...

Ένας άνθρωπος ζ' νωσε. Έρχο-ταν από τη Δοροσπνή και τρα-βούσε νιά το Πλατανωχώρι. Περ-νώντας πλάι πλάι την καθισμένη νυναικά την κτύπησε με περίε-ρνε α. Τόν κτύπησε κι' έκρινε με το άπνο δάχτυλο της και τα χεί-λα της συμυρμυρίσανε.

«Είσαστε, άπο τη Δοροσπνή: Ο άγνωστος σταμάτησε μπροστά της. «Ηταν ένας νέος άνθρωπος με χαρκαπριστικά ένυενικά. Δέ φαίνονταν χωριάτης.

ΕΡΩΤΕΣ ΜΕ ΣΠΑΣΜΕΝΑ ΦΤΕΡΑ

«Αγαπηθήκαμε με όλη την νεανική μας δύναμη και φλόγα...»

είναι νέος κι' αυτός... Και νά το όμολογή νύο νύο του από μία άλλη νυναικά... — Δεν είναι καθόλου άπροπε... Καταλαβαίνω το αισθημα σας και σας συμπαύω... Πήτε μου λοιπόν. Κουνήθηκαν άνα νά χείλια της νυναικάς νά νά άφαιρουν νά νύο στρίψι από μέσα τους η μεγα-χολική άσπι

«Τόν αγαπώ!...»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΑΥΛΟΣ, 35 χρόνων, ΛΟΥΚΙΑ, 30 χρόνων. (Στη γωνιά του σαλονιού ο Παύλος κι' η Λουκία μιλούν σιγά).

ΠΑΥΛΟΣ: Λουκία...
ΛΟΥΚΙΑ: Κύριε Παύλε...
ΠΑΥΛΟΣ: Ω, μη με λές «κύριε»... Σέβασμα λοιπόν το περασμένο, Λουκία...
ΛΟΥΚΙΑ: Σας παρακαλώ να μη με λέτε Λουκία.
ΠΑΥΛΟΣ: Και πώς πρέπει να σας λέω;

ΛΟΥΚΙΑ: Κυρία Μαρσελά.
ΠΑΥΛΟΣ: Με συγχωρείτε.
ΛΟΥΚΙΑ: Και να μη μου μιλάτε στον ενικό...
ΠΑΥΛΟΣ: Μά!... Πώς είναι δυνατόν. Τόσο λοιπόν γοήγορα τα έβγαζες όλα;

ΛΟΥΚΙΑ: Λοιπόν, κύριε Ζεζού, αν δεν κάνω λάθος λέπτατε σε ταξίδι... Πώς περασατε;

ΠΑΥΛΟΣ: Άσπασε τα αυτά, Λουκία... Δεν σου πείη η υποκρισία. Και δεν έδερε να λές ψευδαισθήσεις... Λουκία, η τύχη μ' έφερε: πάλι κοντά σου. Μη με διώχνεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά επί τέλους τι θέλετε από μένα, κύριε Ζεζού;

ΠΑΥΛΟΣ: Θέλω να θυμηθείς τα περασμένα. Θέλω να θυμηθείς τις γλυκιές ώρες που περάσαμε στο παρελθόν.

ΛΟΥΚΙΑ: Τό παρελθόν είναι νεκρό πια... Δεν μ' ενδιαφέρει τώρα παρά μόνο το παρόν.

ΠΑΥΛΟΣ: Νεκρό; Ένα παρελθόν σαν εκείνο που περάσαμε, πώς μπορεί να πεθάνει; Δεν ακούω παρά τα λόγια που μου λες τότε. Δε βλέπω παρά τα μάτια σου που με κούταλαν γεμάτα έρωτα... Και τώρα... Είμαι βέβαιος ότι δεν είναι δυνατόν να μη μ' αγαπάς καθόλου... Χτέ, όταν με είδες, έπειτα από τόσον καιρό κλάμιασες, ταραγμένες. Κι' όταν αναγκάστηκες να μου μιλήσεις υποστά στον κόσμο, τα χείλη σου έτρεμαν. Λουκία... Ναι, τα είδες, έτρεμαν.

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

τρεις κάποτε, Λουκία.
ΛΟΥΚΙΑ: Τό έχω ξεχάσει πια... Η αγάπη σου μου φαίνεται σαν κακός εφιάλτης...

ΠΑΥΛΟΣ: Σου είπα, μην προσπαθήσεις, Λουκία. Άλλα πές μου, είσαι ευτυχισμένη;

ΛΟΥΚΙΑ: Είμαι πάρα πολύ ευτυχισμένη.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως εγώ είμαι ότι είσαι δυστυχισμένη. Ο άντρας σου είναι γέρος και άσχημος. Τού είσαι βέβαια πιστή, μα δεν τον αγαπάς.

ΛΟΥΚΙΑ: Αυτά τα ψέματα ποιος σάς τα είπε!...

ΠΑΥΛΟΣ: Έμαθα ακόμα. Λουκία, πώς είσαι πάντα μελαγχολική. γιατί θυμάσαι ευ...

ΛΟΥΚΙΑ: Σας είπα, ότι είμαι η πιο ευτυχισμένη γυναίκα. Ο άντρας μου είναι αξιολύπητος. Όσο για σάς, σας έχω πια ξεχάσει...

ΠΑΥΛΟΣ: Φτώχη μου αγάπη, μη προσπαθής να μου κούψις την αλήθεια...

ΛΟΥΚΙΑ: Επί τέλους, τί σας ενδιαφέρει αν είμαι ευτυχισμένη ή όχι; Τί σας νοιάζει; Τώρα θυμηθείτε να ενδιαφερθείτε για μένα; Τόσα χρόνια γιατί μ' εγκαταλείψατε; Γιατί δεν απαντούσατε στα γράμματά μου;

ΠΑΥΛΟΣ: Όμοιολόγ' ότι ο έρωτας ανανδρά. Μ' έπιασε η άδωξη των γονέων μου και γι' αυτό δε σε παντρεύτηκα...

ΛΟΥΚΙΑ: Βέβαια. οι γονείς σας θεωρούσαν ταπεινωτικό να πάρειτε μια φτωχή σαν κι εμένα... Έτσι κι' αν καταναστώκατε την απείθεια της και την τελλή αγάπη της για σάς...

ΠΑΥΛΟΣ: Σου ζητώ συγγνώμη για όλ' αυτά, Λουκία.

ΛΟΥΚΙΑ: Και μ' εγκαταλείψατε απότομα. Μ' αφήσατε ολομόναχη κι' ούτε ένα γράμμα δε μου στείλατε.

ΠΑΥΛΟΣ: Συχώρεσέ με, Λουκία. Πρέπει όμως να έρπης πώς πάντα σε αγαπούσα. σε συλλογίζομαι διαρκώς. Και τώρα που σε έανείδα έαυνικά, πιδωράκι από πιν και τόσο αγέ...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ρωμη. νοιώθω πάλι να μου κινή την καρδιά το πρώτο μου πάθος για σένα...

ΛΟΥΚΙΑ: Πολύ άδω...
ΠΑΥΛΟΣ: Όχι. Λουκία, δεν είναι λόγος. Είμαστε ακόμα νέοι κι' οι δυο. Τό μέλλον είναι δικό μας...

ΛΟΥΚΙΑ: Μά δεν σκέπτεστε ότι είμαι παντρεμένη;

ΠΑΥΛΟΣ: Και τί μ' αυτό; Ο άντρας σου είναι γέρος, άσχημος... Δεν είναι δυνατόν να τον αγαπάς, να τον νοιώθεις...

ΛΟΥΚΙΑ: Έχετε λάθος, τόν αγαπώ... Ναι... Μη με κιντάξετε με άπορία. Τόν αγαπώ... Ο άνθρωπος αυτός με γνώρισε, όταν μ' εγκαταλείψατε σεις, μόνη. Έζηλη και πολύ δυστυχισμένη... Κι' όταν όλοι με περιφρονούσαν, όταν για όλους ήμουν ένα γαϊδούρι πλάσμα, εκείνος με πόνεσε, μ' αγαπήσε, μεθύωσε την καρδιά του κι' όμα το όνομά του... Μ' έσωσε απ' τον κακό δρόμο κι' απ' τ' όθνατο... Μου συγκόρεσε τα πάντα, μ' ενωίωσε, με πήρε πονεμένη κι' άρωστη από τη δική σου εγκατάλειψη. Και σιγά-σιγά μ' έγαλε απ' τον κακό εφιάλτη της ζωής μου... Έβρεξε πίστο καιρό αυτός ο γέρος, αυτός ο άσχημος, έσκυβε τρυφερά πάνω απ' την πληγωμένη μου καρδιά, προσπαθώντας να τη γιατρέψει; Κι' εγώ, για πολλόν καιρό δεν έλεγα τίποτ' άλλο παρά τ' όνομά σου... Μά εκείνος τ' όνομα έσωσε. Μά σκεφτότανε τίποτ' άλλο, παρά πώς να με σώσει, πώς να θαλασμάσει τις πληγές που μου είχατε αφήσει. Έσύ της πτώχης μου καρδιά... Έτσι, σιγά-σιγά δοκία ξανά την ύγεια του σώματός και της ψυχής μου. Βρήκα την πρώτη μου ήμερα, τη γαλήνη του υαλού μου, που μου είπες ποτέ εσύ... Και να τώρα που έγενεσι πάλι να με τωμάσεις... Έρχεσαι να μου πούς τη γαλήνη μου και να καταστρέψεις τ' όνομα αυτού του ανθρώπου... Ε, λοιπόν, μάθε ότι δε θα κατορθώσεις τίποτα... Κι' αν ακόμα σ' αγαπούσα, ποτέ δε θα φανόμουν ανάστηση σ' αυτόν τόν άνθρωπο. Ποτέ δε θα πληθύνω με ποσοεία και με ευτυχία τις θυσίες του για μένα... Θά επέβαλα σιωπή στην καρδιά μου και θα β' έδιωχνα, όπως σε διώχνω και τώρα που δεν σ' αγαπώ...

ΠΑΥΛΟΣ: Σου ζητώ συγγνώμη για όλ' αυτά, Λουκία.

ΛΟΥΚΙΑ: Και μ' εγκαταλείψατε απότομα. Μ' αφήσατε ολομόναχη κι' ούτε ένα γράμμα δε μου στείλατε.

ΠΑΥΛΟΣ: Συχώρεσέ με, Λουκία. Πρέπει όμως να έρπης πώς πάντα σε αγαπούσα. σε συλλογίζομαι διαρκώς. Και τώρα που σε έανείδα έαυνικά, πιδωράκι από πιν και τόσο αγέ...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

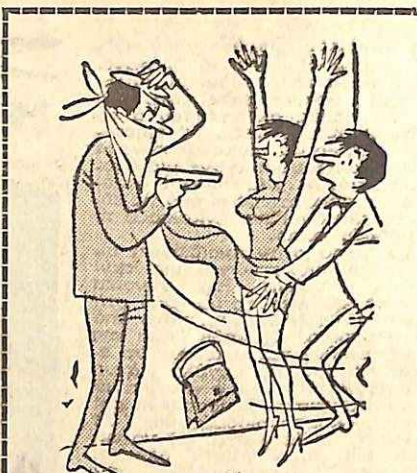
ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

ΠΑΥΛΟΣ: Και όμως με λές...

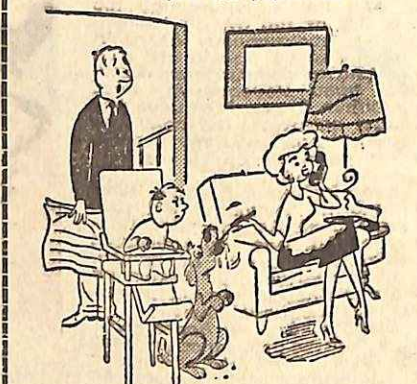
ΛΟΥΚΙΑ: Έτσι να έτρεμαν από μίσος.

ΠΑΥΛΟΣ: Προτιμώ να με μισήσες παρά να με πεοιφορμήσεις.

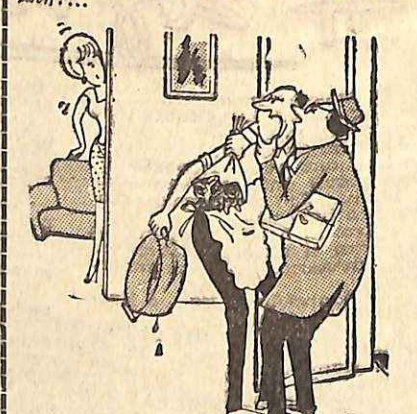
ΛΟΥΚΙΑ: Μά τι είπα; «Οχι!» Ούτε σας αγαπώ, ούτε σας μισώ. Μου είστε πιά αδιάφοροι.

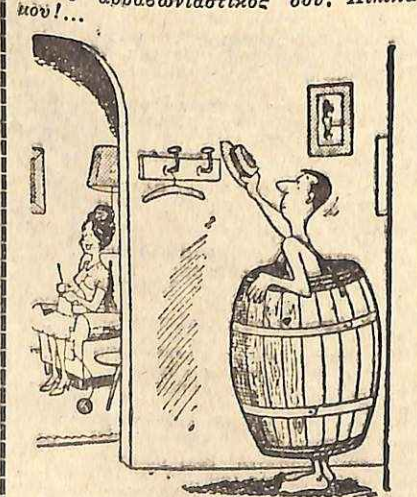
Ψηλά τα γέλια!...

Μία ελεύθερα, γουστ' μου. Δε με ενοχλείς καθόλου, ταιζώ τ'ό μπερδ...!

Ο μπαμπάς: Θεοδώρας, είναι ο άραβωνιστικός σου. Δίλικά μου!...

Κερίδες σήμερα στις κουρσές, Πέτρο;

Έρω από τό ΚΥΝΗΤΟ

Ο ΑΣΘΟΣ

ΕΝΑ από τα λίγα τριχωτά άγρίμια του τόπου μας είναι και ο ασθός. Σε μερικά μέρη, ονομάζουν τον ασθό «πρόγος» σε άλλα «αρκάλο». Το άγριό αυτό είναι νυκτόβιο. Την ημέρα κρύβεται στη φωλιά του. Τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του ζώου αυτού είναι τα έξη: άσπρημα λίγο μεγαλύτερο από της άλεπούς, τριχωμα πυκνό και σκληρό με τ' όμα μα άσπρημα. Μάτια μικρά και θαλασσομάτα. Άπο σούδα μακροουλή, λαιμός πλατύς και μαύρος λαιρούδες. Η ύψη του ζώου ξεκινάει από το στήθος, η οποία είναι μικρότερη από το στήθος. Τ' αυτιά του ασθού είναι μικρά και τ' ακοάται διαρκώς όρθια και η ούρά του όασιει και κολοφή. Οι πατούρες του είναι πολύ μεγάλες κι' όπλημένες με ισχυρά νύχια. Με τα νύχια του ο ασθός σκάει τη φωλιά του βαθιά μέσα στη γη σε σχημα γανιού. Τα νύχια του είναι αποτελεσματικό όπλο κατά των εχθρών του. Όταν του έπιτεθούν, πέφτει άνάσκελα και κατασπάζει τόν εχθρό του με τα νύχια του.

Παρ' όλο πού η γούνα του ασθού είναι πυκνή, τ' όλο αυτό δεν άντέχει στο ψύχος. Τό χειμώνα πέφτει στη χειμερία νάρκη. πού διαρκεί ως τήν άνοιξη. Στο διάστημα, πού βρίσκεται σε χειμρία νάρκη, ο ασθός τρέφεται με τ' όμα του σώματός του πού έχει αποθηκεύσει άπ' τ' όλο καλοκαίρι.

Ο κυνηγετικός νόμος μας έπιτρέπει τ' όνο του ασθού, γιατί τ' όλο αυτό έχει χαρακτηριστή ως έπιλάδες. Και πιδό έπιτρέπει τ' όνο του άγοιού αυτού κατά τη διάρκεια της κυνηγετικής περιόδου, άλλα και στην έποχή πού άπαγορεύεται γενικά τ' ό κυνήγι. Τό κράτος, μάλιστα, προσφέρει και χρηματική άμοιβή για κάθε σκοτωμένο ασθό. Όστόσο, ο ασθός δεν είναι μόνο έπιλάδες ζώο, είναι και όφελιμο. Είναι έπιλάδες, γιατί τρώει σταφύλια, καλαμπόκια, σόνα πέδικα, κατσουλέρη, γολάντες και καμιά φορά και κανένα λαγούδακι. Είναι, όμως, και όφελιμο ζώο ο ασθός, γιατί έ- έονταί τα σκαφάρια, τις μεγάλες πεταλούδες της γούτας, αυτές που γεννούν τις διάφορες κάμπιες. Έπίσης τρώει σκουλήκια, παντούς, θάλασσα, είδια, σάβρες, πού όλα αυτά πρόξενον μεγάλες καταστροφές στη γεωργία και γενικά στις καλλιέργειες.

Τό κυνήγι του ασθού γίνεται με τρεις κυρίως τρόπους: στο καρπύρι, με άποκλεισμό στη φωλιά του και με τ' όμα κούρα. Τό καρπύρι γίνεται όρθιο με όαγνύρι ή με ά- στρογγυλόν. Πριν άκούα σουρουπόση, ο κυνηγός πείπει να πάση όπίς άπάντη άπ' τήν έξοδο της φωλιάς του ζώου. Νά είναι άθάτος, άκίνητος, να μην κινιέται και ν' άποφύγει να κινή και τόν πιδό άναπείσθητο θορύβο. Ο ασθός, πρτού άποφασίση να βγεί άπ' τη φωλιά του, βάζει μόνο τ' ό κεφάλι του και έξετάζει προσεκτικά τα περίε κι' όταν πει- σθεί ότι δεν διατρέχει κίνδυνο, τότε όποφασίει να βγεί άπ' τη φωλιά του.

Ο άποκλεισμός, πού άναφέραμε παραπάνω, συνίσταται σόν έξαγκαλισμό του ασθού να βγεί άπ' τη φωλιά του, με είδικά σκυλιά, πού σπών τόν ασθό και τόν ρίχνουν. Καμιά φορά τα σκυλιά άποκλεισονται μέσα στη φωλιά του ζώου και δε μπορούν να βγουν έξω.

Στην περίπτωση αυτή ο κυνηγός πρέπει ν' άνοιξη άπό πάνω άπ' τη φωλιά με τρύπα και να τρώσει τ' ό σκυλί του. Άλλοιός τ' ό σκυλί θα σκάση. Είδικά σκυλιά για τ' είδος αυτό του κυνηγιού, είναι τα λεγόμενα «πασά» ή «ταξιδιού». Τα σκυλιά αυτά είναι σπασοκάνικα, μικρόσωμα, κακηνεργή και με πολύ ισχυρές μασέλες. Οτι άρπάζουν με τα δόντια τους, τ' όρριζούν και άόεσκονα να ροφούν αίμα.

Καλύτερα και πιδό άποτελεσματικός τρόπος για να άναγκασθί ο ασθός να βγεί άπ' τη φωλιά του είναι τ' ό κάρπυσιό της.

Ο ασθός, αν συλληθί μικρός, έξημερώνεται εύκολα και ακολουθεί τόν άφεντικό του σόν τ' ό σκυλί. Τό δέμα του ασθού δεν έχει άλλα ως γουακού. Με τις ταιγες τού δέματος κατασκευάζονται θούρα, τσάνια και πινέλα του έυροσκόπου.

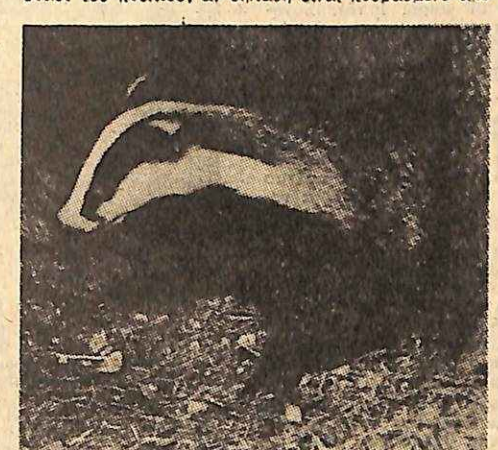
Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΣΚΟΠΕΥΣΕΙΣ

Ο καλός κυνηγός άποφύγει να ντουφεκάη τα πουλιά στα έκασιτόα, όταν όλασθί μένον έπί τ' όπου άκίνητα. Τα πουλάκια στο έφτερο, όταν πετάνε. Έπειδή, όμως, άπό τη στιγμή πού θα σकोπεθί ο κυνηγός τ' ό πουλί πού πετάει, ως τη στιγμή πού θα σκόπηθί θα φτάσουν στο σημείο τού διαστήματος όπου πρέπει να συνιτηθούν με τ' ό πουλί αυτό θα έχη ήδη άποκαρκεθί άπό τ' ό σημείο αυτό, η ντουφεκάει δε θα τ' όρ και θα πάη γαυνί. Για τ' ό λόγο αυτό ο κυνηγός πρέπει να σकोπεθί και να πουλάει, όπ' τ' ό σημείο τού διαστήματος, πού βρίσκεται έξω άπό τ' ό σώμα του πουλιού. Ο τρόπος αυτός της σκόπευσης άποκαλείται «ζώστος» ή «σκόπευση» ή «προσκοπέυση».

Τό μήκος της προσκοπέυσης, ή άπόσταση, δηλαδή, τ' ό σημείου τού διαστήματος πού βρίσκεται μακριά άπό τ' ό σώμα του πουλιού έξασταται άπό τήν άπόσταση τού σημείου αυτού άπό τόν κυνηγό και άπό τήν ταχύτητα με τήν όποιαν πετάει τ' ό πουλί. Και είναι η άπόσταση άνάλογη προς τούς δύο αυ-

τούς παράγοντες, καθώς και με τη γωνία πού θα σκόπησιν ή προχία τού θλήματος (σκαγιών κλπ.) και ή διαστάση πού κάνει τ' ό πουλί πετόνιας.

Τήν άπόσταση τού πουλιού άπό τόν κυνηγό καθώς και τήν γωνία πού άναφέραμε μπορεί ο κυνηγός να τ' ό υπολογίση και να τ' κανονίση άκόμη και κατά θούλησι. Η ταχύτης, όμως, με τήν όποιαν πετάει ένα πουλί είναι όπθεσι τού πουλιού και διαφέρει στο κάθε είδος πουλιών. Συμφέρων, λοιπόν, τ' ό κυνηγό είναι να γνωρίση τήν ταχύτητα με τήν όποιαν πετάει τ' ό διάφορα κυνηγετικά πουλιά, αν θέλη να πετυχαίνον οι ντουφεκιές του. Έννοείται ότι η ταχύτης πτήσεως ενός πουλιού δεν είναι πάντα σταθερά ή ίδια. Έξασταται άπό τήν ψυχολογική κατάσταση τού πουλιού, αν όλασθί είναι κουρασμένο άπό

Ένα από τα τριχωτά άγρίμια του τόπου μας: ο ασθός.

πολύωρη πτήση, αν είναι ήρεμο ή σαστισμένο και φοβισμένο άπό ντουφεκιές και αν οι καιρικές συνθήκες είναι άμυαλές. Αυτούς τούς παράγοντες πρέπει να τούς λαμβάνη πάντα όπ' όμη τ' ό κυνηγός για να πτορή να κανονίση με άκρίβεια τ' ό μήκος της προσκοπέυσης σε κάθε περίπτωση.

Με κανονικές συνθήκες, ή κυριότερα κυνηγετικά πουλιά άναπτύσσον κατά θερολόγιο τις έξη ταχύτητες καθώς πετάει: τ' όρρικι 17 μέτρα, τ' ό πρυνόκι 28 μ., τ' ό αγριοπερίστερο 20 μ., ή υπεκά, τ' ό 7 μ., ή άγριοπύλα 32 μ., τ' ό γαρόκι 25 μ., ή γλάρος 15 μ., ή φασιάνος 28 μ., τ' ό γαρόκι 20 μ., ή πέδικα 33 μ., ή πρυνόκεφαλη άγριοπύλα και ή άγριοπύλα κουτάλας 24 μ., ή άγριοπύλα, σαρσέλλα 50 μ. και ή τούλα 28 μέτρα. Οι ταχύτητες

Η τούλα μας έπιασθηκε από προτίμιοι τ' ό χειμώνα.

αυτές έγουν όπολογιστή, άπό τούς πτηνοσκοπικούς σταθμούς της Εβδόμης όστερο άπό πολυτελείς παρατηρήσεις και έγουν έξακριβωθί και άπό άεροπορικές παρατηρήσεις.

Με όσα, λοιπόν, τις πάρα πάνω ταχύτητες και με όμυαλές συνθήκες π' όμήκη προσκοπέυσης στις συνηθισμένες άποστάσεις τόν 30 και 50 μέτρων έί, να τ' έξη: 1) Άπόστασι 30 μέτρων: τρυγόνι προσκοπέυσι 4 μ., όρρικι 3 μ., υπεκάσι 1½ μ., πέδικα 6 μ., άγριοπύλας (πρυνόκεφαλη και κουτάλας) 5 μ., σαρσέλλα (άγριοπύλα) 10 μ., άγριοπύλα 6 μ., άγριοπερίστερο 4 μ., γαρόκι 5 μ., φασιάνος 5 μ., τούλα 5 μ., γλάρος 2 μ., και γαρόκι

4 μ. 2) Άπόστασι 50 μέτρων: τρυγόνι 7 μ., όρρικι 5 μ., υπεκάσι 2½ μ., πέδικα 11 μ., άγριοπύλας (πρυνόκεφαλη και κουτάλας) 8 μ., σαρσέλλα (ή ταχύτερη άγριοπύλα) 16 μ., άγριοπύλα 10 μ., άγριοπερίστερο 6 μ., γαρόκι 8 μ., φασιάνος 9 μ., τούλα 9 μ., γλάρος 3 μ., και γαρόκι 6 μέτρα.

Τά μήκη αυτά προσκοπέυσης, είναι τ' άνώτερα, πού έγουν γίνε παραδεκτά, όταν ή γωνία, πού σκόπηται ή προχία τού θλήματος (σκαγιών κλπ.) με τήν τροχία πού διαγράφει τ' ό πουλί, όταν πετάει, είναι όρθή 90°. Έλαττώνονται δε όσο ή γωνία μεικναι και έκμηδενίζονται, όταν έκμηδενισθί και ή γωνία προχία πού σκόπηται, όταν ή προχία τού θλήματος συμπίπτει με τήν τροχία πού ακολουθεί τ' ό πουλί, άπάνω στην ίδια εθόδα. Αυτό συμβαίνει, όταν τ' ό πουλί έρρεται κατ' εθείαν άπάνω σόν κυνήγ' ή σέυνη κατ' εθείαν ύποστά τόν. Στην περίπτωση αυτή δεν ύπάρχει, φυσικά, προσκοπέυσι.

Η ΤΕΙΧΛΑ

Πουλί μεταναστευτικό κι' ή τούλα μας έπιασθηκε κατά προτίμιοι, τ' ό χειμώνα. Δεν είναι άπλάς διαδοτικό πουλί, όπως τ' ό τρυγόνι, τ' ό όρρικι και άλλα μεταναστευτικά πουλιά. Είναι της κατηγορίας των έκποτιστικών-με σαστευτικών πουλιών. Τα όια, όθια, πούλάκια δε μένον σόν ίδιο τόπο περισσότερο χρόνο άπό ένα είκοσιπέντε-τόπο. Τα έκποτιστικά, άντίθετα, μένον σόν ίδιο τόπο, όταν έγουν έξασταθεί, σόν τροφή. Πούλας ταιγές μένον μόνιμα στα όα, ρεία διαμερίσματα της χώρας μας και δε μεταναστεύουν. Κίχλα είναι τ' ό έπιστημονικό όνομα τού πουλιού αυτού.

Η τούλα είναι έξυπνότερο πουλί πρυνόκεμο με ισχυρότατη όραση και όξύτατη ακοή. Είναι άπό τ' ό ταχύτερα πουλιά. Διανύει 100 πρυνόκια γ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Η θεραπεία των εγκαυμάτων

Πώς γίνεται η αντιμετώπιση των υγρών που χυθήκαν

Ο ΣΟ λιγότερες πρώτες βοήθειες προσφέρτε στο θύμα ενός εγκαυματος, τόσο το καλύτερο. Περιοριστείτε μονάχα στο να το ανακουφίσετε απ' τους πόνους (που οφείλονται στον ερεθισμό των νευρών από τη συσσώρευση αίματος) βάζοντας πάνω στο έγκαυμα κομπρέσες με κρύο νερό της βρύσης, ή καλύτερα με παγωμένο. Δε χρειάζεται απολύμανση του εγκαυματος με φάρμακα (όξυζυλό, οινόπνευμα, κλπ.) γιατί το έχει ήδη αποστειρώσει η θερμότητα που προκάλεσε το έγκαυμα.

Τραυτήστε τις φουσκάλες που θα σχηματισθούν, ώστε ν' αδειάσει το περιεχόμενό τους, αλλά αφήστε πάνω τη λεπτή πέτσα τους, για να σκεπάσει το μέρος εκείνο.

Καλύτερα να μη βάλετε κανένα επίδεσμο. Όσο για τις διάφορες αλοιφές, αυτές έχουν κυρίως ψυχολογικό αποτέλεσμα στην ανακούφιση απ' τον πόνο. Μ' αυτή την τακτική, τα έλαφρα εγκαύματα θεραπεύονται μέσα σε 7-10 μέρες, αρκεί μόνο να προσέξετε να μη μολυνθούν.

Τα εγκαύματα όμως μεγάλης έκτασης είναι συνήθως και βαθιά. Έχουν καταστροφή δηλαδή και τα εσωτερικά στρώματα του δέρματος. Τέτοια εγκαύματα συνήθως δημιουργούνται όταν παρουν φωτιά τα ρούχα. Για την επουλώσει τους θα χρειαστούν μεταφύτευση κομμάτων δέρματος από άλλα μέρη του σώματος.

Και σ' αυτή επίσης την περίπτωση, το έγκαυμα έχει αποστειρωθεί φυσικά από τη θερμότητα. Μπορεί όμως να μολυνθεί κατόπιν, απ' τα χέρια, τη μύτη ή το λοιμό του θύματος, είτε εκείνων που τον περιποιούνται.

Οι πρώτες βοήθειες για ένα εκτεταμένο έγκαυμα θα είναι έλαχιστες: Αφαιρείτε τα ρούχα και σκεπάζετε το μέρος εκείνο μ' ένα καθαρό σεντόνι ή πετσέτα. Το δάκτυλο με λιπαρές ουσίες δε βοηθάει αντίθετα να επουλώσει. Μπορεί επιπλέον το θύμα να υποφέρει κατόπιν, για να το καθαρίσουν το έγκαυμα, στο νοσοκομείο που θα μεταφερθεί.

Το σπουδαιότερο στη θεραπεία αυτών των εγκαυμάτων είναι οι φροντίδες για τη γενική υγεία του θύματος. Χρειάζεται ξεστασιά, αλλά όχι πολλά σκεπάσματα ή θερμόφορες που θα του προκαλούσαν ιδρώτα κι επομένως ακόμη μεγαλύτερη απώλεια υγρών. Δώστε του γλυκά ποτά κάθε είδους, για να περιορίσετε όσο το δυνατόν το «σάκ» του εγκαυματος.

Το «σάκ» αυτό προκαλείται από την απώλεια των υγρών, που χυφύουν από τους ιστούς, γιατί δεν υπάρχει πια το δέρμα για να το συγκρατήσει. Η σοβαρότης του είναι ανάλογη προς την έκταση του εγκαυματος. Τις πρώτες 12 ώρες, η απώλεια υγρών είναι μεγάλη, συνεχίζεται δε με βραδύτερο ρυθμό

άλλες 36 ώρες (δηλαδή επί δυο μέρες συνολικά). Γι' αυτό, το θύμα ενός σοβαρού εγκαυματος πρέπει να μεταφερθεί το γρηγορότερο στο νοσοκομείο, όπου θα γίνει η αντιμετώπιση των υγρών που χυθήκαν, με δυο τρόπους: με την εισαγωγή αίματος, ορού και αλατούχων διαλυμάτων στις φλέβες και με τη χορήγηση όσο το δυνατό περισσότερων ποτών από το στόμα.

Συγχρόνως, το θύμα παίρνει καταπραυντικά για τους πόνους και για τη γενική νευρική ταραχή που έχει υποστεί.

Τις δυο πρώτες ημέρες, ο γιατρός επιδιώκει κυρίως να προσλάβει το «σάκ» και ν' αποκαταστήσει την κανονική ποσότητα των υγρών του σώματος.

Ύστερα, τις δυο επόμενες βδομάδες, φροντίζει να διατηρήσει καθαρό το έγκαυμα, ώστε να γίνει η μεταφύτευση δέρματος άμεσως μόλις πέσουν οι νεκροί ιστοί. Συνήθως, η μεταφύτευση αυτή γίνεται 2-3 βδομάδες μετά το άτύχημα.

Στο μεταξύ, δεν είναι ανάγκη να επιδεσφί το έγκαυμα. Μάλιστα πολλοί θεωρούν προτιμότερο να μείνει ελεύθερο, φτάνει μόνο να προφυλάσσεται από μολύνσεις.

Απαραίτητο είναι το καλό πλύσιμο του. Στον τελευταίο πόλεμο εφαρμόζονταν στα στρατιωτικά νοσοκομεία τα λουτρά με αλμυρό νερό για τα θύματα σοβαρών εγκαυμάτων, στο χρονικό διάστημα που προηγείτο απ' τη μεταφύτευση δέρματος. Κι' αυτό γιατί είχε παρατηρηθεί, ότι στους νούτες που βουτούσαν στη θάλασσα από πλοία που καίγονταν, τα εγκαύματα γιαιτρουάνταν πιο γρήγορα παρά στους στρατιώτες ή τους πολίτες.

Τώρα όμως οι γιατροί πιστεύουν, ότι δεν ωφελούσε τους νούτες το αλάτι της θάλασσας, αλλά το κρύο νερό — άσχετα αν ήταν αλμυρό ή όχι — γιατί περιώριζε το πρήξιμο των ιστών, την απώλεια υγρών και τον πόνο. Εφαρμόζουν λοιπόν στα νοσοκομεία τοπικά λουτρά με απλό νερό και σαπουνί. Τα λουτρά αυτά δεν προκαλούν καθόλου πόνους, ή άλλες δυσάρεστες συνέπειες, όπως θα πίστευε κανείς. Το σαπουνί ενεργεί καταπραυντικά, ενώ συγχρόνως αφαιρεί τα διάφορα υπολείμματα και τις κρούστες γύρω απ' το έγκαυμα, που θα μπορούσε να μεταβληθούν σε εστίες μικροβίων.

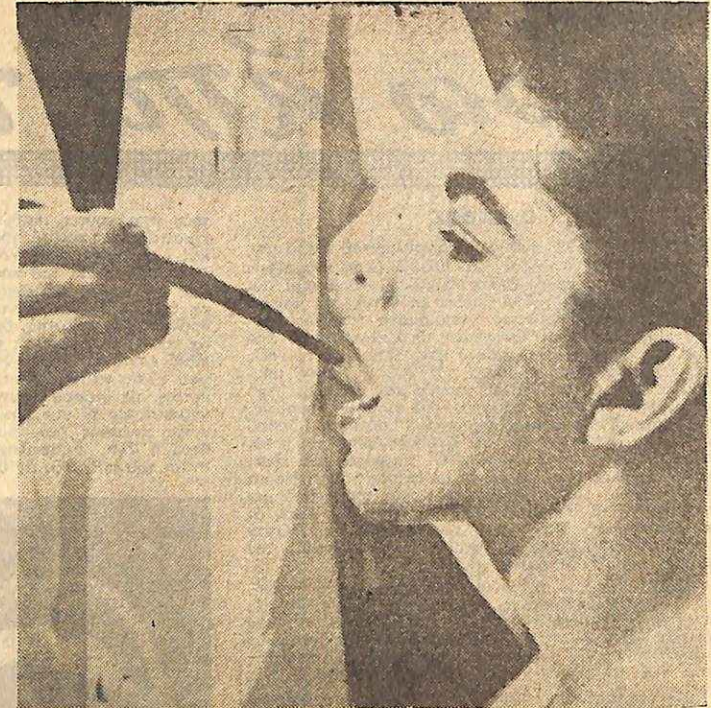
Οι ξαφνικές καρδιακές προσβολές

Ένα ποσοστό 10-15% των καρδιακών προσβολών εκδηλώνονται εντελώς ξαφνικά, χωρίς να προηγηθεί κανένα προειδοποιητικό σύμπτωμα και δίχως να φανταζόμαστε ως τότε καθόλου οι πάσχοντες ότι υποφέρουν από την καρδιά τους. Γι' αυτό, ο Άμερικανός καρδιολόγος συνιστά ιδίως στους μεσοκόμους να κάνουν κάθε τόσο ηλεκτροκαρδιογράφημα, που θ' αποκάλυψη εγκαίρως τις τυχόν ανωμαλίες της καρδιάς τους.

Ζώα χωρίς μικρόβια

Ο Άμερικανός καθηγητής της βιολογίας Φίλιπ Τέξλερ διατηρεί στο εργαστήριό του διάφορα πειραματόζωα μέσα σ' ένα περιβάλλον απόλυτα «στερείο», όπου δεν υπάρχει κανένα μικρόβιο. Η τροφή και το νερό τους είναι κι' αυτά αποστειρωμένα, καθώς κι' ο αέρας που αναπνέουν. Σ' αυτό το περιβάλλον αυτό είναι να εξακριβωθεί αν μπορούν να ζήσουν και να πολλαπλασιασθούν κανονικά και τα ζώα (και οι άνθρωποι) σ' ένα περιβάλλον δίχως μικρόβια — πράγμα για το οποίο είχε αμφιβολία ο μεγάλος Παστέρ.

Ο καθηγητής Τέξλερ έχει κάμει ως τώρα τις εξής παρατηρήσεις: Τα ζώα του αυτά δεν παθαίνουν ποτέ τερηδόνα των δοντιών. Έχουν περισσότερο λίπος μέσα στο αίμα τους, κι επομένως μεγαλύτερη «πρωτεΐνη» στην αρτηριοσκληρώση. Αν τραυματισθούν, οι πληγές τους κλείνουν πιο γρήγορα και δε σχηματίζονται εύκολα επιπολυτικά ιστά. Μπορούν να ζήσουν περισσότερο καιρό έχοντας μία χρό-

Η ΕΓΚΑΙΡΗ ΔΙΑΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Ο άγων κατά το καρκίνου έχει πάρει τελευταία παγκοσμιας περσότητας διαστάσεις. Στην Αμερική ζουν σήμερα 1½ εκατομμύριο θεραπευμένοι καρκινοπαθείς και ενώ πριν από 10 χρόνια η επίσημη κατόρθωση να σώσει ένα καρκινοπαθή στους τέσσερες, τώρα σώζει ένα στους τρεις. Οι Ρώσοι επίσημως ανακάλυψαν έξ' αλλού ένα σύστημα ενιολογσεως δι' ενέσεων των υγρών κυττάρων κατά τη διάσπαση των ακτινοβολιών. Στη Στοκχόλμη δοκιμάζεται ένα αντικαρκινικό έμβολιο. Οι πρώτες δοκιμές πάνω σε ζώα απέδωσαν ικανοποιητικά αποτελέσματα και προέκτεινται τώρα να κληθούν εκάστο Σουηδοί έθελοντές, δονότες δέ υλίου, για να δοκιμασθεί επάνω τους η αποτελεσματικότητα του νέου εμβολίου. Στη φωτογραφία μας ένας μικροσκοπικός μετρητής Γκέρνικερ, που κατασκευάστηκε στην Αμερική και που μπορεί να στάση ως το σταμάτι, για να επιτρέψει στο γιατρό να εξακριβώσει την επίδραση των ραδιοϊσοτόπων πάνω σ' έναν εσωτερικό καρκίνο.

Μετά τη μεταφύτευση δέρματος και την επουλώσει του εγκαυματος, ο πάσχων πρέπει να χρησιμοποιήσει το μέλος εκείνο του σώματος όσο περισσότερο μπορεί. Τά μασάζ και η φυσιοθεραπεία ωφελούν, αλλά για λίγο καιρό μόνο, όχι περισσότερο από 4 βδομάδες. Ύστερα απ' αυτό, η καλύτερη φυσιοθεραπεία είναι να επαναλάβει ο πάσχων τις συνηθισμένες ασχολίες του.

Μικρά επιστημονικά νέα

νία ασθένεια. Τέλος, είναι ανθρωπική από (ισον) πράγμα που φαίνεται ν' αποδεικνύει τη θεωρία ότι παίρνουν ρόλο στην παθολογική αυτή κατάσταση τα μικρόβια του εντερικού σωλήνος.

Η εγχείρηση, που προκαλείει τις απόβες

Έπειτα από συστηματικές μελέτες πάνω σε 400 γυναίκες, που είχαν πάθει τρεις ή περισσότερες αποβές, δυο γιατροί του Πανεπιστημίου Κόρυελ κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η αιτία ήταν η κακή κατασκευή της μήτρας. Βρήκαν λοιπόν ένα καινούργιο πρόπο διαγνώσεως αυτής της ανωμαλίας με τις ακτίνες Χ, πριν από την εγκυμοσύνη, καθώς και μία μέθοδο για τη χειρουργική διαρρύση της. Εφαρμόσαν τη διάγνωση αυτή και την εγχείρηση σε 25 γυναίκες, κι' οι 22 απ' αυτές μπόρεσαν κατόπιν να γίνουν μητέρες χωρίς δυσκολία. Η ίδια εγχείρηση μπορεί να γίνει και όταν απειληθεί αποβολή κατά το διάστημα της εγκυμοσύνης. Σ' αυτές τις περιπτώσεις έχει επιτυχία 70%.

Η διάγνωση των νεφρικών παθήσεων

Η εξακριβωση της ανεπαρκείας των νεφρών γίνεται ως σήμερα με τη μέτρηση της αναλογίας της περιεχομένης μέσα στο αίμα ούρας. Αλλά τα συμπεράσματα ήταν πολλές φορές αβέβαια. Τελευταία, όμως, ο Γάλλος γιατρός Λικέις επενέσθη μία νέα μέθοδο, που είναι περισσότερο ασφαλής. Ο έν λόγω επιστήμων παρατήρησε ότι, μόλις τά νεφρά παρουν

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΠΟΛΤΟΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΙ ΤΗΝ ΑΚΜΗ

Και μερικά άλλα νεώτερα θεραπευτικά μέσα

Η ακμή είναι ο έφιαλτης πολλών κοριτσιών. Πολλοί σύγχρονοι επιστήμονες δεν διστάζουν να την δουν σαν μία καλοήγη εξανθηματική ασθένεια, όπως την ιδέα, που ν' επι να περάσει σε μερικές ημέρες. Διαρκεί μήνες και πολλές φορές χρόνια. Έμφανίζεται συνήθως γύρω στα 13 ή τα 15 και αρχίζει να εξαφανίζεται τελείως μετά τα 15.

Αλλά πολλές είναι οι αιτίες που την προκαλούν. Να οι κυριότερες:

- 1) Η κακή πέψη των τροφών.
- 2) Οι συγκινήσεις (άγωνιώδεις καταστάσεις, φροντίδες, ψυχικές διαταραχές κτλ.).
- 3) Η διαταραχή της Ισορροπίας του νευροφυτικού συστήματος.
- 4) Η νευρική εξάντληση.
- 5) Η ανωμαλία της περιόδου.
- 6) Οι διατροφικές παρεκτροπές (γλυκά, λιπαρά, καρυκεύματα).
- 7) Οι αλλεργικές αντιδράσεις σε μία τροφή, σ' ένα καλλυντικό κτλ.
- 8) Τα πολύ λιπαρά καλλυντικά, που φράσσουν τους πόρους και προκαλούν μικρούς τοπικούς έρεθισμούς του δέρματος.
- 9) Οι χρόνιες αμυγδαλίτιδες που προκαλούν απορροφήσεις και δηλητηρίαζουν τον οργανισμό.
- 10) Τα χαλασμένα δόντια.
- 11) Η μεγάλη μυική κόπωση. Πολλοί αθλητές και πολλές χορεύτριες υποφέρουν από ακμή, που η αιτία της βρίσκεται στους συνεχείς κόπους που καταβάλλουν. Ο οργανισμός τους δεν έχει τότε τη δύναμη ν' αντιμετωπίσει τις διάφορες μικροβιακές μολύνσεις κι' έτσι εμφανίζεται η ακμή.

Η ακμή, σε τελευταία ανάλυση, δεν είναι παρά η εκδήλωση μιας εσωτερικής ανωμαλίας του οργανισμού. Από εκεί πρέπει ν' αρχίσουν λοιπόν, η θεραπεία.

Έχει παρατηρηθεί ότι, σε πλείστες περιπτώσεις, η ακμή οφείλεται σε διαταραχή της ορμονικής λειτουργίας, που έχει ως αποτέλεσμα την υπερκοίωση των σμηγματορροϊκών αδένων. Γι' αυτό, ενδείκνυνται οι βιταμίνες Α, C, E και Β. Η ορμονοθεραπεία δίνει επίσης πολύ καλά αποτελέσματα. Έναντιον της μολύνσεως μπορούν να χρησιμοποιηθούν τα αντιβιοτικά.

Έξαιρετο φάρμακο είναι επίσης ο βασιλικός πολτός. Σ' το διεθνές δερματολογικό συνέδριο, που συνήλθε στο Άουστερντ, πολλοί κορυφαίοι γιατροί εξέθεσαν τα αποτελέσματά του βασιλικού πολτού. Σ' μερικές περιπτώσεις, η θεραπεία

επλήθε επείτα από 2-3 εβδομάδες. Ο βασιλικός πολτός χρησιμοποιείται επίσης και σε τοπικές επαλείψεις.

Τα τοπικά μέσα συνδυάζονται στη χρησιμοποίηση μερικών καινούργιων αλοιφών, που έχουν την ιδιότητα να διεισδύουν στα βαθύτερα στρώματα του δέρματος και εξαπιδρούν ρυθμιστικά στους σμηγματορροϊκούς αδένες.

Πριν από την χρησιμοποίησή αυτών των προϊόντων, απαιτείται ο προσεκτικός καθαρισμός του δέρματος. Για το σκοπό αυτό το καλύτερο μέσον είναι το λουτρό με άφρο. Αυτός ο αφρός αποτελείται από διάφορες ουδέτερες καθαριστικές ουσίες, που δεν καθαρίζουν μόνο την επιφάνεια του δέρματος, αλλά ελκχωρούν επίσης σε βάθος και παρασύρουν τις ακάθαρτες ουσίες που έχουν συγκεντρώσει μέσα στους πόρους. Πρέπει κατόπιν να περάσει το πρόσωπο με μία αντισηπτική ουσία, για ν' αποφευχθεί κάθε κίνδυνος μόλυνσεως. Μόνον αφού προετοιμασθεί το πρόσωπο μ' αυτό τον τρόπο, μπορεί να χρησιμοποιηθούν οι διεισδυτικές ουσίες για τις οποίες μιλήσαμε.

Οι κυριότερες απ' αυτές τις ουσίες είναι τα αρώματα. Η καλομένη Ιταλική αρωματοθεραπεία περιλαμβάνει διάφορα αιθέρια έλαια: μύρτου, λαδάνου, δάφνης, δενδρολίανου. Τα έλαια αυτά επιδρούν κατά πολλούς τρόπους. Πρώτον ως αντισηπτικά, για το λόγο ότι έχουν μεγάλη βακτηριοκτόνο επίδραση. Δεύτερον, επιδρούν ρυθμιστικά στις εκκρίσεις των σμηγματορροϊκών αδένων και ενεργούν σαν φυτικές ορμόνες. Τρίτον, ανακουφίζουν τους ιστούς και ρυθμίζουν την κυκλοφορία των περιφερικών αιμοφόρων αγγείων.

Καλά αποτελέσματα αποδίδει και το «ηλίανθο», που δηλητηριάζει καινούργια επιδερμίδα. Αλλά τα αποτελέσματα αυτά είνε σε ισχύ σταθερά, αν δεν καταπολεμηθούν ταυτόχρονα οι βαθύτερες αιτίες που προκαλούν την ακμή, όπως είναι η ορμονική ανεπάρκεια, οι πεπτικές ή ηπατικές διαταραχές, η νευρική εξάντληση κτλ.

Μεγάλη σημασία έχει επίσης το ζήτημα της διατροφής. Οι τροφές που πρέπει ν' αποφεύγεται είναι: τα αλλαντικά, τα λιπαρά, τα ζυμαρικά, τα γλυκά, τα παχατικά, τα παχιά τυριά, οι σάλτσες, τα διεγερτικά (καφέ, τσάι, λικέρ). Θα σάς κάνουν, εκ άλλου, καλό τα κρέατα, τα χορταρικά και τα φρούτα. Η διαίτα, για ν' αποδώσει ικανοποιητικά αποτελέσματα, πρέπει να παρατεθεί επί μακρό χρονικό διάστημα. Η παραμικρή παρεκτροπή μπορεί να καταστρέψει τα πάντα.

Ο καρκίνος του θυρεοειδούς

Οι όγκοι πρέπει ν' αφαιρούνται στους νέους

ΟΤΑΝ ο γιατρός παρατήρησε μία διόγκωση του θυρεοειδούς αδένου του λαιμού, θα εξέτασε μήπως πρόκειται για βρογχοκίλη. Αν όμως δεν βρή υποθυρεοειδισμό ή υπερθυρεοειδισμό — που χαρακτηρίζουν τη βρογχοκίλη, όπως γράψαμε και σε προηγούμενο τεύχος μας — θα συμπέρασε ότι πρόκειται κατά πάσαν πιθανότητα για όγκο του θυρεοειδούς.

Ευτυχώς, οι περισσότεροι από τους όγκους αυτούς δεν έχουν κακοήγη μορφή. Είναι απλώς κολλοειδείς βόλμοι, σχηματιζόμενοι από εκκρίσεις που συσσωρεύθηκαν σιγά-σιγά με τα χρόνια μέσα στην αδενάγγων στο γάλακτο του θυρεοειδούς.

Αλλά, πάλι, ο θυρεοειδής μεγαλώνει γρήγορα σε περιόδους που ο οργανισμός χρειάζεται περισσότερες ορμόνες του, όπως π.χ. κατά την εγκυμοσύνη ή σε ορισμένες ασθένειες, κι' ύστερα, όταν λείψει η έκτακτη αυτή ανάγκη, ζαρώνει και μεταβάλλεται σ' ένα βάλο ακανόνιστου σχήματος. Αν λοιπόν αυτές οι μεταβολές του μεγέθους του επαναληφθούν πολλές φορές, σχηματίζεται στο τέλος ένας όγκος στο θυρεοειδί.

Οι κολλοειδείς όγκοι του θυρεοειδούς μπορεί να μη φέρουν καμιά ενόχληση ή διαταραχή στον οργανισμό. Έξ' ίσου πιθανό όμως είναι να αποκτήσουν τόσο μεγάλες διαστάσεις, ώστε να πιέζουν την τραχεία και να δυσκολεύουν την αναπνοή, ή να προκαλέσουν υπερεκκριση ορμόνης του θυρεοειδούς, ή — το χειρότερο απ' όλα — να εξαλειφθούν σε καρκίνο.

Να γιατί πρέπει να αφαιρούνται με εγχείρηση, τόσο στους νέους όσο και στους μεσοκόμους που έχουν ανάγκη να ζήσουν αρκετές δεκαετίες.

Η υπερπαραγωγή ορμόνης εξ' αιτίας ενός όγκου του θυρεοειδούς ερχεται συνήθως σιγά-σιγά και μπορεί να περάσει απαρατήρητη, ώσπου να προκαλέσει καρδιακές διαταραχές. Πολλοί καρδιακοί θα μπορούσαν να είχαν θεραπευθεί, αν ο γιατρός τους ανακάλυπτε εγκαίρως πως η αιτία

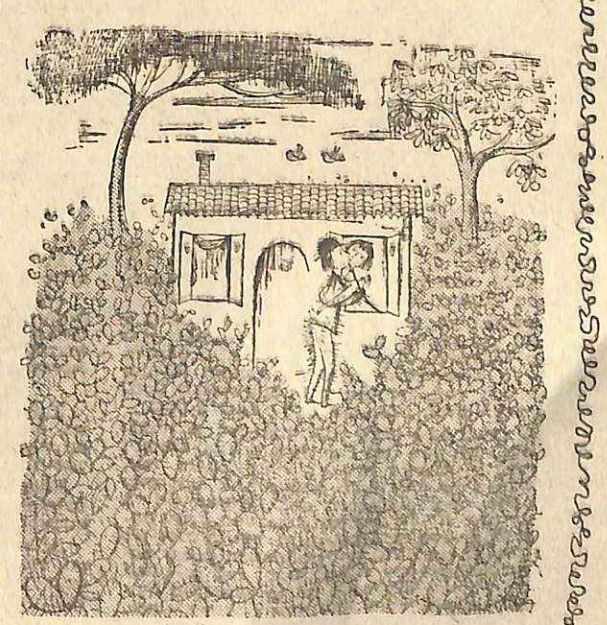
Πώς να θεραπευθείτε

Γινώσκει!... (Το 'Αρχέλαος)

Τι τραβάτε μαντάι; Αυτό είναι το δικό μου φρούτο!...

Τώρα που έμαθε το δρόμο, πιστεύω να με επισκεπτεσαι πιο συχνά!...

— Σοδ ζήτησε να υπογράψει αυτή την άγραφη περναμνή... είπε ο άγνωστος στον Βίλχελμ.

ΜΟΛΟ που είχε μαζέψει άμετρητους θησαυρούς απ' τα εισοδήματα των χωρικών του, ο βαρώνος "Όττο φον Φαλκενστάιν ζούσε σαν άρκοιούδα στον πύργο του, το κτισμένο σαν άπτοφωλά ο' ένα άπόροιστο βουνό, πάνω απ' την πεδιάδα του Κρόνμπεργκ. Σπάνια κάποιος έπισκέπτης περνούσε το κατώφλι του.

Όσοι μιά ξανθή, αϊθέρια ύπαρξη άκτινοβολούσε στις άσπρες αίθουσες, τις επιθλιπτικές στοές και τις ψηλές ταραύες του πύργου. Ήταν η "Ιρμενγκάρντ, η χαριτωμένη κόρη του "Όττο, ένα νοπευτικό πλάσμα που μοιάζε σαν κύκνος παράπληνμένος ανάμεσα στα άρπακτικά πουλιά.

Ο βαρώνος την άναγοιζε. Καί σκεπτόταν έγυστα του να την κρατήσει για πάντα στο πλευρό του.

Μόνο μιά φορά δέχτηκε να τη συνοδέψει στον ιππόδρομο της Βόρμς, όπου έκανε μεγάλη έντυπωσι ή καλλονή της. Οι πιο νέγναιοι ιππότες μονομάχησαν γι' αυτήν. Όλοι ζήτησαν να της συστηθούν. Καί πολλοί επιχείρησαν ύστερα να την κάνουν νυναικα τους, αλλά συναντήσανε την πεισματική άρνησι του βαρώνου, που τους άπογοιζε.

Μονάχα ένας επέμενε: ο Βίλχελμ φον Μπρέουπεργκ. Ήταν ένας νέος ιππότης, νέγναιος κι' από ευγενική οικογένεια. "Ο πύργος του ήταν ένας απ' τους ωραιότερους του Μεγάλου Δουκάτου του Χάρουατ.

Απ' ότου είχε μονομαχήσει στον ιππόδρομο γι' αυτήν "Ιρμενγκάρντ, την είχε έρωτευθεί πρέλλα. Συλλογιζότανε μονάχα πώς θα μπορούσε να την κατακτήσει! Μα δεν ήταν εύκολο πράγμα... Άκουγε τόσες διαδόσεις, καθόλου ενθαρρυντικές, για τον άπότομο χαρακτήρα του πατέρα της και την άρνησι που να την παντρεύει!

Όσοι είχε έπισκεφθή πολλές φορές το Φαλκενστάιν, "Ο βαρώνος άναγκαζότανε να τον δεχθή γιατί ήταν συγγενής του έπισκόπου της Βόρμς, αλλά του φέρθηκε ψυχρά.

Η "Ιρμενγκάρντ, μολοντί ήταν πρότυπο ύπακοης και πειθαρχίας, λάτρευε κρυφά τον όμορφο Βίλχελμ. Ξεροντας όμως πώς δεν έπρεπε να εναντιωθεί στην άυτοκρική θέλησι του πατέρα της, περίμενε ύπομονετικά βοήθεια απ' τη θεία Πρόνοια στον έρωτά της.

Ο Βίλχελμ δεν είχε πολυμύσει να φανερώσει το αίσθημα του στο βαρώνο. Καπου-κάπου, άφίνοντας τ' άλογο του στον ιπποκόμο του, σκαρφώλανε το μονοδικό άπόκρυφο μονοπάτι που οδηγούσε άνάμεσα στα βράχια ως το Φαλκενστάιν. Κ' ήταν εύχυσισμένος όταν περτ'χαινε έστω και μιά σύντομη συνάντησι με τη λατρευτή του. Τις περισσότερες όμως φορές τον ύποδεχόταν ο βαρώνος, του μιλούσε μ' αυθάδεια και είρωνεια κι' έκανε πώς δεν καταλάβαινε το λόγο που τον έφερνε εκεί.

Μιά μέρα ωστόσο, ο ιππότης τόλμωσε να μιλήσει. Στεκόταν, μαζί με το βαρώνο, κοντά σ' ένα μεγάλο παράθυρο, πουδλεπε προς τον κάμπο του Κρόνμπεργκ.

— Τί όμορφο το θέαμα από δω πάνω! παρατήρησε. "Αείζει τον κόπο να κουσαστή και να κινδυνεύει κανείς για να τ' απολαύσει!

ΘΥΛΑΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

είδε να όρθώνεται υποστά του ένας άντρας ντυμένος κατάμουρα, με πρόσωπο κλωμο και ρυτιδωμένο. Είχε νέγνεια κόκκινα σαν τη φωτιά και τα μάτια του γυάλιζαν με μιά καταχθόνια λάμψι.

— Ξέρω την έγνοια που σε βασανίζει, ιππότη, του είπε. Μπορώ όμως να σε βοηθήσω. "Αν συμφωνήσουμε, θα σου σκάψω, άπόψε ένα ύπεροχο όραιο, κι' αύριο θα μπορούσες να πας με τ' άλογο σου να καιρετήσεις την καλή σου...

— "Αν το κάνεις αυτό φώναξε ο Βίλχελμ, όλα τα υπάρχοντά μου θα είναι δικά σου!

— Δέ θέλω τόσα πολλά, άπάντησε ο άγνωστος. Σου ζητώ μόνο να μου ύπογραψής αυτή την άγραφη περναμνή. Θα είμαι έλευθερος να προσθέσω ενώ ό,τι θέλω, καθορίζοντας μόνος μου την άνταμωσή μου.

Ο ιππότης ύπογραψε πρόθυμα. Κι' άμέσως ο άλλος χάθηκε, μέσα σε μιά έκτυφλωτική λάμψι!

Το βράδυ εκείνο, ο βαρώνος είχε πη ή ένα ποτήρι παραπάνω. Καί, πάνω στο κέφι του, διηγήθηκε στην κόρη του το διάδημα του Βίλχελμ και τον όρο που του είχε βάλει αυτός.

Η "Ιρμενγκάρντ, κατακόκκινη, έκρυβε όσο μπορούσε την ταραχή της.

Σαφνικά, στις 11, ο βαρώνος κι' η κόρη του άκουσαν ένα παράξενο θόρυβο, σαν νάσκα-σαν έρνάτες το θούνο και να χτυπούσαν το βράχο με τα εργαλεία τους.

Δέ χωρούσε αμφιβολία: "Ένα συνεργείο άνοιγε το όραιο που είχε ζητήσει ο βαρώνος! "Ο πυροδοπιστής άνοιξε το παράθυρο για ν' άκούσει καλύτερα. "Ο άγγελος μπλε, ρυπτικός, κι' έσδυσε τα κερί. Κι' άνάμεσα στο θόρυβο απ' το σκάψιμο, ο βαρώνος έσχύρισε κι' ένα διαβολικό νέλιο, ένα κανχασμό που τ' σκέπαζε όλα!

Η "Ιρμενγκάρντ, κατατομαγμένη άκουσε για πρώτη φορά τον πατέρα της να ψιθυρίζει μιά προσευχή...

Ο δρόμος του Διαβόλου

— Καί τί ρας ύποχρεώνει να κουσαστή και να κινδυνεύεις; ρώτησε άπότομα ο βαρώνος. "Ο έρωτας μου για την κόρη σας, που για να τη δω έστω και για μιά στιγμή θ' άνέβαινα στην ψηλότερη κορφή. Τ' όνειρό μου είναι να με κρίνετε άξιο να την παντρεύω!

Ο βαρώνος τον τόνταξε μ' ένα παράξενο χαμόγελο.

— Σας δίνω την κόρη μου, ιππότη, του είπε, αλλά μ' έναν όρο...

— Όποιος κι' αν είναι, τον δέχομαι προκαταβολικά! φώναξε ο νέος.

— Με τον όρο να βρήτε τον τρόπο να σκάψετε, στο διάστημα της άποψινής νύχτας, ένα όραιο μέσο στο βράχο, για να ύπορ ή στήνη κανείς με τ' άλογο ως το κατώφλι του πύργου μου!

Κι' ο βαρώνος έσκαψε στα νέγια και όνθηκε απ' την αίθουσα, άφίνοντας σαστισμένο το Βίλχελμ...

Ότερ' από λίγο, ο ιππότης καταφόριζε το μονοπάτι, άπελπισμένος. "Επρεπε νάναι τρελός για να φανταστεί πώς θα μπορούσε να γίνει αυτό το πράγμα σε μιά νύχτα! Μα οι έρωτευμένοι είναι λίγο-πολύ τρελλοί. Γι' αυτό ο Βίλχελμ διατηρούσε κάποια έλπίδα, το όραιο συνάντησε ένα νέο μεταλλωρύχο και ζήτησε τη νύμφη του.

— Άστειεύσε, βέβαια άρχοντά μου, του άπάντησε εκείνος. Να σκαφή σε μιά νύχτα όραιο ως τον πύργο; Μα κι' αν δουλέψουνε έκατό έρνάτες ένα χρόνο, δε θα το κατορθώσουνε!

Καθισμένος τώρα σ' ένα άπόκρυφο βράχο, ο ιππότης σκεπτότανε πώς έπρεπε να έγκαταλείψη το μαγευτικό όνειρό του να παντρευτή την "Ιρμενγκάρντ...

Είχε νυχτώσει σιγά-σιγά, φύσινσε ένας πένθιμος άνεμος κι' ο ούρανος ήταν σκεπασμένος από βαρύ σύννεφο.

Δέ μπορούσε να σκεφθή ο νέος ν' άπαγύη την "Ιρμενγκάρντ. Ήξερε τις προσυλάξεις που έπαίρνε ο βαρώνος για να προστατεύη την κατοικία του και τους θησαυρούς του...

Κι' ο δυστυχισμένος ιππότης καθόταν εκεί, τρέμοντας απ' το θύμω του, γαν κλασμένος που, άφου γνώρισε τον Παράδεισο, νκοιμήστικε ύστερα στα Τάρταρα!

Σαφνικά μ' άστραπή έκοιξε το σκοτάδι, έσπύλησε ένας κεραυνός. Κι' ο Βίλχελμ

Τα έμπερώματα, ο βαρώνος έύπνησε και, ζαλισμένος ακόμα, έτρεξε στο παράθυρο. Θαύμα! Η καταιγίδα είχε σταματήσει. Κι' ο βαρώνος είδε ένα πλατύ όραιο, έξοχα σκαμμένο μέσα στο βράχο, που οδηγούσε απ' την πεδιάδα ως την είσοδο του πύργου!

Η "Ιρμενγκάρντ, τρελλή από ευτυχία, έδναλε μιά κραυγή χαράς, όταν είδε τον όμορφο Βίλχελμ να προχωρή προς τον πύργο, καβάλλα στ' άλογο του, απ' τον καινούριο δρόμο...

— Θα κρατήσω το λόγο μου, ψιθύρισε ο βαρώνος σαστισμένος απ' το θαύμα, "Ο Βίλχελμ θα γίνει άντρας σου... Μα δεν πρόλαβε ν' άποτελειώσει τη φράσι του.

Καθώς ο Βίλχελμ είχε πλησιάσει στην κινητή νέφυρα του πύργου, άκούστηκε σαφνικά το ίδιο καταχθόνιο νέλιο, κι' ύστερα ένας κεραυνός στον ολόκαυρο ούρανο!

Τ' άλογο του Βίλχελμ, τρομαγμένο, γκρεμίστηκε μαζί με τον καβαλλάρι του στο βράθος της κασάδας.

Στο μέρος ακριβώς που πέσανε, βρέθηκε, δίπλα στα πτώματά τους, μιά άγραφη περναμνή, με την ύπογραφή του Βίλχελμ, άρχοντα του Μπρέουπεργκ...

Ο δρόμος του θαύματος ύπάρχει ακόμα. Οι ντόπιοι τον λένε "δρόμος του Διαβόλου" και πιστεύουν πώς τον έσκαψε ο Σάτανας μόνο και μόνο για να κερδίση μιά ψυχή!

Z. ΝΤΕ ΜΠΕΡΥ

ΤΟΛΜΗΡΗ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ

Η παλιά βασίλισσα της "Αγγλίας "Ελισάβετ είχε νοιώσει κάποτε με τη γυναίκα λά και πιο γερούς αυλικούς της, την άναδάση μαζί του ή μεγάλη έκεινη βασίλισσα άνακτόρων, να της στείλει την άλλη μέρα Πρώι-πρώι την άλλη μέρα ο έρωτευμένος αλμένο δέμα, που μέσα σ' αυτό έσοκόταν έ-τό άποτέλεσμα ήταν, ότι ο αυλικός της, βασίτης σε άνώτερη θέση ή αυλικός προδότη, έλλη και τον έστρέσαν σιχνάχνως από τ' άνάκτορα για την τόλμη του!

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΕΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΕΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΠΡΙΖΙΤ ΜΠΑΡΝΤΟ
ΣΑΡΑ ΜΠΟΥΑΓΙΕ
ΑΝΡΥ ΒΙΝΤΑΛ
ΑΝΤΡΕ ΛΥΓΚΕ
ΝΑΝΤΙΑ ΓΚΡΕΥ-
ΝΟΕΛ ΡΟΚΒΕΡ

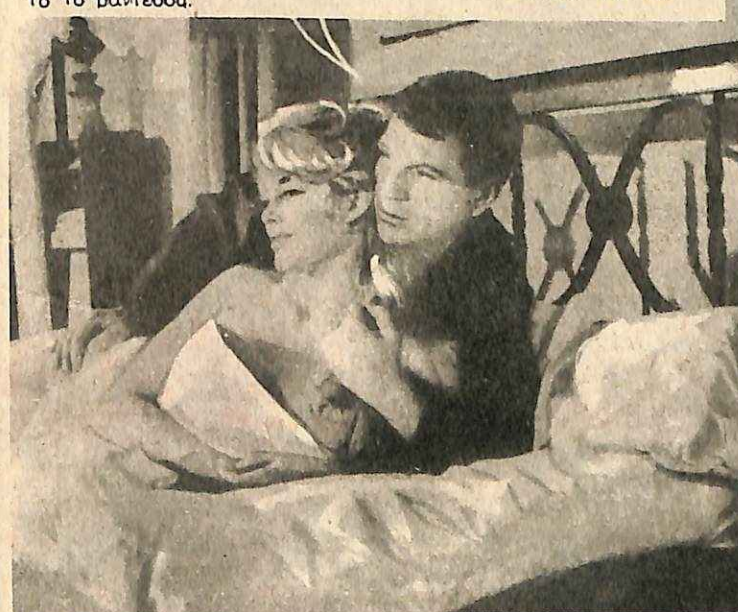
ΜΠΡΙΖΙΤ
ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ ΚΑΡΟΛΟΣ
ΜΙΣΕΛ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΛΩΡΙΕ
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
ΝΤ' ΕΡΜΠΛΑΙ

13ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Μισέλ Λεγκράν είναι διευθυντής του ιδιόπτερου γραφείου του προέδρου της Βουλής Λωριέ. Η Μπριζίτ, ή ώσια κόρη του προέδρου, άγαπάει το Μισέλ και κατορθώνει με διάφορα τεχνάσματα να τον παντρευτή. Πιστεύει όμως πως οι άμέτοπτες πα-

λαιές κατακτήσεις του άποτελούν σοβαρό κίνδυνο. Έτσι όταν μιά μέρα ή Μπριζίτ παίρνει ένα τηλεφώνημα από μιά παλαιά φίλη του Μισέλ, που ζητάει να τον ένασθή, του δηλώνει πως θα τον άπατήσει με τον πρίγκηπα, αν δεν άποκαλύψη στη Μονικ, πως είναι παντρεμένος και δεν διακόψη άυστικά μαζί της.

— Θέλω να μου ύποσχεθής, Μπριζίτ, πως δε θα πας σ' αυτό το ραντεβού.

— Στο ύπόσχομαι αν μου δώσης κι' έσύ το λόγο σου πως δε θα ένασθής τη Μονικ.

— Χουσή μου γυναίκοι... Σου ύπόσχομαι ό,τι θέλεις!...

Η Μπριζίτ προσπαθεί ν' άντισταθή, αλλά τελικά καταθέτει τα όπλα...

— Μισέλ, σ' άγαπώ και θέλω να είσαι φρόνιμος.

— Μπορώ να κάνω κι' άλλως;

Έυπνώντας το πρωί ή Μπριζίτ κοιτάζει με τρυφερότητα το Μισέλ, που έξακολουθεί να κοιμάται πλάι της. Όστερα γλιστρά με προσοχή έξω από το κρεβάτι, βάζει μιά ποδιά και πηγαίνει στην κουζίνα να έτοιμάσει το πρωινό...

Η υπηρέτρια έχει φύγει για ψώνια στην αγορά και η Μπριζίτ φέρνει σε λίγο το δίσκο στο κρεβάτι. Ο Μισέλ ξυπνά και δε χάνει την ευκαιρία να ξανασφίξη στην αγκαλιά του την όμορφη γυναίκούλα του.

Όλα φαίνονται να έχουν τακτοποιηθεί, όταν ξαφνικά χτυπά το τηλέφωνο...

Μου δίνετε παρακαλώ τον κ. Μισέλ Λεγκράν;

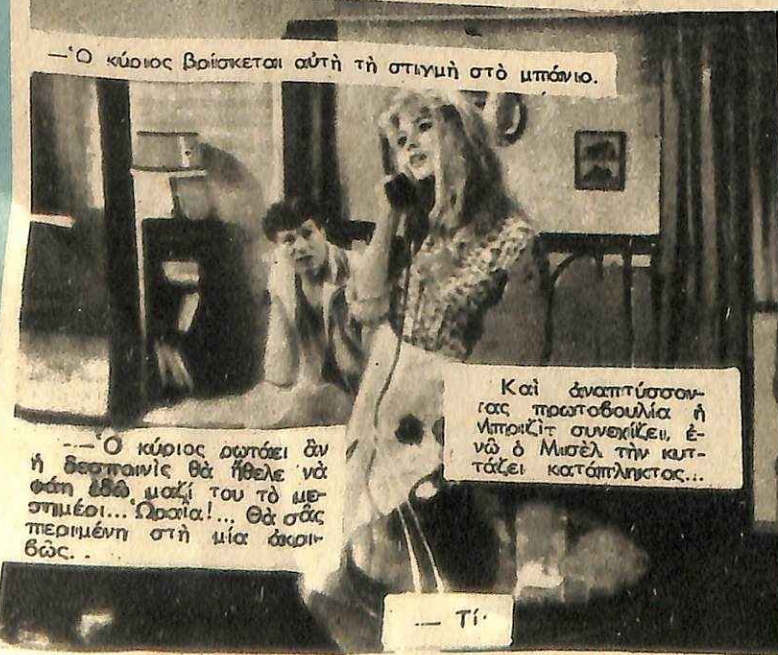

Η Μπριζίτ αναγνωρίζει τη φωνή της Μονίκ και προσποιείται πάλι την κοιμαριέρα. Κλείνοντας με το χέρι της το ακουστικό, ρωτάει το Μισέλ, αν θέλει να της μιλήσει. Εκείνος της απαντά άροντικά.

Εμπρός... Έσύ είσαι Μισέλ;

Στην άλλη άκρη του σύρματος η Μονίκ ανυπομονεί:

Ο κύριος βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο μπάνιο.

Ο κύριος ρωτάει αν η δεσποινίς θα ήθελε να φάει εδώ μαζί του το μεσημέρι... Πραγματικά... Θα σάς περιμένω στη μία ακριβώς.

Και αναπτύσσοντας προαποβουλία η Μπριζίτ συνεχίζει, ενώ ο Μισέλ την κατάρταζει κατάπληκτος...

Τί;

Θαυμάσια!... Να πής στον κύριό σου ότι στη μία θα βρίσκωμαι εκεί...

Η Μπριζίτ λέει στο Μισέλ όσα της είπε η Μονίκ και βγαίνει από το δωμάτιο, ενώ εκείνος φωνάζει απελπισμένος...

Έσύ είσαι θεότρελλη...

Μου υποσχέθηκες να διακόψεις δαιστικά μαζί της... Θα μπορέσεις, λοιπόν, να της αποκαλύψεις το μεσημέρι πώς παντρευθήκαμε και πώς δεν έχει πια τίποτα με περαιωμένη από σένα!...

Εγώ θα πάω το μεσημέρι να γευματίσω με το μπαμπά μου!...

Σ' αρέσει να με φέρνεις διαρκώς σε δύσκολη θέση... Δηλαδή θα γευματίσουμε και οι τρεις μαζί;

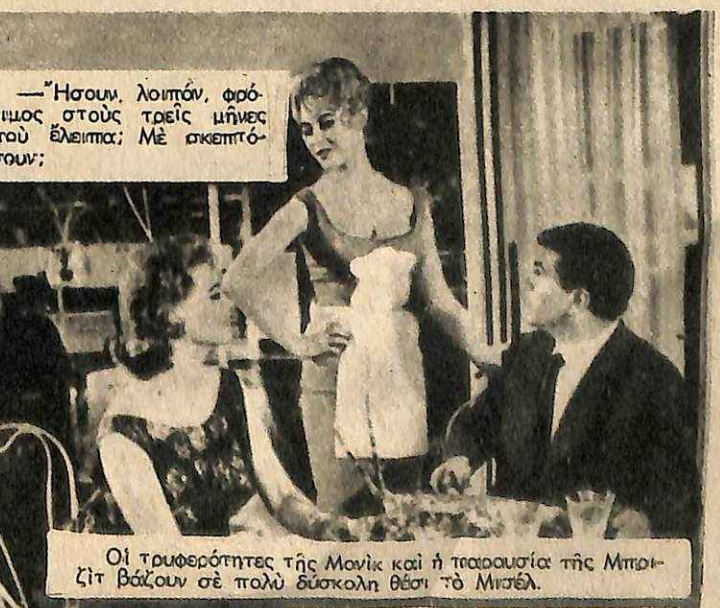
Όχι, μην ανησυχείς γι' αυτό... Θα σ' αφήσω ολομόναχο μαζί της...

Μένοντας μόνος στο σπίτι, ο Μισέλ αρχίζει να σκέπτεται τι θα πη στη Μονίκ που δε θ' αργήσει να καταφτάσει.

Σε λίγο φτάνει η Μονίκ, η οποία φαίνεται κατενθουσιασμένη, που τον ξαναβλέπει ύστερα από τόσον καιρό.

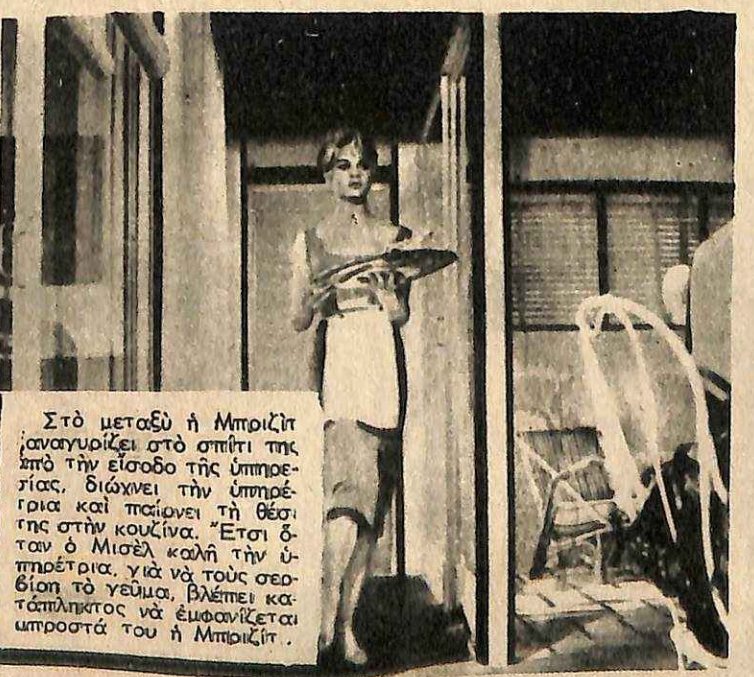
Ήσους, λοιπόν, φόρμιμος στους τρεις μήνες που έλειπα; Με σκεπτόσθουν;

Οι τρυφερότητες της Μονίκ και η παρουσία της Μπριζίτ βάζουν σε πολύ δύσκολη θέση το Μισέλ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια

Στο μεταξύ η Μπριζίτ αναγνωρίζει στο σπίτι της από την είσοδο της υπηρέτριας, διώχνει την υπηρέτρια και παίρνει τη θέση της στην κουζίνα. Έτσι όταν ο Μισέλ καλή την υπηρέτρια, για να τους σεβίση το γεύμα, βλέπει κατάπληκτος να εμφανίζεται μπροστά του η Μπριζίτ.

43

«Ινές, γύστερα ο σωφός βοήθησε τον Άλφονσο να τραβήξει έξω την κόμησά». — Είναι παγωμένη πάντα, ψιθύρισε με μία ανατριχίλα.

Και κούνησε το κεφάλι του, υπάναλε: «Σίγουρα, θα γελάστηκε ο καυμένος ο κύριος!».

Οι δύο άντρες σήκωσαν το α-

ναίσθητο σώμα και το ανεβάσανε απ' τη σκάλα. Η Ινές τους ακολουθούσε, νοιώθοντας κομμένα τα γόνατά της.

Η Σάντρα είχε ετοιμάσει κιόλας το κρεβάτι, σε μία κόμαρα απλά επιπλωμένη, αλλά ολοκάθαρη κι' ανοιχτόκαρδη. Όταν ξάπλωσαν την κόμησά και είδε το πρόσωπό

της, έβγαλε μία φωνή: — Μα αυτή είναι πεθαμένη! τραύλη.

«Όχι, όχι! είπε ο Άλφονσος. Θα συνέλθει... θα το δει!».

Η Ινές κι' ο Νάννι ανταλλάξαν μία προελεγμένη ματιά. — Δε μπορεί να μιλήσει, ούτε να κινήσει, αλλά μάς βλέπει, μάς ακούει... πρόσθεσε ο νεός.

Η Ινές ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο του Άλφονσου. Δε μπορούσε πια να σταθεί στα πόδια της. Ο άντρας της έσκυψε και τη φίλησε, στοργικά, ξεχνώντας για μία στιγμή την αδελφή του.

— Νυστάζει ή καυμένη ή κυρία, είπε πονετικά η γριά-Σάντρα. Έλατε μαζί μου. Θα σας ετοιμάσω ένα άλλο κρεβάτι να ξεπλώσετε.

— Ναι, ναι, πήγαινε, σύστησε τρυφερά στην Ινές ο Άλφονσος. — Μα δε θέλω να σ' αφήσω μόνο...

— Αν συμβεί τίποτα καινούργιο, θα σε ξυπνήσω. Σου το υποσχομαι.

— Καλά, λοιπόν, πήγαινε, γιατί δεν αντέχω πια... Μπορώ να δώσω ένα οίλι στην αδελφή σου; — Τό σωτάς;

Η Ινές, κατασυγκινημένη, πλησίασε στο κρεβάτι, έσκυψε πάνω απ' την κόμησα κι' άγγιξε με τα χείλη του με κρύο μέτωπο της. «Υστερα σκούπισε ένα δάκρυ κι' ακολουθούσε τη γριά.

Ο Νάννι έφυγε κι' αυτός. Ο Άλφονσος πλησίασε τότε στο κρεβάτι, κυττάζοντας με λαχτάρα το πρόσωπο της αδελφής του. Του φαινόταν πως το φώτιζε ένα χαμόγελο...

— Ω, ναι, Κλάρα μου, είσαι ζωντανή! ξέσπασε ο νεός, με τα χέρια ενωμένα. Μ' άκουσε... μου αϊνεται πως με κυττάξεις, πως μου λές: «Αδελφέ μου, θα ξυπνήσω σε λίγο, τα χείλη μου θα προφέρουν το όνομά σου, τα μάτια σου θα με δουν...». Δεν είν' αλήθεια πως θα κάνει ο Θεός αυτό το θαύμα;

Κι' εξακολουθούσε να τη φιλάει... Σαφινά, του ήρθε μία ιδέα. Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα καλοτρυφερό σουγιά κι' έβρεξε τη λεπίδα του με κολώνια, για να την απολυμάνει. Άνασκήκωσε ύστερα το ένα μαυρί της Κλάρας, γυμνώνοντας το μπράτσο της και, με το μέτωπό του μουσκεμένο από ιδρώτα, με αγνιά στην καρδιά, έκανε μία ελαφριά τριβή στο κατάλευκο δέρμα της.

«Άμέσως ανάβλυσε μία μικρή σταγόνα αίμα, ενώ το σώμα της νέας γυναίκας φάνηκε ν' ανασκίρτα έλαφρά.

Ο Άλφονσος πνίγηκε απ' τη συγκίνηση... Δεν είχε λοιπόν, γελαστή! Η αδελφή του ζούσε! Έτρεχε, ζεστό αίμα στις φλέβες της, κι' ως ήταν όλη παγωμένη. Βρισκόταν σε μία κατάστασι καταληψίας, απ' την οποία θα συνερχότανε θορά η γρήγορα.

Μα ήταν φυσική αυτή η καταληψία της: «Η μήπως την είχε προκαλέσει κάποιο νάρκωτικό, ή κάποιο δηλητήριο;

«Χρειάζομαι ένα γιατρό! σκέφθηκε μ' αγωνία ο νεός. Μα πού να τον βρώ, τέτοια ώρα και σ' αυτό το μέρος... Κι' ύστερα, προτιμώ να μη μάθω κανείς τίποτα! Θα συνέλθει, είμαι βέβαιος...».

«Ας δοκιμάσω να της δώσω λίγες σταγόνες αιθέρα».

«Ανοίξε τη μικρή βαλίτσα της Ινές κι' έβγαλε από μέσα ένα μπουκαλάκι με γυάλινο βουλωμα. Το ξεβούλωσε με προσοχή κι' έσκυψε πάνω απ' το μαξιλάρι, όπου αναπαυότανε το κεφάλι της Κλάρας. Έσταξε λίγο αιθέρα ανάμεσα στα μισανοιχτά χείλη της. Κι' είδε το σώμα της ν' ανασκίρτα πάλι!

«Αφίσε το μπουκαλάκι πάνω στο τραπέζι κι' έσφιξε το χέρι της Κλάρας.

— Αδελφή μου... αδελφούλα μου... Ξύπνα... αν ήξερες πόσο υποφέρω!

Τα χείλη της κόμησας σάλεψαν ελαφρά και το χέρι της σ' αν ζεστάθηκε λίγο.

Ο Άλφονσος, με τα μάτια γε-

μάτα δάκρυα, γέμισε οίλια το μέτωπό της.

Πέρασαν μερικά λεπτά. «Υστερα τα χείλη της κόμησας άνοιξαν λίγο και σάλεψαν να προφέρουν ένα όνομα:

— Άλφονσο... — Ο νεός έβγαλε μία φωνή τρελής χαράς: — Ζή!... Ζή!... Μου μίλησε... Κλάρα... Κλάρα μου! Είμ' εδώ, κοντά σου!

Τα βλέφαρά της κόμησας άνασκήκωσαν οίγιά-οίγιά. Τα μάτια της άνοιξαν, μένοντας όμως ακόμα δίχως έκφρασι.

— Λίλια... μουρμούρισε με σδυμένη φωνή. Ο Άλφονσος δε μπορούσε πια να κρατηθεί.

— Μ' άκουσε... δεν είν' έτσι; Ξύπνας, Κλάρα μου... Η Λίλια είναι η κόρη σου... Ναι, ναι, το σώμα σου ζεσταίνεται... ο σφυγμός σου χτυπάει... Ω, Θεέ μου, σ' εύχαριστώ, για την τόσο ευτυχία που μου δίνεις!

Η Κλάρα συνερχότανε σιγά-σιγά. Το φάρμακο που της είχε δώσει η Νάρα, ήταν ένα δυνατό νάρκωτικό, που δεν είχε επιδράσει όμως άμεσως στην υπερβολικά νευρική ιδιοσυγκρασία της.

Η κόμησα χρυσόταπε τη σωτήριά της στον άσπελό της! Το φίλι του την είχε βοηθήσει να νικήσει τη μοιραία εκείνη νάρκη της.

Ο Θεός δεν είχε επιτρέψει να συμπληρωθεί το φοιχτό έγκλημα του Πλουίντο και της Νάρας. Η ενεργεία είχε αναστηθεί, για να τιμωρήσει τους ενόχους!

«Ήταν ένα όνειρο... μουρμούρισε με κόπο. Και τί όνειρο!... Βλέπω ακόμα το πρόσωπό του, το σαρκαστικό χαμόγελό του... Με σφίγγει... με παγώνει με τις ματιές του...».

«Δε συνέλθε ακόμα τελείως. Παραμιλάει...», είπε με το νου του ο Άλφονσος.

«Αδελφέ μου... συνέχισε η Κλάρα. Γιατί δεν είσαι εδώ για να με σώσεις;... Βλέπεις, εκείνη τη γυναίκα που με βρίζει, με κοροϊεύει... με διώχνει απ' το σπίτι μου... Κι' αυτός... αυτός δεν κάνει τίποτα για να με υπερασπιστεί...».

Ο Άλφονσος πρόσεχε κάθε λέξη της.

— Ω, είναι φοιχτά αυτά που λεί!... μουρμούρισε. «Αν δε ξαναβρή τα λογικά της;... Αν δε μπορούσε να μάθω όλο το δράμα της;...».

Η Κλάρα έκανε μία κίνηση, σ' ανάβλεψε ν' ανασκήκωθ, κι' έφερε το χέρι της στην καρδιά της.

— Τι είν' αυτό το κρύο που νοιώω εδώ; τραύλησε. Μου φαίνεται πως πεθαίνω, πως πνίγομαι... Πού βρίσκομαι; Πού με κλείσανε;... Όλα είναι μαύρα, σκοτεινά, γύρω μου... Ποιος μου σφίγγει το στήθος;... Άερα, άερα... πνίγομαι! πεθαίνω!

Ο Άλφονσος πέρασε το χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του, που έκαιγε.

— Θεέ μου! ψιθύρισε. Τί να κάνω, Θεέ μου; Κλάρα μου, αδελφούλα μου!

Η φωνή του έκανε πάλι την κόμησά ν' ανασκίρτη. Φαινόταν πως έκανε υπεράνθρωπος προσπάθειες, για να διώξει τη νάρκη που την παρέλυε ακόμη.

— Ποιος με φωνάζει;... μουρμούρισε. Τί φωνή είν' αυτή; Την έχω ξανακούσει... είναι του Άλφονσου! Μα όχι... αυτός βρίσκειται μακριά... και δεν έρεει πιας πεθαίνω... Δεν έχω κανένα για να με υπερασπιστεί... Ο άνθρωπος αυτός με βρίζει, με κακομεταχειρίζεται... Είναι άτιμα... Θα πάω στο συμβολαιογράφο... Θέλω να σώσω την περιουσία της κόρης μου... Όχι, δεν υπογράφω το χαρτί... Βοήθεια! Σώσε με, Άλφονσο, με σκοτώνει... δεν το βλέπεις;... με σκοτώνει!

Ο Άλφονσος την έσφιξε στην αγκαλιά του, γεμίζοντας το πρόσωπό της φιλικά και δάκρυα. Οι λυγμοί τον πνίγανε.

«Όσοις, ένοιωσε άπεραντα καρδιά στο βάθος της ψυχής του. Η αδελφή του ζούσε ακόμη! Είχε

φτάσει εγκαίρως για να τη σώσει, να την προστατεύει!

Η Κλάρα δε μίλούσε πια. Είχε ξανακλείσει τα μάτια της κι' αναστέναζε ελαφρά.

«Χρειάζεται κάποιο τονωτικό — σκέφτηκε ο Άλφονσος. Είναι τρεις μέρες ηστική!».

Έτρεξε στο διπλανό δωμάτιο και ξύπνησε το Νάννι, που είχε αποκοιμηθεί σε μία καρέκλα.

— Είναι ζωντανή!... Ζωντανή! του φώναξε. Σιωπή όμως... μην ευνήσηση τη γυναίκα μου... Έλα να με βοηθήσεις. Πρέπει να δώσουμε κάτι σ' αυτή τη δυστυχισμένη.

— Θα σας φέρω λίγο παλιό κρασί μ' ένα αυγό χτυπητό, πρόσθεσε ο σωφός.

— Ναι, ναι, γρήγορα. Ο Άλφονσος ξαναγύρισε κοντά στην αδελφή του. Έπειτα από πέντε λεπτά, εμφανίστηκε ο Νάννι, μ' ένα δίσκο. Πλησίασε στο κρεβάτι... και συγκράτησε με κόπο μία κραυγή εκπλήξεως. Η Κλάρα φαινόταν ακόμα κοιμισμένη. Αλλά το πρόσωπό της είχε άνοιξει να παίρνει το χρώμα της ζωής. Απ' τα μισκλειστά χείλη της έβγαине μία ελαφριά αναπνοή. Καί, κάθε τόσο, ανατριχίαζε όλο της το σώμα.

Ο Άλφονσος πήρε το ποτήρι και το πλησίασε στα χείλη της.

— Πιές... πιές, αδελφούλα μου, της ψιθύρισε.

Φαινόταν πως εκείνη τόν άκουσε, γιατί υπάκουσε μηχανικά. Έπειτα από ένα λεπτό άνοιξε τα μάτια της και κυττάζε γύρω. Η έκφρασι της ματιάς της έδειχνε πως το σκοτάδι του μυαλού της είχε διαλυθεί.

— Πού βρίσκομαι; ρώτησε μ' άδυνατη φωνή.

— Στην αγκαλιά μου, Κλάρα μου, απάντησε ο Άλφονσος με συγκίνηση.

Η φωνή του φάνηκε να φτάνει ως την καρδιά της. Προσπάθησε ν' ανασκήκωθ. Γύρισε, τόν κυττάζε κι' έβγαλε μία κραυγή χαράς.

— Εσύ, εσύ... Άλφονσο, αδελφέ μου! τραύλησε μ' ένα λυγμό. Μα η χαρά ήταν πολύ δυνατή γι' αυτήν, έπειτα απ' όσα είχε υποφέρει. Έκλεισε πάλι τα μάτια της ελε διαλυθεί κάπως.

Σε λίγα λεπτά όμως συνέλθε και πάλι.

— Είμαι στον Παράδεισο! τραύλησε με τα χέρια ενωμένα. Ο Θεός εισάκουσε τις προσευχές μου. Είσα κοντά μου... ήρθε να με βοηθήσει...

Έπιασε ανάμεσα στα χέρια το κεφάλι του αδελφού της και τόν κυττάζε πολλή ώρα.

— Είσαι σίμ... πρόσθεσε. Δεν είναι όνειρο... Μίλα μου, ν' ακούσω τη φωνή σου!

— Ναι, είμ' εγώ, ο αδελφός σου... πού σ' αγαπάει πολύ και δε θα σ' αφήσει ποτέ πια!

Ο Νάννι, δακρυμένος, είχε βγί σιγά-σιγά απ' το δωμάτιο, αφήνοντας μόνα τα δυο αδελφια.

Κάποια στιγμή, η Κλάρα πρόσεξε το άσπρο φορέμά της, τη οτωχική καμαρούλα...

— Μα πού βρίσκομαι; άπορησε. Μήπως όνειρεύομαι; Γιατί είμαι έτσι ντυμένη;

Ο Άλφονσος απαντήσε σ' αυτή την ερώτησι.

— Βρίσκεσαι στο σπίτι κάποιων καλών ανθρώπων, είπε. Έγώ σ' έφερα εδώ... Μα μην τ' σκέπτεσαι τώρα. Είσαι κουρασμένη, έχεις ανάγκη να κοιμηθείς.

Η κόμησα έφερε τα χέρια της στο μέτωπό της.

Νοιώω το κεφάλι μου βαρύ, σ' αν νυστάζω. Κι' όμως κοιμήθηκα πολύ... δεν είν' έτσι;

— Όχι, έχεις ανάγκη ακόμα από ανάπαυση. Κλείσε τα μάτια και δός μου τα χέρια σου... Δε θα φύγω καθόλου από κοντά σου!

Ένα άγγελικό χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο της Κλάρας.

— Ναι, θα κοιμηθώ... ψιθύρισε. Μη μ' αφήσεις, Άλφονσο.

Τα μάτια της κλείσανε και το μάγουλό της ακούμπησε στο μάγουλο του αδελφού της, που είχε γείρει το κεφάλι του πάνω στο μαξιλάρι της, δίπλα στο δικό της...

Ε'.

Η Κλάρα δεν ήταν ακόμα εκτός κινδύνου.

Όταν ξύπνησε, την άλλη μέρα, φαινόταν πως δε θυμότανε τίποτα και δεν αναγνώριζε τα πρόσωπα, που την τριγύριζαν. Ήταν σε μία κατάσταση τελείως καταπτώσεως.

Χρειάζεται ένας γιατρός! δήλωσε ο Άλφονσος, που έκανε και πάλι το βάρος του.

— Δεν πιάς να φωνάζεις το δόκτορα Μόρο; σύστησε η Σάντρα στο γνιό της.

— Ποιος είν' αυτός; — Ένας γέρος κύριος, που ζή σαν ερμής στη μικρή βίλλα του, εδώ κοντά. Λένε πως έκανε άλλοτε το γιατρό. Μα έπειτα άποτραδήχηκε απ' τον κόσμο κι' ήρθε εδώ, μ' ένα γέρο μπρετρί. Δε δέχεται κανένα. Όταν όμως αρρωστήση κανείς φτωχός χωρικός, πηγαίνει άμέσως να τον δει... και ξέρω πως έχει κάνει θαύματα!

Πήγαινε, λοιπόν, να τον φωνάξεις, Νάννι! Πές του πως μία ξένη πού ταξίδευε, έπρεπε άρρωστη στο σπίτι σου και χρειάζεται τις περιποιήσεις του. Πές του ακόμα πως θα πληρωθί καλά.

Ο Νάννι έφυγε τρέχοντας, ενώ η Ινές κι' ο Άλφονσος κάθονταν δίπλα στο κρεβάτι της Κλάρας. Η γριά πήγε ν' ασχοληθεί με τις δουλειές της.

Σε λίγο έφτασε ο γιατρός. Ήταν ως 60 χρονών, μελαχροινός, άσπορμάλλης, με ήρεμη και άπαθη φυσιογνωμία. Αφού χαιρέτησε ευγενικά, έσκυψε πάνω απ' την άρρωστη κι' άρχισε να την εξετάζει.

— Δεν έχει τίποτα σοβαρό, δήλωσε επιτέλους. Μία νευρική διαταράξι μόνο. Θα δοκιμάσε κάποια μεγάλη συγκίνηση.

Οι δυο σύζυγοι ανταλλάξαν μία γρήγορη ματιά, που δεν την αντίληφθηκε ο γιατρός.

— Όχι, απάντησε ο Άλφονσος. Κουράστηκε μονάχα πολύ στο ταξίδι.

— Είναι γυναίκα σας; — Όχι. Αδελφή μου. Η γυναίκα μου είναι η κυρία από δω. Κι' έδειξε την Ινές.

— Θα τη σώσετε λοιπόν, γιαντρε; ρώτησε ύστερα, χρειάζεται όμως απόλυτη ησυχία. Θα της δώσετε ένα καταπραυντικό. «Αν κοιμηθεί, τόσο το καλύτερο... Θα ξανάρθω αύριο το πρωί.

Κι' ο παράξενος γιατρός έφυγε, χωρίς να βελήσει ν' ακούση τις ευχαριστίες του Άλφονσου και της Ινές.

Πρός το μεσημέρι, έφτασε ο φύλακας του νεκροταφείου, για να μάθι τι είχε γίνει. Όταν άκουσε πως η κόμησα είχε ξαναγυρίσει στη ζωή, λίγο έλειπε να τρελλαθεί. Θα την έβαζε λοιπόν ζωντανή, αν δεν έφτανε εγκαίρως ο αδελφός της!

— Τελείωσε πια! φώναξε. Δεν ξανακάνω αυτή τη δουλειά! Θα παραιτηθώ... Άλλοιώς, δε θα μπορού πια να κλείσω μάτι απ' τις τυψεις!

— Να πητε πως πήρατε κάποια κληρονομιά, τού σύστησε ο Άλφονσος. Θα σας εξασφαλίσω εγώ τη ζωή σας. Δε θαχετε πια ανάγκη να εργασθήτε... Θέλω μονάχα να μου όρκισθήτε πως δε θα μάθι ποτέ κανείς απ' το στόμα σας ό,τι συνέβη.

— Έννοια σας! Θαμαι βουδός σαν τάφος... Σκοτεύω ν' αγοράσω

ένα σπιτάκι με λαχανόκηπο, που πουλιέται, εδώ κοντά.

— Να τ' αγοράσετε. Θα το πληρώσω εγώ. Σας χρυσάω τόσο πολλά!...

Ο Νάννι ανέλαβε, έξ άλλου, να εξασφαλίσι τη σιωπή των χωρικών, που μένανε στη βίλλα Ραμπάλντι.

Πέρασε από κει με τ' αυτοκίνητό του και τους βεβαίωσε πως οι δυο ένοιον είχαν ξαναφύγει άμέσως, με το τραίνο, αφού είδαν τη νεκρή.

— Μου είπαν να σας δώσω αυτά τα λεφτά, πρόσθεσε.

Και τούς μοίρασε ένα χρηματικό ποσό.

— Τί καλοί άνθρωποι! φώναξε με συγκίνηση η γυναίκα του κηπουρού. Δε μοιάζουν με τον κύριο κρηπτα!

— Α, αλήθεια, είπε ο Νάννι... αδιάφορο τόνο. Με παρακάλεσαν να σας πω, αν τυχόν γυρίση εδώ ο κύριος κόρης, να μη τού κάνετε

Το σύνθημα:

ΜΕ ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

ΔΥΟ ΓΕΥΜΑΤΑ
ΜΕ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΓΙΩΤΗ

είναι άπραγματικότης
Διότι:

ME ΕΝΑ ΦΑΚΕΛΛΑΚΙ
ΑΝΘΟΣ ΑΡΑΒΟΖΙΤΟΥ ΓΙΩΤΗ
ΦΤΙΑΧΝΕΤΕ 4 ΠΙΑΤΑ ΚΡΕΜΑΣ

ME ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΑΝΘΟΣ ΟΡΥΖΗΣ ΓΙΩΤΗ
ΦΤΙΑΧΝΕΤΕ 20 ΠΙΑΤΑ ΣΟΥΠΑΣ

ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΛΙΓΕΣ ΔΡΑΧΜΕΣ
ΣΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΓΙΩΤΗ
ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΔΙΠΛΑΣΙΑ ΘΡΕΠΤΙΚΟΤΑΤΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

ΤΑ ΓΝΩΣΤΑ "LADAS" ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ

Lait Veloute
Lait Demaquillant
Cold-Cream

«Αριστόν τονυκτικό του δέρματος προληπτικόν των ρυτίδων, χρησιμοποιοῦμενον πρό της ποσδρας.

Καθαρίζει απαλύνει και τονώνει το δέρμα. Απαραίτητον διά τον καθαρισμόν του δερματος.

Ειδική λιπαρή τρώφοτονωτική κρέμα διά ξηρά και εύαισθητα δερματα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ
ΕΙΣ ΕΣΦΑΓΙΣΜΕΝΑ ΜΟΝΟΝ ΦΙΛΙΔΙΑ ΦΕΡΟΝΤΑ ΤΑΙΝΙΑΝ ΓΗΝΟΙΟΤΗΤΟΣ

ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΑΝΩΤ. ΥΓΓΙΟΝ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

44

Πότε
ξεφτάνε;

Είναι περίεργο πόσο η γυναίκες της ίδιας ηλικίας μπορεί να φαίνονται διαφορετικές. Μερικές έχουν γερασμένη επιδερμίδα με ρυτίδες και διεσταλμένους πόρους, ενώ άλλες φαίνονται πολύ νεώτερες με δροσερό και βελούδινο δέρμα.

Μία προσεκτική μελέτη απέδειξε ότι η γυναίκες που περιποιούνται τακτικά την επιδερμίδα τους είναι ακριβώς η ίδιες που φαίνονται κατά πολύ νεώτερες από την ηλικία τους.

Δεν ωφελεί σε τίποτε η οπασμωδική περιποίηση στο δέρματος από καιρού εις καιρόν.

Είναι απαραίτητον να περιποιηθώ το πρόσωπόν σας κάθε μέρα με την θρεπτική Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ που περιέχει ΜΠΙΟΣΕΛ αυτό το θαυματουργό στοιχείο, τροφή διά την επιδερμίδα. Τα αποτελέσματα είναι καταπληκτικά.

Το ΜΠΙΟΣΕΛ που περιέχεται στην Κρέμα νυκτός ΤΟΚΑΛΟΝ είναι ένα ζωντανό στοιχείο που τρέφει και αναζωογονεί την επιδερμίδα. Η κοκκινίλα, τα μούρα στίγματα, οι διεσταλμένοι πόροι εξαφανίζονται.

Το δέρμα σας γίνεται απαλό, δροσερό σ' αν βελούδο. Ξαναβρίσκει την πρώτη του δροσερή και νεανική όψη.

Δοκιμάστε και σεις την θρεπτική Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ με ΜΠΙΟΣΕΛ. Όποιαδήποτε ηλικία κι' αν έχετε, όσοδηποτε κουρασμένο και αν είναι το δέρμα σας, θα δώτε άμέσως τη διαφορά.

Είναι η πιο σπουδαία Κρέμα για να διατηρήτε το δέρμα σας δροσερό και νεανικό.

Tokalon

καθόλου λόγο για την επίσκεψή τους.
— Δε θα πούμε λέξι... Δεν πρόκειται, άλλωστε, να γυρίση. Έφυγε για το Παρίσι, μαζί με την κόρη του καί...
— Η χαρική διάτασε μια στιγμή, κι ύστερα πρόσθεσε:
— Καί με τη φιλενάδα του.
— Μπα! Όποτε έχει φιλενάδα ο κύριος κόμης; ρώτησε ζωηρά ο Νάννι.
— Μά αυτό το ξέρει όλος ο κόσμος! Είμεν καταντίσει σκάνδαλο. Κι αν πέθανε η δυστυχ ή γυναίκα του, ήταν... Μά ως είναι, τώρα πέρασαν πιά δ' αυτά!
— Κι η κορούλα της μακαρίτισσας; Τί έγινε;
— Την πήρε ο μπαμπάς της; Φτάνει να μη την πεθάνουνε κι αυτή την καίμενολα...
— Άν καί, στο κάτω-κάτω, θα ήταν προτιμότερο γι' αυτό το άγγελουδι να πάει να βρή τη μαμά του, στον Παράδεισο!
— Ο Νάννι δεν έκανε άλλες ερωτήσεις. Χαϊρέτσε κι' έφυγε με τ'

αυτοκίνητό του για την πόλη. Στο δρόμο, αναρωτιόταν αν έπρεπε να επαναλάβει στον Άλφονσο όσα είχε πει.
«Θα υποφέρη και πάλι, ακόμα πιο πολύ! είπε με το νου του. Μά, αν πάλι σωπάσω, μπορεί να γίνει κανένα μεγάλο κακό!...»
Ε.
Πέρασαν πέντε μέρες αγωνίας, γιατί, παρ' όλες τις περιποιήσεις του γιατρού, η κόμηση δεν είχε παρουσιάσει καμιά αισθητή καλύτερη.
Το πρωί όμως της έκτης μέρας, αφού εξέτασε πάλι την άρρωστη, που φαινόταν να κοιμάται ήσυχα, ο δόκτωρ Μόρο δήλωσε, με κάποια συγκίνηση:
— Η κυρία σώθηκε!
Τρελλός από χαρά, ο Άλφονσος, ώρμησε και τον αγκάλιασε. Η Ίνες πήρε το χέρι του και το φίλησε.
— Σε σάς το χρωστάμε, γιατρέ! του είπε. Ευχαριστούμε... Ευχαριστούμε!

Ο δόκτωρ Μόρο αποτραβήχτηκε και μουρμούρισε μ' απότομο ύφος:
— Να ευχαριστήτε το Θεό. Έγώ δεν είμαι παρά ένα ταπεινό όργανό του...
«Αντίο σας! Η άρρωστη δε με χρειάζεται πιά. Αφήστε την να ξεπνήση μονάχη της, φυσιολογικά».
Γύρισε ύστερα την πλάτη του κι' έφυγε, ενώ ο Άλφονσος κι' η γυναίκα του έπεσαν γονατιστοί κι' ευχαριστούσαν το Θεό.
— Σώθηκε! Έγινε καλά! μουρμούρισε η Ίνες, προσφέροντας στον Άλφονσο τα χείλη της, που είχαν χλωμιάσει λίγο απ' τις τόσες συγκινήσεις, που είχε υποφέρει.
Ο άντρας της τη φίλησε με πάθος.
— Ναί, σώθηκε! Πόσο είμαι ευτυχισμένος, Ίνες!...
— Σώπα! τον σταμάτησε ξαφνικά η νέα γυναίκα. Ξυπνάει... Καλύτερα να δει πρώτα έσένα μόνο. Και κρύφτηκε σε μία γωνιά, ξετομή να παρουσιάσει μόλις θα την καλούσε ο άντρας της.

Πραγματικά, η κόμηση καινήθηκε, άπλωσε τα χέρια της. Ο Άλφονσος έσκυψε πάνω της, τα χείλη του χάιδεψαν το πρόσωπό της. «Έκείνη άνασκήρτησε, άνοιξε τα μάτια της και τον κύταξε άχόρταγα».
— Άλφονσο, αδελφέ μου! Είσαι σί... φώναξε.
— Ναί, είμ' εγώ, αδερφούλα μου, απάντησε ο νέος δοκροσμένος. Πώς αισθάνεσαι;
— Ήμουν άρρωστη... Δεν τ' άνοιγα. Μου φαίνεται σ' να είδα ένα όνειρο, άσχημο στην άρχή, μα έπειτα τόσο ευτυχισμένο! Θέλει να σου το διηγήθω;
— Μίλησε, Κλάρα μου, μίλησε! Άν ήξερες πόσο καλό μου κάνει η φωνή σου...
— Κοιμήθηκα πολύ, δεν είν' έτσι; Βλέπω ακόμα τα πράγματα συγκεχυμένα. Άφησέ με να σε κυτάξω καλά... Έγινε άντρας τώρα! Έχω τόσα χρόνια να σε δω... Φίλησέ με, άγκαλιάσε με, για να πεισθώ πως είσαι σί...
Και τον κύταξε με λαχτάρα και με τρυφερότητα, όπως κυτάζει μια μητέρα το λατρευτό της παιδί.
— Μου φαίνεται πως πέρασα κάποιο μεγάλο κίνδυνο, πρόσθεσε με συγκίνηση. Μά δε θυμάμαι ποιν. Το μυαλό μου είναι ακόμα άδειανό...
Χλώμιασε ξαφνικά. Η ματιά της ξαναγίγνε άπληστη, τα χείλη της άσπρισαν και πάλι. Έτρεψε ολοκληρη και φαινόταν πως ήθελε ν' άποφύγη κάποια φοβική όπτασια.

— Θυμάμαι... Θυμάμαι! φώναξε. Πήγα να τον βρώ... Ήταν μια τελευταία προσπάθειά μου... Με δέχτηκε ευγενικά. Μίλησέ με λίγο...
— Ύστερα έδωλε άπ' την τάση του ένα χαρτί καί μου ζήτησε να τ' άπογραφώ. Μά ο Θεός με φώτισε να τ' άρξω μια ματιά... Ο άτιμος, αφού είχε σπαταλήσει όλη μου την περιουσία, ήθελε να βάλη στο χέρι κι' εκείνη που άνήκει στην κόρη μου!
— Έπρεπε τότε πάνω μου, μ' έσφιξε, πήγε να με πνίξη. Ήθελε να μ' άναγκάσει να υπογράψω. Άντιστάθηκα... Μπήκε έπειτα η φιλενάδα του... Ο, είναι φοβιχτό! Δε θυμάμαι πιά καλά, ξέρω μόνο πως ένοιωσα να λιποθυμώ. Μου δώσανε ένα ποτήρι νερό. Μά είχε τέτοια γεύση, ώστε τ' άπογραφώ μακριά...
— Ύστερα έφυγα από κει, πήγα στο συμβολαιογράφο... Όταν ξαναγύρισα στο σπίτι μου, ήμουν εξαντλημένη, νόμιζα πως θα πεθάνω... Πρόλαβα μόνο να γράψω τρία γράμματα... Τ' άνα για σένα... κι' έπειτα...
— Ά, δε θυμάμαι πιά τίποτα!
Προσπαθούσε να νικήση την κόπωση και την ταραχή της. Έσφιγγε σπασμωδικά το κεφάλι της με τα δύο της χέρια.
— Μήλσε σ' ά, τώρα, Άλφονσο... μουρμούρισε. Πες μου πως ήθελες εδ'... Μά, πρώτα άπ' όλα, καθήσυχασέ με: Είναι καλά η κόρη μου, η Λίλια μου;
Ο νέος βρήκε τη δύναμη να πη ένα ψέμμα:
— Ναί, καλά είναι. Μην άνησυχής καθόλου γι' αυτήν, άφου είμ' εγώ εδ'.

— Ναί, καί, ά, μάς προστατέψης... Τώρα δε φοβάμαι πιά... Πες μου όμως, πως βρίσκομαι σ' αυτό το σπίτι; Μίλησε! Είμαι άρεκέτα δυνατή, για να τ' άκούσω όλα.
— Η Ίνες έμεινε ακόμα κρυμμένη. Δεν έκανε όμως ούτε λέξι της κόμησης. Πόσο ένοιωθε πως άγανατούσε το άγγελικό εκείνο πλάσμα, που είχε τόσο υποφέρει στή ζωή!
— Ο ά σου τ' άπ' όλα, απάντησε ο Άλφονσος με σιγανή και τρεμουλιαστή φωνή. Μά καί σ' ά δεν πρέπει να μου κρύψης τίποτα...
— Όχι όμως τώρα, άχι. Δεν έχεις δυναμώσει ακόμα αρκετά. Άσπρε να μιλώ εγώ μονάχα.
— Η Κλάρα τον κύταξε στα μάτια με λαχτάρα, κυριέμενοντας ν' άκούση...
— Πρώτα άπ' όλα, πρέπει να με συνωφύης, που άργησα τόσο ναρθώ. Μά δεν έφταιγα εγώ. Ξέρεις, ότι βρίσκ'όμουν στή Νότιο

Αμερική. Ο πατέρας της γυναίκας μου ήταν πολύ άρρωστος... Παντρεύτηκες λοιπόν; Καί δε μ' άλipes ποτέ τίποτα;
— Δε σου τ' άγραφα, Κλάρα μου; Δε σου έστειλα άγγελιόριο τού γάμου μου;
— Δεν έλαβα τίποτε. σου τ' άρκίζομαι. Πού είναι τώρα η γυναίκα μου;
— Έδω, κοντά μου.
— Έδω;... Καί δεν τ' άφανάξεις, για να τ' άρξω στήν άγκαλιά μου;... Θάχω λοιπόν μια άδερφούλα; Πόσο θα τ' άγαπάω!...
— Η Ίνες, συγκινημένη, έβαλε τα κλάματα. Ο Άλφονσος την πήρε άπ' το χέρι καί την έφερε κοντά στο κρεβάτι. Η Κλάρα άνασκήρθηκε καί της άνοιξε την άγκαλιάς, κι' εκείνη έπεσε μέσα με παράφορα.
— Άφησέ με να σε κυτάξω, αδερφούλα μου... έπτε η Κλάρα. Είσαι όμορφη, πολύ όμορφη... Άδελφέ μου, δεν μπορούσες να κάνης καλύτερη έκλογή.
Οι δύο σύζυγοι κοκκίνισαν άπ' άχαρήτση.
— Ο Θεός είναι καλός! μουρμούρισε η κόμηση. Τί ευχαριστήμένη πού είμαι! Άν ήταν εδ' κι' η Λίλια μου, θα όλοκληρωνόταν η ευτυχία μου... Μά μου έλipes, Άλφονσο, πως είναι καλά. Θά π' άς να τ' άρξω καί θα μου τ' άφής... δεν είν' έτσι;
— Ο Άλφονσος κι' η Ίνες άνταλάσανε μια πονημένη ματιά. Εύτυχός όμως η Κλάρα δεν τ' άντιλήφθηκε.
— Πες μου τώρα, πού βρίσκόμαστε; ρώτησε. Στο σπίτι σου;
— Όχι, καλή μου. Σ' ένα μέρος ασφαλισμένο... άπάντησε γλυκά ο Άλφονσος.
— Καί γιατί με πηγάτε μακριά άπ' την κόρη μου; Πες μου, Άλφονσο... Μπορώ να τ' άκούσω τώρα όλα... Κι' άν ακόμα κινδυνεύω, δεν φοβάμαι πιά, άφου σ' έχω κοντά μου.
Δε μπορούσε πιά να της κρύψη την άλήθεια ο νέος. Ήταν προτιμότερο να ξεκαθαρίση την κατάσταση.

Τώρα που είχε συνέλθει τελείως η Κλάρα, μπόρεσε ν' άνιξη σ' αυτό που θα της άποκαλύπτε... Της χάιδεψε το μάγουλο καί άρχισε, με συγκινημένη φωνή:
— Όπως σου είπα, μόλις ήρθα τ' άράμα σου, ήθελα να τ' άρξω να σε βοηθήσω. Κι' η γυναίκα μου έλλωσέ με παρ'ότινους σ' αυτό, παρ' όλη την άρρώστεια τού πατέρα της.
— Η κόμηση κύταξε μ' εύγνωμοσύνη την Ίνες, ενώ ο νέος συνεχίζε:
— Εύτυχός, ο πεθερός μου άρχισε να καλύτερεται, καί τότε εγώ κι' η Ίνες άποφασίσαν να φύγουμε μαζί. Μά θέλεγε κανείς πως μάς κατάρτεχε η Μαίρα. Τ' άρξιδι μας ήταν άσχημο, μάς βρήκανε διάφορες άτυχίες. Τέλος πάντων, όταν φτάσαμε στή φλωρεντία, είχε περάσει πάνω άπ' όνας μήνας από τότε που μου έστειλες τ' άράμα σου.
— Έτσι θέλησε ο Θεός, μουρμούρισε η Κλάρα. Συνέχισε, αδελφέ μου.
— Μουράφες πως θα πηγαίνες στήν έξοχή για να άποκατασταθί η υγεία σου. Μόλις φτάσαμε λοιπόν στή φλωρεντία, πήγαμε κατ' ευθείαν στή βίλλα σου.
Ο Άλφονσος σάπασε για μια στιγμή, διστακτικός. Η Ίνες ήταν κατάκλημη. Μονάχα η Κλάρα έμεινε τελείως ήρεμη.
— Κι' εγώ δε βρίσκ'όμουν εκεί για να σ' άποδεχτώ, έπτε με φυσικότητα. Κι' όμως... περίεργο!... δεν είχα φύγει καθόλου άπ' τη βίλλα... Μά γιατί, σταμάτησες; Γιατί χαμήλωσες τα μάτια σου; Έχεις λοιπόν να μου πης κάτι τόσο φοβιχτό;... Κυτάξέ με, εγώ χαμογελώ, δε φοβάμαι... Μίλησε!
— Έ, ναι λοιπόν. Γιατί να σου τ' άρξω;... Πρέπει να τ' άρξω... Άλλωστε τώρα πιά πέρασε ο κίνδυνος... Όταν φτάσαμε στή βίλλα, μάς είπαν... πως είχες πέ-

Για επίσημες περιστάσεις

Για κάθε μέρα

Για πολύ σοβαρούς κυρίους

Για πολύ νέους

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ ΑΠΟ ΠΟΠΛΙΝΕΣ ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

Σε μεγάλη ποικιλία ποιητών, από την πιο φινιά και πολυτελή ποπλίνα, γνωστή ως (No 1080), έως την πιο φθηνή και γερή καθημερινής χρήσεως, γνωστή ως (No 580). Ορετικά πλεονεκτήματα: σταθερές ποιότητες, ανάλωτοι ευγενικά χρώματα, εξαιρετικά νήματα, επεξεργασία ξανθοφαιζντ.

Με ό,τι βάσει ο νους σε θαυμάκερα υφάσματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α.Ε.

ντύνει, στολίζει, νοιουσιουρεύει!

Το σταυρόλατο μας

ΑΡΙΘΜΟΣ 841

ΟΡΙΖΟΝΤΙΣ

- 1 Άνταρσία.—Μιά τών Δωδεκανήσων.
- 2 Κατάρνησι.—Όλοκληρη.
- 3 Χαρακτηρίζουν ποιότητα.—Μουσική σύνθεσις.—Άλλη πρασινάδα μέσα στην έρημο.—Συνοδεύει πολλές φορές το γέλιο.
- 4 Ρήτωρ τού 4ου π.Χ. αιώνα, δάσκαλος τού Δημοσθένους.—Μιά από τις πολλές, που χρη-
- 5 Άδύνατα.—Δέρμα ζώου.—100 τετραγωνικά μέτρα.
- 6 Βανίσκος, τραχύς.—Δεικτική άνατομία (ουδ. πληθ.).—Δεν είναι πολύποκα.
- 7 Τραφή, που με άλλαγή τόνου γίνεται πάλι της Συρίας.—Έξαφανίζονται σιγά-σιγά από τις γωνίες των κεντρικών δωματων.—Θάλασσα (άρχ.).
- 8 Ευλογητικό έργαλειό (καθαρ.).—Τοπικό έπιδρημα.—

σιμποιοούνται στις σκαλωσιές. Επιδρανήσ Φλαμανδός ζωγράφος τού 15ου αιώνα.

- 5 Κατηγορηματικός.—Άφαντος αλλά καί Άλεξάνδρινος ποιητής τού 3ου π.Χ. αιώνα, μαθητής τού Ζήνωνος.—Όργανον άποθήσεως.
- 6 Μέρος τού σώματος.—Μιά τών έννέα Μουσών.—Περιέχει άκάθαρτα νερά.
- 7 Ζη καί κινείται.—Άπαραίτητη στον άσφυρματο.—Άνατολικό τραγούδι.
- 8 Δόλια, ύπουλα.—Άσθμαϊός ποιητής τού 5ου π.Χ. αιώνα, αλλά καί Θηβαϊός κυνικός φιλόσοφος, τού 4ου π.Χ. αιώνα.
- 9 Κάτοικοι τών πόλεων.—Προτέρημα.
- 10 Μέρος τού ναού.—Κάτι περίσσοτερο άπ' όδεξιος.
- 11 Στρατηγός τού Μ. Άλεξάνδρου.—Περιφέρεται εδ' κι' εκεί, χωρίς μόνιμη διαμονή.—Θεός τών άρχ. Αιγυπτίων.
- 12 Έπιδρημα, που θυμίζει την Κωνσταντινούπολη.—Πήγνη πύο γνωστό ως καρκινάκι.—Θεά τού βροχμαϊκού πανθέου, προσωποποίηση της καταστροφής.
- 13 Στή χώρα αυτή βρίσκ'όταν το χρυσόμυαλο δέρασ.—Δεν επιδέχεται αναστή.—Είδος κρεσποεικής.
- 14 Δεικτική άνατομία (ουδ. πληθ.).—Διαφέρουν στο μέγεθος (ουδ.).—Δαχέιο νερού.
- 15 Διλώνει συγκατάθεσι, μα καί άδιαφορία.—Πολεμικό όπλο.—Διαμερισμό τού σπιτιού.—Άνεστραμμένη νότα.
- 16 Άντιθετικός σύνδεσμος.—Προορίζονται για βασίλεις.
- 17 Το πολύ έλαττει.—Άποτελούν όλα μαζί ένα σύνολο.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Ευχαριστούμαι για κάτι.—Όδρηγόν στή φυλακή (καθαρ.).
- 2 Άνάγκη προσοχής.—Ο Γιαγος αυτός γράφεται με κεφαλαίο «Π».

Ή λύσις τού 840 στη σελ. 68

ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΚΟΝΤΟ

Κάποιος Τζών Γκρέγκορ, στο Ρόκφορντ τού Άιλινόις, έμεινε έπ' άπ' 84 μέρες καθισμένος σταυροπόδι στήν κορυφή ενός ψηλού κοντού σημείας. Η πρόθεσί του ήταν να καταρρίψη ένα προηγούμενο ρεκόρ 211 ημερών, που τ' άκατείχε ο ίδιος. Άλλά την 84η ημέρα άρρώστησε ξαφνικά, καί χρειάστηκε να τ' άναπαύσει άπ' τ' άρρώστια. Θά έζησ'όμουν πιά στην πόλη. Θά έζησ'όμουν μακριά άπ' τ' όρόρυδο καί τις ακτίες τού κόσμου...

Το πρόσωπό της άκτινοβολούσε άπ' ευτυχία. Ο Άλφονσος κι' η Ίνες δεν βρίσκ'αν το θάρρος να δηλητηριάσουν τή χαρά της, φανερώνοντας της τήν πικρή άλήθεια γ' ά τήν κόρη της.

— Ναί, δε θα χαρίσουμε ποτέ πιά! της έπτε ο νέος, σφίγγοντάς την στο στήθος του, ενώ η γυναίκα του κοκκίνιζε κρυφά ένα δάκρυ της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια

Ο ΑΛΗ ΜΠΕΝ Μουχτάρ άκουμ- πούσε στην πόρτα του μαγα- ζιού του και κυττάζε το πολυ- δούμο πλῆθος. Δεν άντεχε να υπή- μέσει, να κλειστή αναμειχτα στους τρέχοντες "τοίκους". Τα κείατα βράσανε στις φλέβες του. Τα μά- τια του άστράψαν από θυμό.

"Ήθελε να φύνη μακριά απ' το μαγαζί, να τοιμισίον έλευθερος στους δρόμους της Βανδάτης. Ζη- τώντας την περιπέτεια και τον έρωτα. Μα ό πατέρας του είχε πάει ταξίδι και τόν είχε άφείσει στη θέσι του, να πουλάη πολυκόμ- μα πανιά στις κυοάδες.

Σαρκικά, ένα φορέο που τό σή- κωναν τρέσσους μαύροι σκλάβοι, σταμάτησε μπροστά του. "Η κουρ- τίνα ανασπώθηκε κι' ένα κατά- σπασο κεράκι φωτισμένο θαλά- λια ξεπρόβαλε κι' έκανε νόημα στον 'Αλή. "Εκείνος διάσπασε να ύπακούση. Πλησίασε στο ποσειο κι' άκουσε, πίσω απ' την κουρτί- να, μία νλκυκία νυναικεία φωνή να του λέει:

— Θέλω ένα μεταξωτό κεντημέ- νο με χρυσά κλωστές.

Ο 'Αλή έτρεξε στο μαγαζί και ξαναμειρε φέρνοντας τό ύθα- σμα. Αυτή τη φορά ή άγνωστη ανασπώθηκε τό κουρτινάκι. Κι' ό νέος αντίκρυσε ένα μετώπο λείο και άσπρο σαν τό φως του σεν- ναριού, δυό τοξωτά φουδια μαύ- ρα σαν τη νύχτα και δυό μάτια που στο σκοτεινό βάθος τους κα- θρεφίζονταν οι χρυσές αναλαμ- πές του ήλιου.

Μερικές έδίνενες υπούκλες ξε- φουσαν κάτω απ' τό πέπλο που σκέπαζε τό κεφάλι της νυναικας.

κῆπος, τοινοισμένους έπὸ ψηλά δέντρα.

Κάθε άλλος στή θέσι του θ' ά- πογοντευόταν, αλλά ό 'Αλή ήταν τόσο έρωτευμένος που τίποτα δε μπορούσε να τόν σταματήση. Κα- τάφερε με χίλιους κόπους να σκαρφαλώση στη μάντου ηήχησης μέσα στον κῆπο και κρύφτηκε

— Δοκίμασε με με χίλιους τρόπους, για να δῆς πῶς με χί- λιους τρόπους ο' αναπάν άπάντησε άδισταχτα ο νέος.

στην άγκαλιά σου, γιατί πάντα ό- νειροεύομαι έναν άντρα νέο κι' άμορφο σαν έσένα! του θυλό- νησε ή κοπέλλα. Μα ή φωνή, ή κόρη του θεζύου, δε μπορεί να χαρίση τόν έρωτά της χωρίς να ή άπόδειξι πως ό αναπάν- ης της είναι δικός της αλήθινα τάλινα πάντα.

— Τι θέλεις να κάνω για να με πιστέψεις; ρώτησε με λακτάρα ό 'Αλή.

— Θα σε περάσω από τρεις δοκι- μασίες, άπάντησε ή φωνή. "Αν κερδίσης την πρώτη θα σ' άφισω να μου πιάσης τό χέρι. "Αν κερ- δίσης τη δεύτερη, θα σ' άφισω να με φιλήσης στο στόμα. Κι' αν κερδίσης και την τρίτη, θα γίνω νυναικά σου!

— Δοκίμασε με με χίλιους τρό- πους, για να δῆς πῶς με χίλιους τρόπους ο' αναπάν, άπάντησε ά- δισταχτα ό νέος.

— Περιμένε έδώ τόν διάταξε ή κοπέλλα. Θα ξαναγυρίσω με έν- νια σκλάβες μου, και θα πρέπει τότε να μ' άναγνώρισες.

Ο 'Αλή δεν κατάλαβε τί έννο- υσε, αλλά υπάκουσε. Σε λίνο

παρουσιάστηκαν υποδστά του δέ- κα κοπέλλες, τυλιγμένες απ' τό κεράλι μεκοί τό πόδια με πυκνά πέπλα. Είχαν όλες τό ίδιο αγά- σπημα, την ίδια λουζέτα και τό ίδιο άρωμα.

Ο νέος πλησίασε την καθενιά τους και σταμάτησε άδισταχτα μπροστά στην προικλενταία.

— Εσύ είσαι ή φωνή, δήλωσε. Τα μάτια του υποκύβαν να ντε- σούνη, μα ή καρδιά του άρχισε να χτυπά σαν τσελλά όταν πέρα κοντά σου!

Η κοπέλλα έσεκεπάστηκε. "Η- ταν πανωμάτικα ή κόρη του θε- ζύου.

— Έδωσε στον 'Αλή τό χέρι της, κι' εκείνος τό χείδεψε με λα- τρεία και τόφερε στή χείλη του. — Η δεύτερη δοκιμασία θα εί- ναι πιο δύσκολη, τόν προειδοποι- ησε ή φωνή. Για να μου άποδεί- ξης πως μ' αγαπάς περισσότερο κι' απ' τα "λουτή, θα πᾶς να μου φέρσεις όλη την προαιτεία σου.

Ο 'Αλή νάλασε.

— Δε υπομένεις να μου ζητή- σης τίποτα πιο εύκολο, άπάντησε. Κι' έφυγε σαν εστραπή για να ξαναγυρίση τόν περσιότα μιά ώρα.

— Έδειξε στή φωνή, που τόν πε- ρίμενε μπροστά σε μία ποστίνα του κῆπου, έν' αϊμάκι φωτισμένο.

— Είναι όλα δικά σου! της δή- λωσε.

Η κόρη του θεζύου τόν πλή- ρωσε μ' ένα φιλι που φούντωσε τόν έρωτά του. "Υστερα του είπε:

— Και τώρα εσύ μου άποδείξεις αν μ' αγαπάς περισσότερο κι' απ' τη ζωή σου!

Και χάθηκε πίσω απ' τις φυλ- λωδίες. "Υστερ' από λίνο ό 'Αλή την άκούσε να τόν φωνάζει. Προ- κώρησε και βρέθηκε σ' ένα ξεφω- το, όπου λαλούε μια πελώ- ρια φωνή. "Η σάλυνε τις φωνές έσχωρίζε πίσω απ' τις πλάνες.

— "Αν περάσης μέσα απ' τη φω- τιά για να φτάσης κοντά μου, θα είμαι δική σου! του φωνάζε ή κο- πέλλα.

Χωρίς να διατάση στυμνή, έ νέ- ος οίχτηκε μέσα στην κόκκη νη- κόλα, οίοντο πως δε θα ξανά- θναινε ζωντανός. Άμείως όμως οι φλόγες καυλώσαν κι' έσδυ- σαν.

— Η φωτιά ήταν απ' αυτές που άνάβουν οι θαυματοποιοί, έζηνη- σε νελώντας ή κόρη του θεζύου. Λίγη σκόνη, μία πύλη, κι' ό φλό- γες φούντωσαν. Μα δεν κρατάνε πάντα από ένα λεπτό.

— Όποτε με κορόιδεύσεις. Δε θα γίνω νυναικά σου! ρώτησε μ' ά- νωνία ό 'Αλή.

— Και βέβαια θα γίνω, άπάντησε ή φωνή. Γιατί εσύ δεν ήθερες τό παιχνίδι; και πόσην ετοιμια να πεθάνης για χάρη μου. Που θα ξαναθώ τέτοια ανήπη!

Κι' ένοιρε στο στήθος του νέ- ου, που την έζωιζε σαν τρελλή στην άγκαλιά του.

A. ΣΩΛΚ

Όταν τόν πήγανε να έπισκεφθί τό Ζωολογικό Κῆπο του Λουκίνου, προσ- πάθησε, με γαρούμενες υαλέες, να γω- θή μέσα στο κλουβί των λύκων.

Οι, αυτά φελλόνται από ότι ό Ρα- μου άνατράφηκε από πολύ μικρός από μία λύκαινα. Είπατε να τη θεωρή σαν υπέρα του και ποσορμόθηκε σωμα- τικά και πνευματικά στο περιβάλλον της ζούγκλας.

Όπως είπαμε και στην άρχή, τόν θρήκαν πριν από 7 χρόνια σε μία πε- ριοχή των 'Ινδιών, όπου τα μάνα με- ροί γάλα άγριμια είναι οι λύκοι. Όταν τόν προστάθηκαν στο νοσοκομείο, ά- δυνάτο, πειναμένο, με μακρά κι' ά- περιτομήτα μαλλιά, τόν τρώσαν οι άνθρωποι, αλλά και τό φως — πρά- γμα που έδειχνε πως ζούσε ως τότε σε κάποια σκευή σπηλιά. Τό σώμα του ήταν άπίστευτα θρωικό και γευστό σιμιδιά πλῆθος.

Δεν ένωσος να βάλι τίποτα στο στόμα του, ώπου του δώσανε να φά όμο κρέας και να πιη νερό με τη γλῶσσα από μία γαβάθα. Στην άρχή μάλιστα, δάγκωσε βαθιά τό γέρι τού νοσοκόμου που τόν περιποιότανε.

Μιά μέρα, είδε ένα λυκόσκυλο και προσπάθησε άπελπισμένα να πρέξει κοι- τά του, νοιώζοντας το για λύκο.

Οι άκτινονοφίες των δοντών τόν ά- πέδεξαν πως ήταν 9 χρονών περίπου, όταν τόν θρήκαν στη ζούγκλα. Πιστε- σται δε πως ζούσε από 2 χρονών, πᾶς 2 άπε 9 χρόνια είναι ή σημερινή, κότερη για την άνάπτυξη των παιδιών.

Άφού λοιπόν ό Ραμου δεν άπέκτησε

τότε τις άνθρώπινες συνήθειες, οι γι- ατροί πιστεύουν πως δε θα τις άποκτή- ση ποτέ. Κι' αν ακόμα έξοικειωθεί σε μία διατα αυτοφαγίας, κι' αν ακόμα συνήθει να πίνετα με ρούχα, θα μείνη πάντα ένα άνθρωπομορφο άγρι- μί. Οι γιανοί φοβούνται πως θα πε- θάνη 18—29 έτών, γιατί τόσο ζούσε συνήθως οι λύκοι.

Τό πιο περίεργο είναι ότι παρο- υσίασε μία προσβολή φυματίωσης, αλλά από μικρόβια ζωικού τύπου, πο- λύ διαφορετικά από κείνα που μολύ- νουν τόν άνθρωπο!

Προσέτασαν τό μυαλό του δεν πρό- κειται ποτέ να λειτουργήση κανονικά, όπως τό άνθρώπινο, κι' όμως οι έπι- στημονικές μεταφάσεις δείχνουν ότι γεν- νήθηκε με έγκέφαλο κάπως άνώτερο από τό συνήθειό μέσο όρο.

Έχει όστόσο πολλούς θαυμαστές. "Εκατοντάδες έξανο έπισκέπτονται τό νοσοκομείο, για να τόν δοθή. Παλλά άπορρόγνια έχουν προσφερθή γι' αυτόν υιοθετήσουμε. Μιά Γαλλίδα μάστα έστειλε ένα γράμμα, ζητώντας να τόν παντρευτή! Και μία άμερικανική όρ- γάνωση ποόφερε κάποτε 200 γιλά- δες δολλάρια, για να της έπιδώσουν γι τόν πάση ποσορμια και να τόν έκ- θέσει στην 'Ηνωμ. Πολιτεία.

Αλλά τό νοσοκομείο δε θέλει να χάσι τό ναίμενο παιδί του, τό Ρα- μου — που τόν έχουν φάσει και έτοι άπ' τη όμνηση τού δικού θεού Ραμά. Για- νάσαι έτοι ένα άληθινα ανασκόπι άπό- κειμα, κι' ή ποσορμολογία του ποσε, έφείρε ένα σωρό πολύτιμα στοιχεία έ- πιστημονικής έρεύνης.

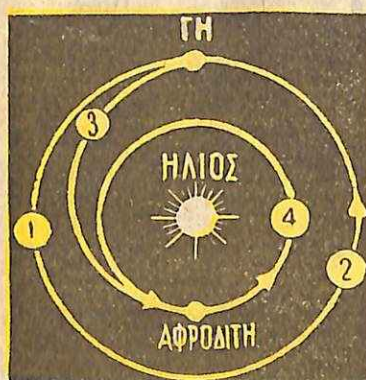
Ραντεβού με την ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΓΙΑ τετάρτη φορά, μέσα σε δυό χρόνια, ό άσθενος έστειλε έξω από τη Γῆ ένα ήπταμένο νέ- ο, έφοδιασμένο με τα κατάλλη- λα όργανα, που θα του έπιτρέ- ψουν να έξιχνιάση τό μυστήριο του διαπλανητικού χώρου. Η έ- νναξί ένιμε με τό ρωσικό "Λού- νικ 1", βάρους 363 κιλών, που έ- ξεπελήθη στις 2 'Ιανουαρίου 1959. Τόν άκολουθήσαν οι άμερι- κανικοί "Πρωτοπόρος IV" (3 Μαρτίου 1959 βάρους 6 κιλών) και "Πρωτοπόρος V" (11 Μαρ-τίου 1960, βάρους 43 κιλών).

Στις 12 του περασμένου Φε- βρουαρίου, τέλος, οι Ρώσοι έκ- σφενδόνισαν έναν "αυτόματο δια- πλανητικό σταθμό" που ταξιδεύει τώρα προς την Αφροδίτη. Η νέα έξερευνητική βολίδα, που οι δυτι- κοί την άπεκάλεσαν "Βενούζικ 1", ζυγίζει 643,5 κιλά, δηλαδή ό- σο, περίπου ένα αυτόκινητο.

Όλοι οι δορυφόροι, που έκ- σφενδονίστηκαν σήμερα είτε από τους Ρώσους είτε από τους Άμε- ρικανούς, έξοικισαν από την έπι- φάνεια της Γῆς. Για τόν "Βενού- ζικ 1", τουναντίον, έπινώθηκε έν- να καινούργιο σύστημα, που είναι αυτόχρημα έπαναστατικό.

Στις 12 Φεβρουαρίου, ένας γι- γαντιασός "Σπούτνικ", δηλαδή έν- νας τεχνητός δορυφόρος, βάρους 612 τόνων, έξετοξούθη από μία σοβιετική βάση, κοντά στη λίμνη του "Αράλ κι' άφού έφτασε σε ώ- ρισμένο ύψος άρχισε να περι- στρέφεται γύρω στη Γῆ. "Επειτα από λίνο, έξεπέμφθη από τη βά- σι έννα ραδιοφωνικό σήμα, που προκάλεσε την αυτόματη άνοδο στην έπιφάνεια του "Σπούτνικ" και την έκσφενδόνισι ενός πυραύ- λου.

Τό ταξίδι από τη Γῆ στην "Αφρο- δίτη" (όπως στην προκειμένη περίπτωση) χρησιμοποιώντας όρυ- βράς έναν έξωγήινο τεχνητό δορυ- φόρο, θα χρειαζόταν ταχύτητα 3,1—3,6 χιλιομέτρων στο δευτε- ρόλεπτο, αντί των 11,1 — 11,6 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο, που θα του χρειαζόταν αν έξι- νούσε από τη Γῆ.

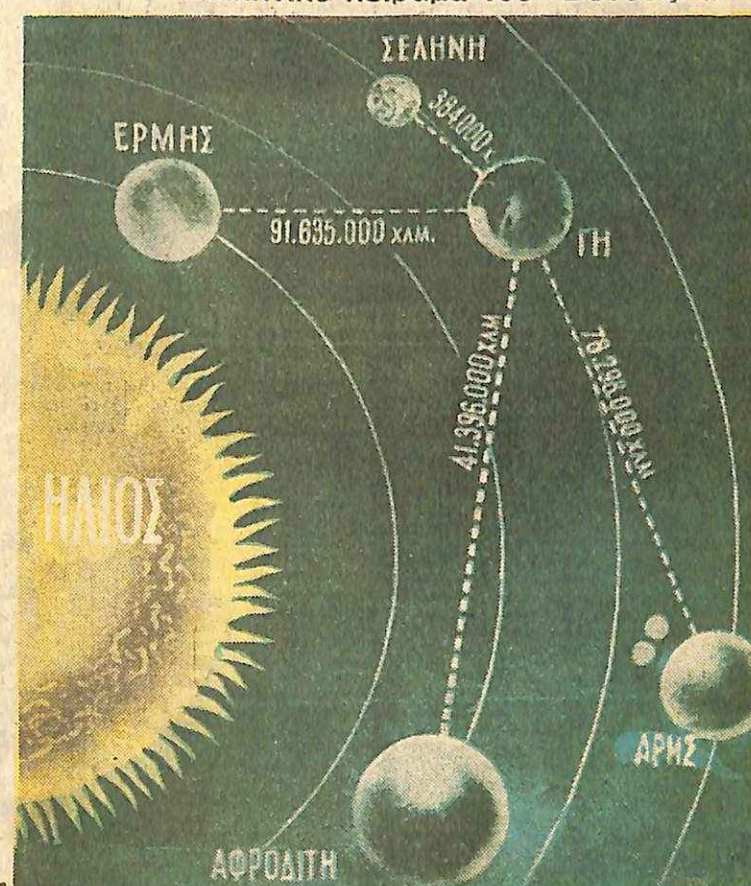
Αυτή ή οικονομία έπιτυγχά- νεται για τό λόγο ότι ό τεχνητός δορυφόρος, από όπου θα έκσφεν- δονισθ ό πυραύλος, κινείται ήδη με ταχύτητα 8 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο. Έτσι, έννα πυράυ- λος, έξοικινώντας από έναν δορυ- φόρο κατά τη διεύθυνσι μιας ό-

λου Αυτός ό πυραύλος άρχισε ά- μέσως να διεύθυνεται προς τό μέ- ρος του διαπλανητικού χώρου, ά- πό όπου θα περάσει κατά τα μέ- σα Μαΐου η "Αφροδίτη". Ο "Σπού- τνικ" χρησίμευσε, δηλαδή, ως βά- σι για την έκσφενδόνισι του "Βε- νούζικ".

Αλλά γιατί οι Ρώσοι προτίμη- σαν αυτή την πολύπλοκη διαδικα- σία;

Η άπάντησι είναι ή έξης: Θέ- λησαν να έκμεταλλευθούν για πρώτη φορά ένα από τα βασικά πλεονεκτήματα των ταξιδιών με- ταλλεία, που τις μεταβάλλουν σε θερμότητα. Αυτή ή θερμότη- τας, οι υπολογισμοί δείχνουν ότι έννα πυραύλος, με ποσορισμό

Τό καταπληκτικό πείραμα του "Βενούζικ"

Τό παραπάνω σχεδιάγραμμα δείχνει τις άποστάσεις των τεσσάρων πλαιοστέρων προς τη Γῆ πλανήτην: Σελήνη 384.000 χλμ., "Αφροδίτη 41.396.000 χλμ., Άρης 78.298.000 χλμ., Έρμης 91.635.000 χλμ.

της Σελήνη, τόν "Άρη ή την "Αφρο- δίτη" (όπως στην προκειμένη περίπτωση) χρησιμοποιώντας όρυ- βράς έναν έξωγήινο τεχνητό δορυ- φόρο, θα χρειαζόταν ταχύτητα 3,1—3,6 χιλιομέτρων στο δευτε- ρόλεπτο, αντί των 11,1 — 11,6 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο, που θα του χρειαζόταν αν έξι- νούσε από τη Γῆ.

Αυτή ή οικονομία έπιτυγχά- νεται για τό λόγο ότι ό τεχνητός δορυφόρος, από όπου θα έκσφεν- δονισθ ό πυραύλος, κινείται ήδη με ταχύτητα 8 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο. Έτσι, έννα πυράυ- λος, έξοικινώντας από έναν δορυ- φόρο κατά τη διεύθυνσι μιας ό-

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΘΕΡΜΑΝΣΙ ΜΕ ΗΛΙΑΚΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ

Πρακτική και άνέξοδη

Ο 'Ιδιοκτήτης ενός ξενοδοχείου του Περινιαν (νότιος Γαλλία) άποφάσισε να χρησιμοποιήση την ήλιακή ενέργεια για τη λειτουργία της κεντρικής θερμάνσεως. Για τό σκοπό αυτό έγκατέστησε στις ταράτσες του ξενοδοχείου 25 ει- δικά κάτοπτρα που βλέπουν όλα προς νότον. Τα κάτοπτρα αυτά αϊχμαλωτίζουν τις υπέρυθρες (θερ- μαντικές) ακτίνες του ήλιου και τις διαχετεύουν σε μεταλλικά έλ- λασματα, που τις μεταβάλλουν σε θερμότητα. Αυτή ή θερμότη- τας, οι υπολογισμοί δείχνουν ότι έννα πυραύλος, με ποσορισμό 4000 λίτρα νερού, Τα

μιά άπ' αυτά χρησιμοποιούνται για τη λειτουργία της κεντρικής θερμάνσεως του ξενοδοχείου. Τα άλλα έναποθηκεύονται για τις ή- μέρες που δεν υπάρχει ήλιος. Δε- δομένου ότι για τη λειτουργία της κεντρικής θερμάνσεως είναι άρκετή ή θερμότητα των 60 βαθμών (για τό νερό), υπολογί- ζεται ότι με τόν τρόπο αυτό θα εί- ναι δυνατόν να έξοφλησθ ή θερ- μάνσις του ξενοδοχείου για όλο τό χειμώνα. Έτσι, ή θεομαν- σι, μετά την έπιστάσει των έξο- δων έγκαταστάσεως, δε θα στοι- χίζει τίποτα.

την άληθινα άιστοσυρηματική έ- κείβεται τόν υπολογισμόν που έ- καναν οι Ρώσοι έπιστήμονες.

Με τό ρωσικό πείραμα ή ά- στροναυτική έπιστήμη έκαμε έννα τεράστιο βήμα προς τα έμπρός.

Ο "Σπούτνικ", δηλαδή ό δορυ- φόρος που χορησίμευσε ως βάση, είναι άκατακίητος. Στο μέλλον, όμως, οι βάσεις αυτές θα καταί- κούνται από άνθρωπους, που θα ζούν εκεί υπό συνθήκες παρατή- ρισες μ' εκείνες της Γῆς. Από τις βάσεις αυτές θα έξοικινούν οι ά- στροναύτες, που θα πηγαίνουν να έξερευνησουν τη Σελήνη ή όποιο- δήποτε άλλον πλανήτη. Τό προ- σπικό αυτών των βόσεων θα άν- τικαθίσταται κάθε τόσο, όπως γί- νεται σήμερα με τους φασοφύλο- κες ή με τούς άνδρες μιας προκε- χωρημένης βάσεως.

Ο "Βενούζικ" δεν πρόκειται να προσγειωθ πάνω στην "Αφρο- δίτη", άλλ' ούτε και να μπει μέσα στο έλκτικό πεδίο της, όποτε θα- πεφε μοιραία πάνω σ' αυτήν. Οι Ρώσοι έπιστήμονες άνεκρίνωσαν ότι είναι σε θέσι να παρακολου- θούν σε κάθε στιγμή την πτήση του και να την διορθώνουν, σε τρόπον ώστε ό "Βενούζικ" να πλησιάση όσο χρειαζέται, για να κάμη τις παρατηρήσεις του, χωρίς τόν κίνδυνο να παρասυρθ από την έλξη της "Αφροδίτης και να συντριβή πάνω σ' αυτήν. Η καθοδήγησι θα γίνεται πιθανόν με ραδιοφωνικά κύματα. Αλλά ό τρό- πος της χρησιμοποίησεως των ά- ποτελεί τό μεγάλο μυστικό των Ρώσων, για τό όποιο οι δυτικοί έπιστήμονες δε μπορούν να κά- μουν την παραμικρή υπόθεσι. Πρόκειται, δηλαδή, για ένα γι- γαντιαίο πείραμα τηλεκαθοδήγη- σεως σε κοσμική κλίμακα.

Οι Ρώσοι έπιστήμονες άφένουν να υπονοηθ ότι είναι σε θέσι να οδηγούν κατόπιν τόν "Βενού- ζικ" στην απαιτούμενη τροχιά, για να έναγυρίση πάνω στη Γῆ. Αν αυτό πραγματοποιηθ, οι πληροφορίες που θα μάς φέρη αύ- τη ή έξερευνητική βολίδα θα είναι πολύτιμες για τό μέλλον των διαπλανητικών ταξιδιών.

Σύμφωνα με τούς υπολογι- σμούς των Ρώσων έπιστημόνων, ό "Βενούζικ" θα χρειαστή 100 περίπου ήμερες για να φθάση στην απαιτούμενη άπόστασι από την "Αφροδίτη, τό μυστήριο άπες αυτό άστρο, που ή διάμετρος του είναι έλαφρά μικρότερη από τη Γῆ και που ή έπιφάνεια του σκεπάζεται διαρκώς από ύδατος, σε τρό- πο που δε μπορούμε να την δού- με ποτέ (σ' αυτούς τούς ύδατι- μούς οφέιλεται ή έξαιρετική λάμ- ψι της "Αφροδίτης κατά τό σύμ- ρωπο και τᾶ χαράματα). Θα έα- ναστασε κατόπιν τό δρώσο του γυ- ρισμού. Θα έχη διατρέξει έτσι μία άπόστασι 82 εκατομμυρίων 792 χιλιάδων χιλιομέτρων. (Η άπό- στασι της "Αφροδίτης από τη Γῆ είναι περίπου 41.396.000 χιλιο- μέτρα).

Στό γυρισμό του θα μάς φέρη πολυτιμες πληροφορίες για τη σύ- στασι αυτού του άστρου και για τις συνθήκες που έπικρατούν πά- νω σ' αυτό. Η "Αφροδίτη" έτσι θα γάσι τό μυστήριο της. Γιατί θα έξοφω αν όχι τα πάντα, πολλά πράγματα γι αυτήν. Κι' είναι πι- θανόν ότι όλοι μας, οι υπολογι- σμοί για τό διαπλανητικά ταξί- δια θ' άναβήκουν.

Δε 3 δοκιμασίες

Καθώς έσχυσε να κυττάει τό ύ- φοςμα, ό κόρπος της μισάνοιξε κι' όλος ό τόπος νύρη υιοκοδό- λησε.

Τί περισσότερο χρειαζόταν ό "Αλή για να χάσι τα λογικά του; — Αυτό τό ύφασμα είναι τό ά- κρο ύατερο που ύπαρχει σ' όλη τη Βανδάτη, είπε με πνιμένη φω- νή. Σου τό χαρίζω σ' έναντι να μ' άφισες να χωρώ για μία στινιλή την όμορφιά σου.

Τα μαύρα μάτια της άγνωστης κορμώθηκαν άπάνω του. "Υστερα, τό άσπρο χέρι της τράβηξε με μία άπτοση κίνησι τό φερτατζέ, έσεκεπάροντας μία εικόνα που χα- ράχτηκε για πάντα στην καρδιά του νέου... Ποτε που δεν είχε έα- νασανατήσεις τόσο κόκκινο στό- μα, τόσο κρινίνα μάγουλα, τόσο άστράστερα δόντια!

— Σ' ευχαριστώ, Άλλάχ! άνα- στέναξε. Μούδειες τό φαιότερο πλάσμα που έφωτισε, ένα ού- ρι στον κόσμο των νυναικών!

Η άγνωστη χαμωκέλασε και σκεπάστηκε πάλι με τό φερτατζέ της. "Άμείως οι σκλάβοι σήκωσαν τό φορείο και έξοικισαν, ποτού προλάβη ό "Αλή να συνέλθ απ' την ταραχή του...

Όλη εκείνη την ήμέρα, ό νέος ήταν σαν άνειροπαρμένος. Και τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι. Μα τ' έλ- λο που την ίδια ώρα, τό φορείο ένασφάθηκε και σταμάτησε πάλι μπροστά στο μαγαζί.

Επαναλήφθηκε ή ίδια σκηνή, κι' ή άγνωστη έφυγε πάλι, παιο- νώντας μαζί της άλλο ένα κου- μάτι από τ' άκρούτερα ύφασμα- τα.

Αυτό έσκαλούσε μία βδομά- δα. Στο τέλος, ό νέος άποφάσι- σε να μάθ πνι ήταν αυτή που τόν είχε έξαγιάσει και τόν έκα- νε να σπατάλη την περσοινία του πότρου του.

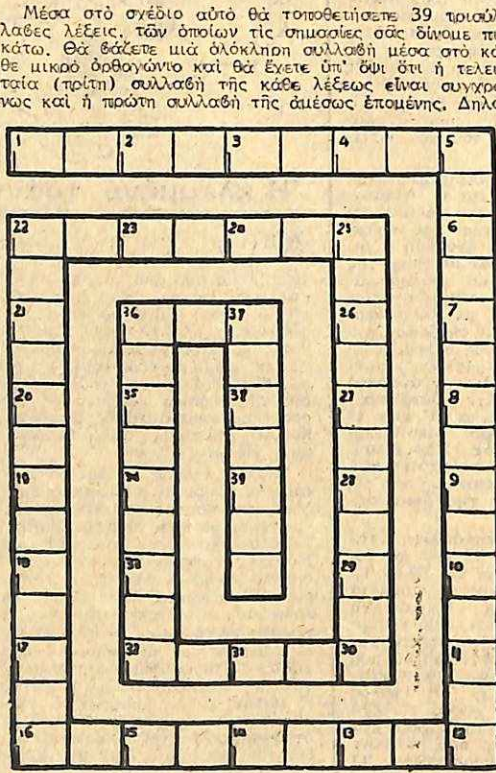
Μόλις λοιπόν οι σκλάβοι σήκω- σαν τό φορείο, έκλεισε τό μα- γαζί του και τούς άκολουθήσε. Τους είδε να στυμάνε υποπό- στα σ' ένα υιοαζινο παλάτι και να υπαίνουν στη μεγάλη κυροό- ζστη πόρτα, που ξανάκλεισε πι- σω τους.

Ήταν αδύνατο να υπή κι' αύ- τος από κεί. Έκανε το νύχι του παλάου κι' άναγκάστηκε πᾶς ύ- πήκα από πίσω ένας αμπεραντος

ραυές. Μπορούμε να πλησιάσω. Ζύγισα. Μπορούσα να ήταν ένας ψηλός νέος με μια τσάντα στο χέρι, μεγάλη και γεμάτη. Την άνοιξε γάμο.
— Μπορώ να καταθέσω; είπε.
— Όχι. Εδώ κύριε. Θα πάτε στο έπιτά.
— Στο έπιτά;
— Απάντησε. Μάλιστα.
Την ίδια στιγμή, ο νέος γαυρός ν' άκουσε την απάντησή, βάλε μια φωνή: «Νίκα! Νίκα!» και τράβηξε έξω από πίσω από μια κοπέλλα, που προχωρούσε προς την έξοδο!... «Η τσάντα γάμο ξεκατέστη!»... Δεν είπα κλέφτης! Αντίθετος είμαι πολύ ταιριός άνθρωπος και δε δέχομαι ποτέ ούτε να περάσει κανείς από το μου μιά κλέψα τόσο βρώμικη και ποταπή! «Αλλά το μυαλό μου λειτουργεί άσπαστα!»... «Κοιμήθηκα από το διάβολο!»... «Η από τον Έρωτα!»... Το ίδιο είναι! Μέσα σε γλιστρά δευτερόλεπτο, που είδα μόνο μια εικόνα —τη Ρένα στην αγκαλιά μου σε μια καινούρια «Παλατίδα»... κι άρπαξα την τσάντα, τα κι' έβγαλα προς τα δεξιά με γοργό θήμα. Φωνάζοντας «Γάμο», θα γυρίσω!... «Εμπλέξατε στους διαδρόμους και γύμναζε πώς έλεος ο κόσμος, πελάτες και υπάλληλοι, άκούγαμε τους γυόπους της καρδιάς μου! Τόσο δυνατά γυόπουσε!...
Σταβίζοντας να θυγ σε μια σάλλα που οδηγούσε σε κάποια μικρή πόρτα, έβλεπα το Μητροπολίτη της έπαρχίας μου:
— Σατοράκη! μωρ λέει.
— Γεια σου, γεια σου! του λέω έξαλλος και τρέχω.
Ο παπάς με κύτταξε κατάπληκτος μιά ερώτηση λονόσημα τίποτα κείνη τη στιγμή.
«Έπι, τέλους θνήσκει!»... Βγήκα στο δρόμο! Στόν αέρα, στην έλευσίδα, στο άκρικο μου πλίκος, στην τσάντα του βόλου και στο σάλο του σφουρετού, ά γυόπος μεσαύ άγνώστων!... Κανείς δε με είχε δει! Κανείς δε με κυνηγούσε! Δέ διέτρεχα πιά κανένα κίνδυνο!... Νάπαυα ένα ταξί! Καλλίτερα άγι. Μπορεί να γράφουν οι έσομερίδες για την άρπαγή της τσάντας κι' ο σωφός να θυμωθί τή γασκαριστακά μου και να με περιγράψη. Καλλίτερα με πιά πόδια!... Δεν έβρεγα πιά και πολύ, καί ο ίδιος με είχε μουσκέψει κι' η καρδιά μου έτρεμε άκόμα λέει κι' είχα μέσ' το στήθος μου ένα φρεσκοσφαγμένο περιστέρι που μυγούνασε.
Μπρίκα σε μιά σκά. Θρήκα ένα ευπαράκι, άνέθηκα στο έριο πατάρι και παρήγγειλα μιά πορτοκαλάδα. Μόλις άποκατέθηκε το γκαρόνι, άνοιξα με λατρία την τσάντα!...
Φυστικά!... Φυστικά ήταν ο καταθέτης! «Από κάποιον θά κέρδιζε κάνα γυλάριο και πήγε να τή άφορλά!»... «Άφισα την τσάντα να πείσ γάμο ά πώμα και γόθηκε τή... πολυτιμο φορτίο.
— Πώς πάει; μωρ είπε το γκαρόνι με οίκεντητα συνάδελφική. Τα κρίμνες... τή καρδιά;
— Τόν κορό σου τόν καρό. Ελάκα! Τού πείραξα ένα τσάλο στο δίοκο και γάριε να πώ την πορτοκαλάδα, ροδόλαση τη σκάλα.
— Έ, κύριε! Τά φυστικά σου! μωρ φάναζε.
— Δεν τή θέλω! Φάτα!...
«Ορισμένος θά με πήρε για τρελλό. Άλλά μίπως δεν ήμου εκείνη την άρα; Κι' εδω που τή λέμε μεσαύ μας, με τή δική μου! Γιατί ήμου... άγι άπλάς ένας κλέφτης, άλλά ένας άποτυχημένος κλέφτης! Είνα κάνε δηλαδή την κακή πράξη, χωρίς τή κέρδος της! Καί μούβανε άπλάς, ή περιόρνησι στον έαυτό μου!
«Εκείνο τή μεσημέρι, μόλις πήγα στο έρανέβου, ή Ρένα με ρώτησε για πρώτη φορά τί θά γίνη, έπί τέλους! Τή απάντησα ένα πάλι, στο δίοκο και να μή με σκοτίζη!...
— Τι είπες;
— Αυτό που είπα! Έγώ τώρα έ γω τις μελέτες μου, τις έρετές μου και τη στωιόρροια μου! Έ άγαλλομαι με θεατρικούς άγδους κατηγορίας:
— Πάνο, τρελλάθηκε;
— Πιθανόν!...
Κείνη την άρα ζήγωσε στο τραπέζι ά ένας φυστικός!
— Φυστικά Αλγύνης;
— Δούλο!...
— Γιατί κύριε; Γιατί με θρίζετε;...
— Πκαεμοστακλίου είπα!...
Και σηκώθηκε κι' έγώ κι' έβγαλα έγκαιρος, γιατί κατάλαβα πώς με τή νεύρα που είχα, θά έρισκόμυνα στο τιμήμα έκείνο τή έρώ, τή άλυσινή-το σ' έβη μου τή ζωή...
ΕΨΙΛΟΝ

Γιά μικρούς

Συλλαβικός κοχλίας

Σελίς Της γυναικάς

ΑΠΛΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΟΣΟ προχωρεί η εποχή, τόσο επιδιώκουμε να έχουμε στη διάθεσή μας ένα-δυο απλά φορέματα από λεπτό λαϊνάκι, που θα μας εξυπηρετήσουν ιδιαίτερα.

Θα υπάρξουν, ασφαλώς, ώρες της ημέρας, θα υπάρχουν π. χ. οι πρωινές, που θα μπορούμε να βγαίνουμε μόνο με φορέμα, ενώ για τ' απογεύματα μια βέστα ή ένα λεπτό επανωφόρι θα μπόρει ν' αποτελέσει ένα πολύ κομψό σύνολο.

Αλλ' ως ρίξουμε μια ματιά στη γραμμή αυτών των απλών φορεμάτων της εποχής.

Τα χαρακτηρίζει η εύθelia γραμμή. Το ολόγιστο κορσάκι ακολουθείται από μια στενή φούστα, στο πίσω μέρος της οποίας έχουμε μια πλαγία στη πιέττα, που δίνει τον απαιτούμενο αέρα στο βάδισμα. Στο κορσάκι, εξ' άλλου, έχουμε άλλοτε κοντά μανίκια, εφαρμοστά στους ώμους και άλλοτε μια κόψι κιμονό ή σαγκλάν. Και τα δύο αυτά είναι πολύ της μόδας.

Η εποχή ευνόει τον αρκετά ανοιχτό λαιμό, χωρίς όμως υπερβολή. Ένα άνετο στρογγυλό ανοιγμα γύρω από το λαιμό ή ένα ανοιγμα σε ελαφρό οβάλ σχήμα ή σχήμα μπατώ, είναι επίσης πολύ της μόδας.

Επικρατούν διάφορα λαϊνά μελανζέ, σε διαχρωμίες.

ΔΙΑΦΟΡΑ ΓΑΡΝΙΡΙΣΜΑΤΑ

Πολλά είναι τα γαρνιρίσματα, που μπορούν να στολίσουν τα απλά αυτά φορέματα.

Πρώτα απ' όλα συνήθίζεται ένα είδος φάσας, που γαρνίρει το ανοιγμα του λαιμού και μέρος της φούστας. Μπορεί π. χ. μια φάσα να σχηματίζει ένα μέρος της ζώνης μπροστά, που συνεχίζει μια άλλη φάσα κάθετη μπροστά, από πάνω ως κάτω.

Με μια τέτοια εμφάνιση θα φροντίσετε να έχετε ανοιχτόχρωμα αξεσουάρ, σ' νάναι προάγγελος της εποχής, που μας έρχεται σε λίγο.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Οι απογευματινές τουαλέτες, που θα φορέσετε στο τέλος της εποχής, έχουν πάντα τη

θέση τους στη γυναικεία γκαρνταρόμπα.

Τελευταία είναι πολύ της μόδας το φάιν σε ζωνρά χρώματα, αλλά και σε μαύρο, που δεν παύει ποτέ να φοριέται.

Η γραμμή σ' αυτά τα απογευματινά φορέματα είναι κάπως έβαζε και αυτό επιτυγχάνεται με αρκετά βαθιές ελεύθερες πένσες, που μπαίνουν γύρω από τη μέση. Το κορσάκι είναι μάλλον εφαρμοστό προς τα κάτω και μόνο στους ώμους παρουσιάζει κάποια άνεση.

Μανίκια δεν υπάρχουν, αλλ' οι όμοι καλύπτονται αρκετά από μια κλίσι του κορσάκι.

Σ' ένα τέτοιο φορέμα, μπαίνει το σκερτάζικο γαρνιρίσμα μιας φαρδιάς φάσας, στολίσμένης με γαζιά, που κοντά τοποθετημένα το ένα στο άλλο. Η φάσα αυτή σχηματίζει ένα όρθιο στολίσμα τριγύρω στο ανοιγμα του λαιμού, συνεχίζεται στο μπροστινό ανοιγμα του κορσάκι και κατά μήκος της φούστας και περιβάλλει επίσης τριγύρω τον ποδόφυρο. Στη μέση μπαίνει μια ζώνη από το ίδιο ύφασμα και δένει μπροστά ένα φιόγκο.

Η τουαλέτα αυτή είναι κομψή και απλή, συγχρόνως δε έχει το προσόν να προσδίδει στη σιλουέττα μια εξαιρετικά νεανική εμφάνιση.

Της ταιριάζει πιο πολύ ένα χρωματιστό φάιν σ' ένα από τα ζωνρά χρώματα της μόδας.

ΕΛΑΦΡΑ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΣΠΟΡΤΙΦ

Τα σπορτίφ επανωφόρια θα μας είναι περισσότερο παρά ποτέ χρήσιμα αυτή την εποχή. Είναι, φυσικά, λίγο πιο ελαφρά απ' αυτά που ξέραμε ως τώρα και που φοριούνταν το χειμώνα. Γίνονται από λεπτά λαϊνά, μονόχρωμα ή φανταζι και ακολουθούν τη ριχτή γραμμή. Είναι επίσης πολύ της μόδας η σαγκλάν κόψι, που δίνει φάρδος στο επανωφόρι από τους ώμους.

Χαρακτηριστικό είναι επίσης το φάρδος στις μασχάλες και τα φαρδιά μανίκια, που κάτω στενεύουν.

Ένα όμορφο μοντέρνο σκερτάζο είναι μια στενή ντεκούπ, που περιβάλλει τριγύρω το επανωφόρι στη γραμμή των γοφών. Από τη μία και την άλλη της ραφής, που ενώνει το επάνω μέρος του επανωφορίου με το κάτω. Ένα έξωτε-

ρικό γαζι έρχεται να προσθέσει ένα ωραίο στολίσμα. Ένα ανοιγμα, εξ' άλλου, της σάφης αυτής στο κάθε μπροστινό πλάι, χρησιμεύει για τις εσωτερικές τσέπες.

Το ίδιο στολίσμα των γαζιών βλέπουμε επίσης στο κάτω άκρο του επανωφορίου, καθώς και στα ρεβέρ, που συμπληρώνουν το γιανιά. Το μακρως του επανωφορίου μπορεί να είναι κανονικό, ή λίγο πιο κοντό απ' το συνηθισμένο, ώστε ν' αφήνει να φαίνεται ένα μικρό μέρος της εσωτερικής φούστας. Φυσικά, αυτό σ'ας υποχρεώνει να συνδυάζετε το επανωφόρι με το φορέμα ή τη φούστα, που φοράτε, πράγμα που το καθιστά ίσως λιγώτερο πρακτικό. Αλλ' από σ'ας εξαρτάται να προτιμήσετε το ένα ή το άλλο, εφ' όσον η μόδα σ'ας επιτρέπει να διαλέξετε.

ΚΟΜΨΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΣΥΝΟΛΑ

Η μόδα ευνόει πάντα τους συνδυασμούς και μάλιστα ιδιαίτερα τώρα, που είναι τέλος εποχής. Για την πρώην έξοδο διαλέγουμε ένα λεπτό λαϊνάκι, ένα μεταξωτό ή ένα βελούδο, και κάνουμε μια φούστα και μια ριχτή βέστα, που είναι ένας ωραιότατος και πολύ πρακτικός συνδυασμός.

Άλλη ιδιοτροπία της μόδας είναι η ίδια ή βέστα να είναι φαρδισμένη με το ύφασμα της καζάκας, που φοριέται από μέσα.

Γι' απογευματινά σύνολα η μόδα συμβουλεύει ένα ακόμη εξάρτημα κι' αυτό είναι η καζάκα, που αναφέραμε παραπάνω. Γίνεται από μεταξωτό και φοριέται πάντα κάτω από τη βέστα. Πολύ συχνά, το κάτω μέρος της καζάκας στολίζεται με δυο φάσες, καμωμένες από το ύφασμα της φούστας και της βέστας.

Σε όλους αυτούς τους συνδυασμούς η φούστα γίνεται στενή με μόνο μια πλαγισσστή πιέττα πίσω, ή δε βέστα, κοντή και ριχτή, χωρίς υπερβολικό φάρδος. Ένα ευθύγραμμο, κουμπωμά την κλείνει μπροστά ως το λαιμό μ' ένα στενό σηκωτό γιακαδάκι τριγύρω.

Η βέστα μένει ως επί το πλείστον ανοιχτή μπροστά, ώστε να φαίνεται η καζάκα, που θα τελειώνει στο λαιμό μ' ένα δέσιμο, το οποίο χρησιμεύει και για στολίσμα.

ΤΑ ΟΜΟΡΦΑ ΠΛΕΚΤΑ

Η μόδα των πλεκτών συνεχίζεται ακόμη με όλο το προχωρημένο της εποχής και φαίνεται ότι δεν πρόκειται να υποχωρήσει γρήγορα. Η διαφορά είναι μία: ότι γίνονται από λίγο λεπτότερα μαλλιά και φοριούνται μόνο τους, χωρίς άλλα συμπληρώματα. Αργότερα, θα μας χρησιμεύουν για τις έκδρομες ή για μικροταξίδια. Προτιμούμε τα πουλόβερ, που θεωρούνται πιο πρακτικά από τα πλεκτά που κουμπώνουν.

Τα πουλόβερ των έκδρομων γίνονται πολύ άνετα, για να μπορούν να φοριούνται επάνω από τις μπλούζες ή από τα φορέματα. Συνδυάζονται με μακριά παντελόνια, που είναι τόσο πρακτικά για τις έκδρομες. Τα περισσότερα πουλόβερ γίνονται σε σχέδια κιμονό, με μακριά μανίκια.

Μια πρωτότυπη πλέξι είναι η εξής: Στη βελονιά-λάστιχο αρχίζει το πλέξιμο από το ένα μανίκι και ειδικά από το μισό, συνεχίζει το μπροστινό του πουλόβερ με το λάστιχο, σχηματίζοντας οριζόντιες γραμμές και όχι κάθετες και τελειώνει με το άλλο μισό του μανικιού. Το ίδιο επαναλαμβάνουμε και για την πλάτη. Έχουμε τώρα να ενώσουμε το μπροστινό και την πλάτη. Μια πλεκτή φάσα, σε διαφορετικό χρώμα από το σύνολο του πλεκτού, ενώνει κατά μήκος το εμπρός και το πίσω μέρος του λαιμού, ενώ οι πλάινες ραφές του πουλόβερ και η κάτω ραφή του μανικιού θα ενωθούν κανονικά.

Με μαλλί διαφορετικού χρώματος θα σχηματίσετε ακόμη ένα πουανιέ, για τελείωση των μανικιών, κι' ένα τελείωμα στην κάτω άκρη του πουλόβερ.

Το ανοιγμα του λαιμού, τετράγωνο ή στρογγυλό, θα είναι άνετο, για να φοριέται το πουλόβερ από το κεφάλι και ν' αφήνει να φαίνεται ο γιακάς της μπλούζας ή ένα φουλάρι, που περιβάλλει το λαιμό.

ΑΛΛΟΣ ΤΥΠΟΣ ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Για λίγο πιο λουσάτα πουλόβερ, ακολουθούμε την πλέξι «αλτάσα», με κανονικά μανίκια κολιπά στους ώμους.

Το ανοιγμα του λαιμού είναι οβάλ και άνετο και όλο το σκερτάζο του είναι ότι, από τη μέση και κάτω, συνεχίζεται το πλέξι με πλέξι λάστιχο, σε φαρδιές κόντες. Το ίδιο και στα μανίκια, από τους αγκώνες και κάτω.

ΤΑ ΣΟΥΤΕΡ

Θα παίξουν και αυτά το ρόλο τους, άλλοτε συμπληρώνοντας το πουλόβερ και αποτελώντας το σύνολο «σέτ» κι' άλλοτε αποτελώντας αυτά μόνο τους κάτω το αυτοτελές. Τα σουτέρ θα τα δούμε σε διάφορα σχέδια, όσον αφορά την πλέξι και όσον αφορά τον τύπο. Πότε είναι ριχτά και μακριά και πότε είναι κοντά, τελειώνοντας σε λάστιχο.

Τα ζωνρά χρώματα είναι πολύ της μόδας και

1) Ευθύγραμμο απλό φορέμα από μελανζέ λαϊνάκι. 2) Απογευματινό φορέμα από φάιν.

1) Σκερτάζικο πουλόβερ με μανίκια κιμονό. 2) Ανοιχτόχρωμο σουτέρ σε πλέξι με φαρδιές κόντες. 3) Καζάκα πλεκτή με φαρδιά φάσα λάστιχο κάτω.

όταν προχωρήσει λίγο η εποχή, θα δούμε λευκά σουτέρ.

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Ας έπωφεληθούν οι μαμάδες απ' τη μόδα, που συνδυάζει το φορέμα με διάφορες μπλούζες για τα κοριτσάκια τους. Είναι τα φορέματα, που γίνονται χωρίς μανίκια κι' έχουν μεγάλο ανοιγμα στο λαιμό.

Είναι ιδιαίτερα πρακτικά αυτή τη στιγμή, γιατί είναι λίγο πιο ελαφρά, καθώς συνδυάζονται με μπλούζες.

Οι φούστες αυτών των φορεμάτων έχουν πιέττες κουφωτές ή πλαγισσστής, ή γίνονται άνω φόρμ, όποτε σχηματίζουν αρκετό πλάτος.

Το μπουστάκι τού φορέματος είναι αρκετά άνετο και έχει εύρυχωρες μασχάλες. Ανάλογα με το χρώμα του λαϊνάκι, που θα διαλέξετε, συνδυάζετε και τη μπλούζα, λευκή ή χρωματιστή.

ΣΟΥΡΕΣ ΣΤΙΣ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

Κοντά στις πιέττες, που βλέπουμε να στολίζουν τις φούστες των παιδικών φορεμάτων, θα δούμε και τις σουρές να παίζουν ένα μεγάλο ρόλο.

Σ' ένα παιδικό φορέμα π. χ., που σχηματίζει το μπουστάκι του μ' ένα κομμάτι σε οριζόντια γραμμή μπροστά, με προσθήκη ένα κουμπωτό καπάκι σε κάθε πλάι, βλέπουμε τη φούστα να σχηματίζει άφρονες σουρές τριγύρω στη μέση και μια ζώνη από το ίδιο ύφασμα να αποτελή το συμπληρώμα του φορέματος. Στο λαιμό θα δούμε ένα μικρό κατεβαστό γιακαδάκι και τα μακριά μανίκια θα καταλήγουν σε πουανιέ.

Μια τέτοια κόψι μπορείτε να την κάνετε με λεπτό λαϊνάκι μονόχρωμο ή φανταζι, ή κι' από βελούδο κοτλέ, με πολύ λεπτές ραβδώσεις.

ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Μην παραλείψετε να χρησιμοποιήσετε για τις μεγαλύτερες κοπελλίτσες σας τα τόσο modάτα πτί-καρρά, σε λεπτά λαϊνάκι, που θα σ'ας βοηθήσουν να κάνετε απλά και κομψά φορέματα.

Ιδιαίτερος εδώ, θα δούμε στις φούστες των φορεμάτων να χρησιμοποιούνται πολύ οι πιέττες, τσακισμένες ή ελεύθερες, ενώ στο μπουστό το ίδιο το πτί-καρρά, σε διαγώνια τοποθέτηση, θα σχηματίζει τις τσέπες, το γιακά και το στολίσμα των μανικιών.

Γι' αυτά τα πτί-καρρά φορέματα, πολύ ταιριαστές είναι πάντα οι δερμάτινες ζώνες από σουέτ ή από μπός.

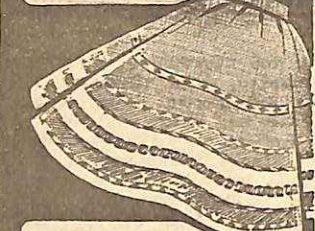
Όσο για τα μονόχρωμα φορέματα των κοριτσιών, έχουν τα μπουστάκια τους με διάφορες ντεκούπ, που προσθέτουν κάποιο σκερτάζο στο σύνολο, ενώ οι φούστες διατηρούν πάντοτε το φάρδος τους, πλισσεωτές ή σουρωτές.

ΕΣΜΕΡΑΛΛΑ

1) Κοριτσιότικο φορέμα πτί-καρρά. 2) Μονόχρωμο φορέμα με σουρές στη φούστα. 3) Παιδικό φορέμα που φοριέται με μπλούζα. 4) Παιδικό φορέμα με ντεκούπ που σχηματίζουν τσέπες.

Πάντοτε πρώτοι στον τομέα των θραυτικών λαϊκής τέχνης ιδίας παραγωγής.

ΜΥΚΟΝΙΑΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

ΦΟΥΣΤΕΣ
ΠΑΛΑΙΕΣ - ΒΑΡΑΚΕΡΕΣ
ΦΡΕΜΑΤΑ
ΒΑΡΑΚΕΡΕΣ
ΜΕΛΟΜΑΤΕΣ
ΟΛΑ ΤΑ ΕΡΓΑ
ΕΞΑΓΕΙΤΑΙ - ΜΑΝΔΑΛΙΑ
ΤΑΓΑΡΙΑ - ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ: ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΛΙΑΝΙΚΗ

Β. ΠΑΠΟΥΤΣΑΣ & ΣΙΑ
ΣΤΑΔΙΟΥ 55 - ΑΘΗΝΑ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ
ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

*Αχαρνών 98 - Αμφικλίας 1
Δέχεται καθ' έκαστην 10-12 και 3-7
ως και επί συνελεύσει.
Τηλέφωνο 810.760.

ΜΙΑ ΞΕΝΗ ΓΛΩΣΣΑ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΜΙΣ

Σφουρηλατίστε την προφορά σας, κερδίστε προαγωγές, ειδικές αποστολές, έχετε με την Ικανότητα να μιλάτε Αγγλικά, Γαλλικά, Ιταλικά, Ισπανικά.

Μιλήστε μια καινούργια γλώσσα, γρήγορα, εύκολα, τέλεια, με το Linguaphone.

Για κάθε πληροφορία αποταθήτε

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE

ΑΘΗΝΑΙ: Πανεπιστημίου 10, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Κομνηνών 19.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' έκαστην 9-3 και 5-7, ως και επί συνελεύσει. Χαρ. Τακούνη 113. Τηλέφ. 613.610. Οικία 70-752.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων και Στουρνάρα 28 (παρά την Όμορνια) 9-2 και 5-7/2 μ.μ. Τηλέφωνο 523.708.

ήταν η καλύτερη φίλη της;
— Δυσκόλο να σου το πω. Απάντησε ο γέρος κουνώντας το κεφάλι του. Είχε πολύ λίγες φίλες. Μά, τον τελευταίο μήνα, που έμενε εδώ, υπήρχε κάποια που τη θυμάμαι καλά. Λεγόταν Κλάρα κι είχε μια φάτσα σαν πορτίκι. Έρχονταν εδώ σχεδόν κάθε βράδυ, για να φυλάει το μωρό.
— Έκανε κι' αυτή το ίδιο «επάγγελμα»;
— Α, όχι! Ήταν τίμια γυναίκα...
— Σκέφθηκε ένα λεπτό κι' ύστερα ρώτησε:
— Μπορείς τώρα να μου πής σε ποιο κομμάτι πήγαινε συνήθως η Μόνα;
— Δεν ξέρω, δυστυχώς. Ύπάρχει όμως ένα κομμάτι εδώ απέναντι. Τό έχει μια κάποια 'Όλγα. Ίσως να πήγαινε εκεί η Μόνα, όπως και τσες άλλες πελάτισσές μας... Ποιά είναι η τρίτη ερώτησή σου;
— Από πού έρχονταν η Μόνα; Πού είχε γεννηθεί και πού ζούσε πριν έρθει να εγκατασταθεί στο Σικάγο;
— Α, αυτό ξέρω να σου το πω! Ήταν απ' το Πιέρ, απ' την πολιτεία της Νότιας Ντακότα. Έπαιρνε ταχυτικά γράμματα απ' αυτή την πόλη. Έπαψε όμως πια να παίρνει, σχεδόν ένα μήνα πριν απ' την ιστορία εκείνη της Μόνας. Την έκουσα πολλές φορές να λέει πως είχε κάνει μεγάλη κουταμάρα που δεν έμεινε στον τόπο της.
— Έν τάξει!... Και τώρα, για πές μου, μόλις περάσω αυτή την πόρτα, θα τηλεφωνήσω άμεσα στην αστυνομία πως ήρθα εδώ;
— Όχι! Σου βίνο το λόγο μου! διαμαρτυρήθηκε. Δε με ξέρεις καλά. Δε θέλω ούτε να τους βλέπω, τους αστυνομικούς...
Κι' έρπυσε με περιφρόνηση. Κατάλαβα απ' το ύφος του πως έλεγε αλήθεια: Δεν επρόκειτο να με προσέσω.
Το κομμάτι, αντίκρυ στο ξενοδοχείο, ήταν κλειστό. Είδα όμως φως στο διαμέρισμα που βρισκόταν πίσω απ' το κατάστημα, κι' άκουσα να παίζει ένα ραδιόφωνο.
Χτύπησα μια - δυο φορές την πόρτα. Μου άνοιξε μια μεσόκοπη κοκκινομάλλα.
— Είσαστέ η 'Όλγα; Τη ρώτησα. Μύριζε μύρα και σαλμί. Με κύτταξε στο μασκοτάδο κι' απάντησε, γελαστά:
— Μάλιστα, είμαι η 'Όλγα. 'Αλλ' αν γυρεύετε... αυτό που φαντάζεσθε, κάνετε λάθος στην πόρτα! Μπορείτε ν' αποταθήτε απέναντι, στο ξενοδοχείο, ή στη διπλανή μας...
Ο υπάλληλος του ξενοδοχείου μ' έστειλε εδώ. Χρειάζομαι μερικές πληροφορίες.
Δεν υπήρχε αρκετό φως στο κατάστημα της πόρτας, ώστε να με δει καθαρά.
— Ποιός είσαστε σεις; με ρώτησε.
— Ένας φίλος της Μόνας 'Αμπλε.
— Άνασκήρτησε, ακούγοντας τ' όνομα αυτό.
— Τη γνωρίζετε; πρόσθεσε.
— Πολύ καλά.
— Ήταν πελάτισσά σας; Δεν ξέρω ποιός είσαστε και ποιά σκοπούς έχετε. 'Η δ' κ' μου βίνο να μην είναι πως καταδικάσθηκε δίκαια ή κακίως η μ' κοί!
— Πιστεύετε δηλαδή πως δε σκότωσε αυτή το Στάιν;
— Ίσως ναι, ίσως όχι. Μά, κι' αν ακόμα τον σκότωσε, θαταίγε έ- κείνος! 'Η Μόνα είχε βάλει όλα τα δυνατά για να ζήσει τίμια, πριν την εξαναγκάσει ο Λαφάντι να την εγκαταστήσει «εξουσία». Ξέρω πως η- θέλε να ξεφύγει απ' αυτή τη σκλαβιά της. Δεν είχε δικαίωμα ο Στάιν να τη βάλει σε πειρασμό, δειχνόν- τας της τόσα διαμάντια, μιά όλό- τας της τόσα διαμάντια, μιά όλό- κληρη περιουσία!
Ήταν μια άποψη που δεν την ελ-

χα αντιμετώπιζε ακόμα. 'Αλλά μπορούσε να θεωρηθεί ευνοϊκή η ά- χι για τη Μόνα...
— Την είχατε πελάτισσα στο κομμάτιό σας; ρώτησα.
— Ναι, κι' απ' τις καλές μάλι- στα. Έρχονταν δυο φορές τη βδο- μάδα για μανικιούρ, μια φορά για λούσιμο κι' άλλη για μ' για μ' αν- πλι. Κάθε τρεις μήνες, έκανε περ- μανάντ.
— Εσείς ή ίδια την περιποιόσα- στε συνήθως; Σας δόθηκε η ευκαι- ρία να παρατηρήσετε τα μαλλιά της, το πρόσωπό της, τ' αυτιά της;
— Μά ναι, φυσικά.
Της έκανα τότε την ερώτηση που είχα προετοιμάσει. Σκέφθηκε ένα λεπτό κι' απάντησε:
— Όχι, μα την π'στι μου!... 'Ο- χι, δεν ήτανε... Φορούσε πάντα «κλίπς» στ' αυτιά της.
— Ημουν κατενθουσιασμένος, πε- τούσα στους ουρανούς. Ποτέ στη ζωή μου δεν είχα νιώσει τόσο ευ- τυχή!... Χαμογέλασα και είπα:
— Έτσι μοιχεται να σας φι- λήσω!
— Δε σας καταλαβαίνω, κύριε, α- πόρησα η 'Όλγα.
— Ακούμπησα στο πλάι της πόρτας και είπα:
— Και τώρα, μήπως ξέρετε αν το αληθινό της όνομα είναι Μόνα;
— Όχι. Λέγεται πραγματικά Μαίρη Τζόνς. Γεννήθηκε στη Νότιο Ντακότα.
— Στο Πιέρ;
— Άκριβώς. Θυμάμαι πως, κάποιο απόγευμα που είχαμε πάσει φλυαρία, μου είπε ότι λεγότανε Μαίρη Τζόνς, αλλ' ότι βρήκε πολύ κοινό αυτό τ' όνομα όταν ήρθε στο Σικάγο με το σκοπό να βγει στη σκηνή. Πήρε τότε το ψευδώνυμο Μόνα 'Αμπλε.
— Ήξερα πια όσα ήθελα να μάθω. Ευχαρίστησα θερμά την 'Όλγα.
— Μά γιατί μου κάνετε όλες αλ- τές τις ερωτήσεις; απόρησε εκείνη. Είπατε πως είσαστε φίλος της;
— Κάτι παραπάνω. Είμαι κουνιά- dos της.
— Κουνιάδος της!...
— Έβγαλε απ' την τσέπη της ε- να αναπτήρα και τον άναψε για να δει το πρόσωπό μου.
Είσατε λοιπόν ο Μάικ Ντυ- βάλ, ο τρελλός λούχας, που έχει βάλει σε μελεάδες την αστυνομία; Την κύτταξα στα μάτια και πρό- φερα:
— Σας φαίνεται αληθινά τρελ- λός;
— Όχι, απάντησε άργα. Μου φα- νεσθε ένα καλό παλληκάρη!
Και πρόσθεσε, με τραχιά φωνή:
— Σίγουρα, είναι κι' αυτό δου- ρεί για να σας σπρώξει στα άκρα, όπως έσπρωξε και τη Μόνα.
— Δε θα του γίνω όμως το χα- τήρι!
— 'Η 'Όλγα ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο μου.
— Άς το ελπίσουμε, είπε. Έχετε βρή κάτι... κάτι που μπορεί να σώ- ση τη Μόνα;
— Ναι, πιστεύω.
— Χρειάζεσθε λεφτά;
— Όχι.
— Τότε, κανένα μέρος για να κρυ- φτήτε;
— Αν κουτώ, δε θα μπορούσα να σώσω τη Μόνα.
Μ' έπαιξε δυνατά το μπράτσο.
— Καλή τύχη λοιπόν! Σας εύχο- μαι ν' έλθω την κορδιά καλή τύ- χη. Κι' αν μπορώ να κάνω κάτι έλ- λω για σας ή αν θελήσετε κι' έλ- λω πληροφορίες, μη διστάσετε να ξαναθέτε.
— Ναι σύμφωνοι, Σας ευχαριστώ κι' πάρα!
Την καληνύχτισα κι' απομακρύν- θηκα. Τα βήματά μου αντίηχσαν στο έρημο πεζοδρόμιο.
Όταν έφτασα στη γωνιά του δρόμου έβριχα μια ματιά πώς τα- πίζω. 'Η 'Όλγα είχε άναψει το φως, πάνω απ' την πόρτα της. 'Ο-

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ ΜΑΣ

Γά σους αγαπούν τους μοντέρνους ρυθμούς, ένα άρατοτα τσά-τσα είναι το έτοςκα τσά-τσα παγμένο από την όρχηστρα του Μπρόουνο Μαρτίνι. Ζητή- στε να τ' ακούσετε και θα συμφωνή- τε: οίος πώς πράγματι είναι περίφημο. Δι- σκος της Χίς Μάστερς Βόις με στοι- χεία JMG 73.

Το ταγκό εξακολουθεί να παραμένει ο ύμνος της χορής. Νομίζω ότι ό- λοι συμφωνούν σ' αυτό. Μία λοιπόν και όλοι είναι σύμφωνοι δεν έχω παρά να σας συστήσω το «Τάγκο φέρ του» παγμένο από την όρχηστρα του Ραίη «Αντουν» σε δίσκο της Κάπριολ (F 4041).

Και μια μεγάλη επιτυχία «Λάβ Ιν Πέρτο» - Φίλιπ. 'Η γνωστή μελωδία α- πό το όμαυνο φίλι και ως τραγουδι ση- ματογραφικό έργο και ως τραγουδι ση- μείωση μεγάλη επιτυχία. Μία από τις καλύτερες, αν όχι η καλύτερη, έκτη- λείσει που έχουν γίνει στο κομμάτι είναι αυτή με την όρχηστρα του Τζέρυ Μένγκο σε δίσκο της Κολούμπια (SC MG 87).

Και ένας δίσκος με δυο πολύ γνω- στές μελωδίες επιτυχίες που παίζονται από δυο επίσης μεγάλα και γνωστά συγκροτήματα. 'Η μία είναι αυτή του δίσκου έχει την πολύ γνωστή «Αντί- λυσο» παγμένη από τον άγνωστο με τη χρυσή τρομπέτα, τον περίφημο «Εντν Κόλμπερτ». 'Η άλλη είναι του δι- σκου έχει τη γνωστή μελωδία «Απρίλ» στην Πορτογαλία με την όρχηστρα Μανουέλ. 'Ο δίσκος αυτός είναι της Κολούμπια και έχει στοιχεία SCMG 87.

ΤΗΛ. 612-010

100% ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΟΛΛΑΓΗΤΕ από τις περιττές τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΠΥΕΝΟΥΝΑ Είνασθε άσυναγνώστοι; 'Η υπερτριχίασ θεραπεύεται ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 2 ΚΟΛΛΗΜΑΚΙ ΑΙΣΙΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΙΣΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΧΕΣ ΠΟΡΥΣ - ΠΑΛΛΑΡΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ ΠΑΝΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTIN

Κ. ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

ΜΑΛΛΙΑ

Γιατί να πέτουν τα μαλλιά σας, ενώ είναι τόσο εύκολο να τα σώσα- τε; Γιατί να μη τα διατηρήτε ώριμα και γερά; Έμπιστευθήτε τα στη

SEBORINE

'Η λιπαρότης του τριχώτου της κεφαλής, που είναι η κυριώτερα και η πιο σύγουρη άφορμή ΤΡΙΧΟΠΤΩ- ΣΕΩΣ θεραπεύεται. 'Η ΠΙΤΥΡΙ- ΔΑ, αλλή επίσης ενοχλητική άφορμή εξαφανίζεται σε 2-4 χρήσεις. 'Η φαγούρα σταματάει την ίδια στιγμή και τα μαλλιά έχουν την καλύτερη εμφάνιση. Άγοράστε ένα φιαλίδιο. Τιμή 80χ. 22. Θά σωθήτε. Πωλείται στα φαρμακεία και Μ... ροπαλίας.

Σόλωνος 35. Τηλ. 610 - 764.

ΑΡΙΑΔΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
ΛΕΛΟΥΔΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ - ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Μετόκπου δόος Χαρ. Τρίκουπη 50. Τηλ. 612.515. Άρα επίσκεψως 11-1 και 5-7.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ύδαμας Γυναίκα της Πτωχόντ- ως Πλατσόνα. Άγγελα, δόος Παν Σκουός 5. Πάροδος Καλαμώτου, πωλούνται υπό τον Στάιν της Πτω- χόνττος Γερσας Π. Διδόμην εις τιμάς 40-50% κάτω του τιμολογίου δηλαδή σχεδόν δωρεάν.

Σπύστε πριν εξανληθούν. Προς άποφύγη συγχύσμου παρά καλούται οι κ. κ. αγοράσσαι όπως προσέχονται ιδίως τας πρώινάς άρας.

ταν με είδε να κυττάζω πίσω, σή- κωσε το χέρι της, σα νύθελε να μου εύχρηθ και πάλι καλή τύχη.
— Έπειτα απ' όσα μου είχα πη, αυτή η χειρονομία της μου ξανάδω- σε την ενέργεια και την αυτοπεποί- θησή μου. Ναι, υπήρχαν μερικά κα- θάρματα στον κόσμο. Ύπρχαν ό- μως και πολλοί καλοί άνθρωποι... Κοιμήσα το κεφάλι μου, άποχαι- ρώντας την. Ύστερα έστριψα απ' τη γωνία του δρόμου και διευθύνθη- κα προς το κέντρο του Σικάγο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Οί φωτεινές επιγραφές στην ελ- σοδο των κινηματογράφων ήταν σδυμένες. Τά μπάρ όμας και τά ρεστωράν της Ραντόλφ Στρήτ δού- λειαν ακόμη καλά.

Τά πεζοδρόμια ήταν γεμάτα κό- σμο που τριγύριζε, κύτταζε τις βι- τρίνες ή στεκότανε στίς γωνίες ά- πολαμβάνοντας τη χλιαρή νύχτα.

Μπήκα στο χάλ του ξενοδοχείου Σέρμαν, μ' έναν άέρα σα να ήμουν ο ιδιοκτήτης του. 'Αν μ' άναγνώ- ριζε ο ντέκτεκτβ του ξενοδοχείου ή ένας οποιοσδήποτε άστυφύλακας, ήμουν σίγουρος πως δε θα δίστα- ζε να με πυροβολήσει. Μά με εί- χαν πυροβολήσει άλλοτε τόσες φο- ρές χωρίς να με πετύχουν!... 'Η αβύσσα του τηλεφώνου, δι- πλα στο χάλ, ήταν άρκετά μεγάλη. Βρίσκονταν εκεί οι τηλεφωνικοί θά- λαμοι του κέντρου με τις δυο τηλεφωνήτριες. Είπα στη μια απ' αυτές πως ήθελα να μιλήσω με κάποιον στο Πιέρ, στη Νότιο Ντα- κότα.

— Μάλιστα, κύριε. Με ποιόν; με ρώτησε.
— Δεν... δεν ξέρω.
Με κύτταξε, σαστισμένη.
— Δεν ξέρετε με ποιόν θέλετε να μιλήσετε;
Προσπάθησα να της εξηγήσω:
— Άκούστε, δεσποινίς. Θέλω να πάρω πληροφορίες για κάποιο πρόσωπο που έμενε άλλοτε στο Πι- έρ. Δεν ξέρω όμως ποιός θα μπο- ρούσε να με πληροφορήσει... Είναι δυνατόν να μιλήσω με την τηλεφω- νήτρια του Πιέρ;
— Μά βέβαια!
Μούδειξε ένα τηλεφωνικό θάλα- μο και πρόσθεσε:
— Τέτοια άρα, δε θ' άργήσου- με να πάρουμε γραμμή.
Πραγματικά, έπειτα από ένα λε- πτό, μιλούσα με την τηλεφωνήτρια του Πιέρ. Της εξήγησα τί έπιθυ- μούσα:
— Θάθελα μερικές πληροφορίες για κάποια κοπέλλα, που έμενε πριν από λίγα χρόνια στην πόλ- σας. Δεν ξέρω παρά τ' όνομά της: Μαίρη Τζόνς.
Γέλασε κι' απάντησε:
— Μά το έπιθετο αυτό είναι πολύ κοινό...
— Τό ξέρω.
— Κι' ύστερα, ή άρα είναι 2½ μετ' τα μεσάνυχτα.
Της είπα πως τό ήξερα, αλλά πως ή πληροφορία που της ζητού- σα είχε μεγάλη σημασία για μέ- να. Προσπάθησα να την πείσω, με όλα τα δυνατά επιχειρήματα.
— Δίχως υπερβολή, είναι ζή- τημα ζωής και θανάτου! πρόσθε- σε. Ίσως θα μπορούσε να με πλη- ροφορήσει ο άρχισυντάκτης της το- πικής έφημερίδας. Δε θα θυμάσθ Ίσως που θα τον ξυπνήσουμε, αφού θα του δώσω στοιχεία για ένα άρ- θρο συνταρακτικό. Τί λέτε και σεις;
— Μπορεί... μπορεί νάχετε δί- κιο. Περιμένετε ένα λεπτό στ' ά- κουστικό σας.
Την άκουσα να παίρνει ένα ά- ριθμό και να εξηγεί τί ζητούσα. Ύστερα με συνέδεσε με τον άρχι- συντάκτη της έφημερίδας.
Έκείνος νόμιζε στην άρχή πως ήταν άφορα. Σπύνησε όμως για τ' ά- καλά, όταν του είπα πως κάποια κοπέλλα, που είχε γεννηθεί κι' εί- χε περάσει όλα τα παιδικά της χρόνια στο Πιέρ, ήταν τώρα κατα-

δικασμένη σε θάνατο, στο Σικάγο, με τ' όνομα Μόνα 'Αμπλε.
— Ήξερε καλά αυτή την υπόθεση, απ' τα τηλεγραφήματα των πρα- κτορείων. Άγνοούσε όμως πως έ- πρόκειτο για μια κοπέλλα απ' το Πιέρ.
— Ποιό είναι το αληθινό της όνομα; ρώτησε.
— Μαίρη Τζόνς.
Σκέφθηκε λίγη άρα, και στο τέ- λος μου είπε:
— Αιπάμαι πολύ, μα για την άρα δε μου λείπει τίποτα αυτό το όνομα. Ξέρετε όμως τί θα κάνω; Θά τηλεφωνήσω σ' όλους τους Τζόνς που μένουν στην πόλ μας, για να μάθω ποιός απ' όλους εί- χε ένα κορίτσι που έφυγε για το Σικάγο... Πού μπορώ να σας δώ- σω απάντησή;
— Δεν είν' εύκολο να μου τη- λεφωνήσετε σεις. Θά σας ξαναπά- ρω έγω.
— Καλά. Τηλεφωνήστε μου σε δυο άρες... 'Η καλύτερα, αύριο τ' άρω, στην έφημερίδα. Θά βρι- σκαμαι εκεί στις 7 άκριβώς.
Πώς θα περίμενα πέντε δόκλη- ρες άρες;... Μπορούσαν να συμ- βούν ένα σωρό πράγματα ως τότε! Μά έπρεπε να κάνω ύπομονη, αφού δε γινόταν αλλιώς.
Σημείωσα πίσω από ένα φάκελ- λο τον άριθμό τηλεφώνου που μου είχε δώσει. Έπειτα πλήρωσα το τηλεφώνημα.
— Μάθετε αήτο που θέλατε; με ρώτησε χαμογελώντας ή τηλεφωνή- τριά.

— Όχι ακόμα, αλλά πιστεύω πως βρισκόμαι σε καλό δρόμο. Ένώ έπαιρνα τ' άρέστα, σκεπτό-

μωνα τί θάκανα τόσα... Δεν ή- πηρχε πιθανότης ν' άναγκάσω τη Γκλόρια να πη την άλήθεια... 'Υ- πήρχε όμως άκόμα το παιδί του ά- σασέρ! 'Αν μπορούσα να τό βρώ και να τό κάνω να όμολογήσει πως είχε π' έφ'εματα όταν άρνή- θηκε, ότι μ' είχε δ'η ν' άνεβαίνω στο διαμέρισμα του Λαφάντι, ί- σως θ' άποκτούσα έτσι μια στε- ρή βάση για την άμυνά μου.
Θάπαυε τότε να με κυνηγά ή αστυνομία και θα μπορούσα ν' ά- φισά τον άστυνόμο Κόρσον ν' ά- ναλάβη έλη την υπόθεση.
'Η όμολογία αυτού του νεαρού θ' άποδεικνυε πως δεν ήμουν καθό- λου τρελλός. Οί κατηγορίες μου έ- ναντίον του Λαφάντι θα γίνονταν βάσιμες και θάδιναν καινούργια στοιχεία στον Κόρσον. Έξ άλλου, με όσα ήξερα τώρα για τη Μόνα, θα μπορούσα ν' άντικρούσω τις κα- τηγορίες της Γκλόριας εναντίον μου για τ' όθεν κακοποίησι και τον τραυματισμό της.
Έφραξα στον τηλεφωνικό κατά- λογο κι' είδα πως υπήρχαν 139 Κέλλυ. Άλλά μόνο οι 14 απ' α- τούς είχαν μικρό όνομα, που άρ- χιζε από Μ. Διάλεξα τελικά ένα Μάντον Κέλλυ, που μου φάνηκε πως ήταν εκείνος που ζητούσα.
Σημείωσα τη διεύθυνσή του και ρώτησα την τηλεφωνήτρια μήπως ήξερε που βρισκόταν αυτός ο δρό- μος.
— Κοντά στα σφαγεία, μου εί- πε. Δεν άπέχει πολύ από την 35η Λευφόρο.
Την εύχαρίστησα, δίσχισα το χάλ και βγήκα στο δρόμο.
Ένας άντρας καλοντυμένος, με

γουρλωτά μάτια, στεκότανε μπρο- στα στο καπνοπωλείο του ξενοδο- χείου... που ήταν άλλωστε κλει- στό. Ήταν, σίγουρα, ο ντέκτεκτβ του ξενοδοχείου, και με παρακα- λούσε με τρόπο.
Μάντευα την έγγραφία, που γι- νότανε μέσα στο μυαλό του: Ά- ναρωπιόταν αν ήμουν ο τρελλός στυγρός, που δημοσίευαν τη φωτο- γραφία του άλες οί έφημερίδες στην πρώτη σελίδα. Κι' αν ήμουν έθ' όθεν, θάταν σωστό να πδησή πά- νω μου και να με πιάσει, με τον κίνδυνο να έκείνη έτσι το καλό ό- νομα του ξενοδοχείου;
— Άποφάσισα να λύσω άρ'εως το πρόβλημά μου. Έβγαλα ένα τυ- γάρο απ' το πακέτιό μου και πο- χόρησα προς το καπνοπωλείο.
— Είναι κλειστό; ρώτησα το ντέκτεκτβ.
— Ναι, όπως βλέπετε.
— Μήπως τυχόν έχετε φωτιά; Τελειώσαμε τα στήριτα μου.
Μούδωσε ένα κουτί στήριτα, παρ- κορισμένο με το όνομα του ξενο- δοχείου.
— Κρατήστε το, μου είπε χα- ρά.
'Αναψα το τσιγάρο μου, των εύχαρίστησα και βγήκα ήσυχα-ήσυ- χα απ' το χάλ. 'Ο άστυνόμος με κύτταζε πάντα, άναποφάσιστος. Σίγουρα όμως, θα σκεπτότανε τώ- ρα πως αυτοί που τους κυνηγεί ή αστυνομία για βιασμό και άπο- πεία φόνου, δε συνήθιζον να ζή- ταντε φωτιά απ' τους ντέκτεκτβ των ξενοδοχείων...
Ένα ταξί στάθμευε, σε μικρή απόσταση απ' το ξενοδοχείο.
Με τη φούχτα του χεριού μου ίδρωμένη, έπειτα απ' τη μικρή έ- κληρη συγκίνησι, που είχα δοκιμά- σει, άνοιξα την πόρτα του αυτοκι- νητού, ανέβηκα κι' έβριξα μια κα- τιά πίσω, προς το ξενοδοχείο.
'Ο ντέκτεκτβ είχε βγ'η από το πε- ζοδρόμιο, μπροστά στην πόρτα, και κύτταζε προς το μέρος μου. Τού έγενεα φιλικά και του χαμο- γέλασα.
— Που πάμε; ρώτησε ο σωφ'ρ.
— Τούδωσα τη διεύθυνσι του Κέλλυ.
Ήταν σε μια φτωχογειτονιά, με βρώμικα δρομάκια. 'Ο πατέρας Κέλλυ έμενε πάνω από ένα κατά- στημα είδων κιγκαλερίας.
Έκτός απ' τα μαρμάρα ήταν άκα- στωράν. Στο διαμέρισμα άμας των Κέλλυ υπήρχε φως.
Στάθηκα λίγο, κυττάζοντας μια άσπρη «Τζάγκουα», πολύ χαμηλή, σταματημένη μπροστά στην έζω- τηρική σκάλα του σπιτιού. Τέτοια άκριβά αυτοκίνητα πολυτελείας ή- ταν έντελως άταίριαστα σ' αυτή τη γειτονία...
Κύτταξα ύστερα το όνομα που ήταν γραμμένο πάνω απ' το κου- δούνι του σπιτιού. Είχα πετύχει διάνα! Κάτω από μια μικρή πινα- κίδα που έγραφε «Μάντον Κέλλυ», κάποιος είχε προσθέσει, με μολύ- δι: «Μάντυ Κέλλυ». Αυτό ήταν λοιπόν το σπίτι του παιδιού του άσασέρ!
'Ανέβηκα τέσσερα - τέσσερα τ' ά- σκαλοπάτια και χτύπησα την πόρ- τα. Μου άνοιξε ένας ήπιος 'Ιρ- λανδός, με κόκκινο πρόσωπο. Κρα- τούσε μια υποτίλεια μύρα.
— Τί τρέχει; ρώτησε.
— Θάθελα να δώ το Μάντυ.
— Τί είσαστε σεις; Άπ' την αστυνομία;
— Όχι, εύτυχώς! διαμαρτυρή- θηκα ζωηρά. Είμαι απλώς ένας φί- λος του Μάντυ.
'Ο 'Ιρλανδός φάνηκε άνακουφι- σμένος.
— Ά, καλά, είπε, στέλνοντάς μου στο πρόσωπο την άόσση του, που μύριζε μύρα. Φοβήθηκε, ξέ- ρετε, μήπως μου είχε π' έφ'εματα ο γιός μου για το καινούργιο ά- μάκι του...

ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΣΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

ΜΕ ΤΥΡΑΚΙΑ ΠΙΚ ΝΙΚ

καλό καθαρό παστεριωμένο βιταμινούχα εϋγεστα και φθηνά.

Σεισμο μαθητρίας μας.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΣΧΕΔΙΑΖΕΤΕ

να σκεπάζετε ή και να ζωγραφίζετε, με σπουδή στο σπίτι σας, όπου και αν μένετε. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας. "Αν επιθυμείτε ή αν μένετε σε επαρχία, στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε, δωρεάν και χωρίς υποχρέωση, το αναλυτικό μας τεύχος.

ΣΧΟΛΗ Α. Β. C.

Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 623-880

ΠΡΟΣΩΠΟ

ώραίο, καθαρό, λείο, χωρίς ανωμαλίες

Γιατί, κυρία μου, σίς να μην έχετε το δέρμα του προσώπου σας νεανικό, ιδιαίτερα σήμερα, που η "Επιστήμη δίνει" άφθονα τα φάρμακα της; Είναι κρίμα να μην επωφεληθείτε. Εμπιστευθείτε το πρόσωπό σας στις θαυματουργικές ιδιότητες της περιποίησης

Lotion Z A A R

Θα ικανοποιηθείτε σύντομα και τέλεια. Θα προβάλετε το πρόσωπό σας με αυτοπεποίθηση και υπερηφάνεια. Η Lotion Z A A R, περιέχουσα όμως συστατικά με εκείνα του δερμάτος θα σάς το θεραπεύσει, θα σάς το καθαρίσει τέλεια, θα το απαλλάξει και θα το παρυσιάσει στο όμορφο και υγιές. Πωλείται παντού. Παρακαταθήκη Σόλωνος 35. Τηλ. 610-764.

dura-glit
ΣΤΙΑΒΩΜΑ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

ΝΤΕΚΤΕΚΤΙΒΣ, πεπειραμένοι, ειδικοί δι' έρευνας — πληροφορίες επί πάσης φύσεως ιδιωτικών εμπιστευτικών υποθέσεων, γάμων, διαζυγίων, επιτηρήσεων ανηλίκων, αναζητήσεων πραγμάτων ή υπό κατασχέσει κλπ. Διεθνής Γραφείων Πληροφοριών «ATHENS». Πανρασού 2 (πλ. Κλαυθμώνος), τηλ. 27.709. Την σοβαρότητα των εργασιών μας έγγραφται η πολυετής ευδόκιμος δημοσία προσηπεία μας.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΣΗΜΕΡΑ!

Και βέβαια γίνονται. Αυτό διεπίστωσαν όσοι χρησιμοποίησαν το μοντέρνο "Ιαπωνικό Ιατρικό Εμπλαστρον"

ΣΑΛΟΝΠΑΣ

και το άπακάλεσαν ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ. "Αριστον παυσίπονον όλων των μυϊκών πόνων εκ ψύσεως και κοπιάσεως. Ρευματισμοί, Νευραλγία, Ίσχιαλγία, Ζητήσατέ το εις τα Φαρμακεία.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΙΔΗ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΔΙΔΟΤΟΥ 49 — Τηλεφ. 614-864
Ο Ιατρός κ. ΠΑΣΙΠΟΥΛΑΡΗΣ, τέως επιμελητής Μαιευτηρίου «ΜΑΡΙΚΑ ΗΛΙΑΔΗ» δέχεται επίσκεψις καθ' έκαστην 11 — 1 και 5 — 7 μ.μ. και επί συνελεύσει. Τας από τους δωρεάν έκαστην Τετάρτην.

— Πώς κατάφερε να τ' αγοράσει;

Ο γέρο-Κέλλυ χαμογέλασε μ' ικανοποίηση:
— Φάνηκε τυχερός, ο άλιπτήριος! Κέρδισε 5 χιλιάδες δολάρια στοιχηματίζοντας στα προγνωστικά του μπαϊντζί-μπάλλ. Μά, αντί να φυλάξει αυτά τα λεφτά, πήγε άμέσως κι' αγόρασε τη «Τζάγκουαρ». Τα χάλασε σχεδόν όλα!

Όστόσο, φαινόταν περήφανος κατά βάθος για το άπόκτημα του γιου του.

Θυμήθηκε πώς δέ με ήξερε, και με ρώτησε πώς με λένε.

— Κόλλ. Τζίμ Κόλλ... απάντησα.

— Επλήττε φοδερά όλομνάχος και με δέχθηκε σά φίλο.

— Έλάτε μέσα, Τζίμ. μου είπε. Θέλετε μία μπύρα;

— Όχι, ευχαριστώ.

— Έκλεισε την τηλεόραση που κύταζε πριν έρθω.

— Ποιές είναι, λοιπόν, οι τελευταίες ειδήσεις; τον ρώτησα.

Ξερόβηξε για να καθαρίση τη φωνή του.

— Μπα, δεν άκούω πιά τις ειδήσεις. Τις έχω βαρεθεί... απάντησε. Δέ μ' ενδιαφέρει. παρά η έλευθέρα πάλι, και κάπου-κάπου οι κωμωδίες του Γερουχό Μόρξ.

Θυμήθηκε ξαφνικά πώς είχα έρθει για να δώ το γιού του.

— Μπορεί να γυρίση ο Μάννυ, μου είπε. "Αν θέλετε, καθήστε να τον περιμένετε. Θ' άνοιξω μερικές μπιτόλιες μπύρα. Ίσως όμως να ναι σπουδαιότερο, όταν γυρίση. Πήγε, ξέρετε, να γιορτάση τη νίκη του.

— Μήπως ξέρετε που είναι τώρα;

— Κάπου στη γειτονία... Ίσως στο Ο' Χάρα ή στο Στάν... Φρόντισα να πάρω και να κρύψω τα κλειδιά του αυτοκινήτου του, ώσπου να ξεμεθύση. Θάταν κρίμα να τσακίση πουνέντα ένα τόσο όμορφο άμάξι!

— Σωστά. "Έχετε δικίω! συμφώνησα.

— Ρίχτε λοιπόν μία ματιά στο Ο' Χάρα. "Αν δεν τον βρήτε εκεί, πηγαίνετε στο Στάν. Κάπου θα τον πετύχετε... έκτός αν έχη «φω-νίσει» καμιά μικρή κι' έχη πάει μαζί της.

Ρούφηξε την ύπόλοιπη μπύρα του και σκούπισε τα χείλη του με την άνάποδη του χεριού του.

— Άλήθεια, δέ θέλετε μπύρα; με ξαναρώτησε.

— Όχι, απάντησα.

Και κατέβηκα βίστικα τη σκάλα.

Πήγα πρώτα στο άντικρυνό μπάρ του Ο' Χάρα. Ο σερβιτόρος μου είπε πώς είχε περάσει από εκεί ο Μάννυ, άλλ' είχε φύγει πριν από λίγο. Μου σύστησε να κυττάξω στο Στάν.

Τόν ευχαρίστησα και του παράρηξα ένα ούισκυ. Καθώς με σερβίριζε, με κύτταξε και είπε:

— Περίεργο! Σά να σάς έχω ξαναδών κάπου...

— Δεν άποκλείεται, είπα.

Δεν πρόσθεσα τίποτ' άλλο. Ούτε κι' εκείνος έλλωστε, γιατί τον καλούσε ένας πελάτης.

Βγήκα άπ' το μπάρ, στάθηκα στην πόρτα κι' άναψα ένα τσιγάρο.

Την άλλη στιγμή όμως, έσπαισα να κρυφτώ σ' ένα σκοτεινό δρομάκι, κοντά στο σπίτι των Κέλλυ, γιατί έφτανε ένα περιπολικό αυτό-

κίνητο της άστυνομίας.

Ο άστυφύλακας, που το οδηγούσε, σταμάτησε, βλέποντας τη «Τζάγκουαρ». Κατέβηκε, μαζί με το συνάδελφό του.

— Έγώ έδωσα το τσιγάρο μου και κόλλησα στον τοίχο, για να μη με δούνε.

— Σπουδαίο άμάξι! παρατήρησε ο ένας άστυνομικός.

Ο άλλος συμβουλευθηκε το σημειωματάριό του και δήλωσε:

— Θα τ' άρθε έδώ κανείς παραδοχός, που γλεντάει τώρα στο Στάν... Πάντως, δεν τήχουμε σημειωμένο στον κατάλογο.

Το ραδιόφωνο του αυτοκινήτου τους εξακολουθούσε να ούρλιάζει, δίνοντας διαταγές στα διάφορα περιπολικά. Περιμένα να τ' άκούσω να λήη πώς είχε ανακαλυφθή το πτώμα του "Εμερσον. Μά δεν έκανε καθόλου λόγο γι' αυτό.

— Άν βρούμε άκόμα έδώ τη «Τζάγκουαρ», όταν ξαναπεράσουμε, καλά θα κάνουμε να ρίξουμε μία ματιά στο Στάν, πρότεινε ο ένας άστυφύλακας. Δεν κάנוνε συχνά την εμφάνισή τους τέτοια άμάξια σ' αυτή τη γειτονία...

Σκούπισε με το μαντίλι του το πηλίκι του άπό μέσα και πρόσθεσε:

— Για πές μου, Πέτερ, αν είχα να διαθέσης 4 — 5 χιλιάδες δολάρια, θ' αγόραζες έν' αυτοκίνητο σαν αυτό;

Ο άλλος άνασήκωσε τους ώμους του κι' απάντησε κακόκεφα:

— Νά σου πώ, γέρο μου! Έγώ θα ήμουν ευχαριστήμενος αν κατάφερα μονάχα να ξεπληρώσω τη Σερόλετ 1946 που έχω αγόρασει...

Κάθε φορά, που πιστεύω πως κοιτών ν' άπαλλάξω πιά άπ' τ' άχρή μου, άρρωσταίνει ένα άπ' τ' ά παιδιά μου ή μου πέφτει καμιά άλλη τέτοια κεραμίδα. Και τότε άναγκάζομαι πάλι να ζητήσω δανεικά κι' εξακολουθώ να πληρώνω τόκους!

Οι δύο άστυνομικοί ξαναγύρισαν στ' αυτοκίνητό τους και φύγανε μ' αυτό. Ξανάναμα τότε το τσιγάρο μου και τράβηξα ποός το μπάρ του Στάν. Ήταν ένα μεγάλο κατόστημα, με κατεβασμένα τα στέρ, άλλα με την πόρτα όρθάνοιχτη.

Μέσα στους καπνούς και τις μυρωδιές των πιστών, τρεις-τέσσερες μουσικοί προσπαθούσαν να δημιουργήσουν ένα μεξικάνικο περιβάλλον. Κανείς όμως δεν τους έδινε προσοχή.

Ήπληχαν στο μπάρ τόσες εικοσάχρονες «άρτιστες», όσοι και πελάτες. Και τα ξεγάρια άνεδοκατέβαιναν τη σκάλα του βάθους.

Άφου έβριξα μία ματιά γύρω μου, παράγγειλα μία μπύρα και την ήπια.

Το παιδί με τ' άπειριά στο πρόσωπο, που δούλευε στο άσαν-σέρ του σπιτιού του Λαφάντι, καβότανε σ' ένα τραπέζι, συνοτροφιά με δύο γυναίκες, που τους παρίστανε το σπουδαίο. Διεθύνθηκα πρὸς τ' άκεί και στάθηκα μπροστά του.

— Δρόμο! διάταξα ξερά τις γυναίκες.

Ήταν τέτοιος ο τόνος μου, ώστε βιάστηκαν να υπακούσουν.

Με τ' άμύδι που είχε ο Μάννυ, δέ μ' άναγνώρισε άμέσως.

— Τί θράσος είν' αυτό; δια-

μαρτυρήθηκε.

Ύστερα όμως, θυμήθηκε ποιός ήμουν και γούρλωσε τ' άμάτια του, τρομαγμένος.

— Πού βρεθήκατε έδώ; τραύλισε με κομμένη άνάσα. Δεν ξέρετε πώς σάς κυνηγάει ή άστυνομία γι' αυτό που κάνατε στην κοπέλλα;

Κάθησα κοντά του, στριμώχνοντας τον σ' ένα γωνιά.

— Έχω να σου μιλήσω, δήλωσα.

Ήπια μία γουλιά, για να πάση θάρρος.

— Μπα! Για ποιό ζήτημα; ρώτησε.

— Για μία άσπρη «Τζάγκουαρ» με κόκκινη ταπετσαρία. Τελευταίο μοντέλο, με διπλό καρμπυρατέρ.

Με κύτταξε, χαμήλωσε τ' άμάτια του στο ποτήρι του κι' έκανε μία γκριμάτσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

— Γιατί είπες ψέμματα, Μάννυ; πρόσθεσα.

— Ξεφορτώθητε με! απάντησε. Κούνησα το κεφάλι μου κι' έπέμεινα:

— "Αν δεν είχα πη έκείνο το ψέμμα στην άστυνομία, δέ θα βρίσκόντουσαν τώρα σ' ένα τόσο δύσκολη θέση. Ο Λαφάντι μου την έφερε, και συ τον βοήθησε, βεβαιώνοντας με όλο πώς δεν είχα πατή-σει το πόδι μου στο σπίτι του.

Μού ξεφούρνισε την ίδια δικαιολογία με τη Γελόρια:

— "Υποχρεώθηκα να πώ ψέμμα-τα. Όταν διατάξ η Λαφάντι, δ. λοι υπακούει, αν άγαπάνε τη ζωή τους.

— Και σ' έ πλήρωσε 5 χιλιάδες δολάρια γι' αυτό;

Ο Μάννυ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του.

— Δέ θέλω να μιλήσω, φώναξε. Δέ θα πώ τίποτα.

— Ένα γκαρσόνι μ' άς πληρώσει.

— Συμβάλλει τίποτα, κύριοι;

— Όχι, όχι, απάντησα. Κου-

δεντιάζουμε σαν καλοί φίλοι... Φέρτε μας δυό ούισκυ και δυό μπύρες.

Ο Μάννυ επιχείρησε να σηκωθεί, άλλα τον έπιασα άπ' το μπράτσο και τον άνάγκασα να ξανακαθήση στη θέση του.

— Μά είναι καταξητούμενος άπ' την άστυνομία! ούρλιασε, δείχνοντάς με.

Το γκαρσόνι με κύτταξε με ξα-ραμένα φρύδια.

— Δεν πιστεύω να μ' άς δημι-ουργήσετε ίστορίες έδώ... είπε.

— Μη λέτε άνοησίες. Τό μόνο που θέλω, είναι να πώ ένα ποτήρι και να φλυαρήσω λιγάκι με τ' φίλο μου.

Το γκαρσόνι σκούπισε με την πετσέτα του το πιτόδι, που είχε χυθή πάνω στο τραπέζι.

— Ποιός μπορεί νάχη άντίρρ-σι σ' αυτό; είπε.

— Μά άφου σάς λέω πώς τον κυνηγάει ή άστυνομία! φώναξε πάλι ο Μάννυ.

Το γκαρσόνι έκανε μία γκριμάτσα κι' απάντησε:

— Άκου δώ. νεαρέ μου! "Αν έκανε τώρα ή άστυνομία ένα αλ-φινιδισμό έδώ, οι μισοί πελάτες θα προσπαθούσαν να κρυφτούνε κά-τω άπ' τ' ά τραπέζια!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣ: "Η συνέχεια

Κυρία μου!

Μόνον έσείς άποφασίζετε για τις εύκολίες του σπιτιού σας. Θυμηθήτε όμως, ότι ή ΙΖΟΛΑ είναι ή μόνη που φροντίζει να έχετε πάντοτε τ' ά καλύτερο.

Τώρα σάς έτοίμασε έναν ελληνικό θερμοσίφωνα που είναι κατασκευασμένος με τούς διεθνείς κανονισμούς.

Τώρα έχετε ζεστό νερό, για τ' ά λουτρό — χωρίς χασομέρια, για τήν καθαριότητα των παιδιών χωρίς επικίνδυνες φωτιές, για τήν λάτρα — χωρίς σπατάλες, με άλλα λόγια σίπι καθαρό και πολιτισμένο!

Ξεχάστε κάθε έγνοια! Θυμηθήτε μόνο πώς ο θερμοσίφων είναι

ΙΖΟΛΑ

Αυτό φτάνει!

IZ/146

Η ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΟΙΚΙΑΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ

Γιά Μαρία Γιά Πηνελόπη Γιά Κουβέρτα

ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

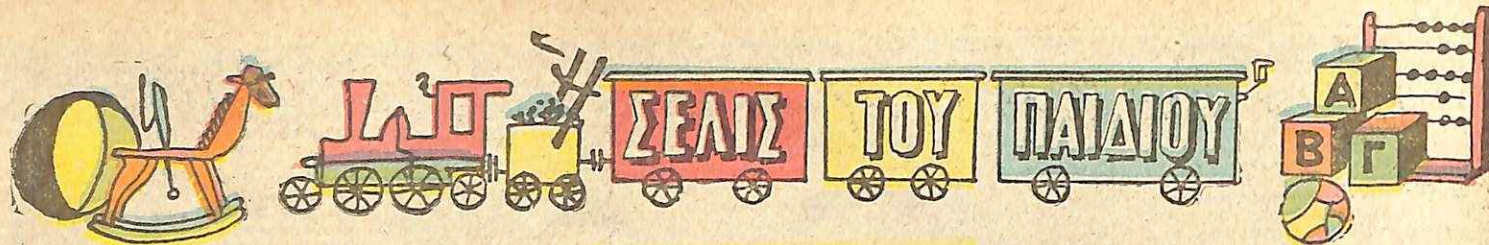
ΑΘΗΝΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Ευφύλακτος Κολοκορώνη Άνδρου-Ευφύλακτος Βασιλίου-Συλφορ

福

Ἔσερνε ἀτμομηχανές καὶ λεωφορεῖα.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η Α. Μ. Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ

ΜΙΑ φορά κι 'ήταν καιρό ήταν ένα κοριτσάκι που το θύγαν Λίδια. 'Η Λίδια, μαρό ακόμα, είχε γάσει τους γονείς της. 'Από τότε την πήρε ένας θείος της, που ήταν ο πιο πλούσιος κτηματίας της χώρας. Είχε κτήματα, σπιτία, καβάδια πρόβατα, υπηρέτες και μια γυναικά με κοκιά ψυχή. Αυτή μισούσε και χύλιε την όμορφη, γιατί ήταν καλή και υπομονετική.

Όλοι στη χώρα ήξεραν ότι η Λίδια, όταν έβλεπε κανέναν πτωχό κι 'αποδιωγμένο από τους ανθρώπους, τον βοηθούσε όσο μπορούσε περισσότερο.

'Η θεία της την έβαζε να κάνει όλες τις δουλειές του σπιτιού. Κι' η Λίδια έβλεπε, ακούει, καθόριζε και το έργο κομμάτι στο σταύλο με τόσο καλή καρδιά, μ' όση δα κομμάτι στο παλάτι της μια βασιλοπούλα.

Μια μέρα, ύστερ' από το θάνατό, όταν το σπάζει σπασίστε, ο πλούσιος θείος, αποφάσισε με γάλα βάζουσα, να καλέσει τους γείτονές του σε τραπέζι. Κι' εκείνοι, ντυμένοι με τ'α γιορτινά τους, έστεισαν στο αργοναυτικό του, σπρωγγοκαθίσαν κι' άρχισαν να τρώνε και να πίνουν στα γλέτια.

Όλες αυτές τις ώρες η Λίδια θρηνούσαν στην κουζίνα.

Ξαφνικά μπήκε από την πίσω πόρτα και παρουσιάστηκε μπροστά στη Λίδια μια κακομοιρούνη ζητιάνα, διακονούσα φαγητό και στέγη.

'Η Λίδια δέχτηκε πρόθυμα να μοιραστεί μαζί της τ' απομείναν, που της είχε δώσει η θεία της, και της παρακάλεσε να ανυπομονήσει της στο σταύλο.

Το πρωί, πριν ακόμα ξυπνήσει η Λίδια, εκείνη είχε φύγει χωρίς να πει ούτε ένα ευνούριο.

Την άλλη μέρα η ζητιάνα ξαναφάνηκε στην πόρτα ζητώντας φαγητό και άσυλο. Κι' η Λίδια, πάλι να πρόθυμη, της έδωσε τη σούπα της και την άφησε να κοιμηθεί στ' ανυπόμονα της. 'Εκείνη κάθισε πάλι χωρίς να θάλλει μιλία, έφαγε και κοιμήθηκε.

Ενώ η Λίδια μάγευε ότι είχε απομείνει στους τειν γέροντες, έφαγε και πήγε να κοιμηθεί.

Το πρωί, που ξύπνησε, είδε ότι η ζητιάνα είχε γίνει άφαντη.

Αυτό γινόταν μια δόλιχη βδομάδα. 'Η γρηά έρχόταν, έτρωγε, κοιμόταν κι' έφευγε τ'α γαράματα του. Πέρασαν μερικές μέρες ακόμη, όταν η ζητιάνα παρουσιάστηκε. Έγινε μαζί της κι' ένα μαντρό-σκύλο.

— 'Απώνε, κόρη μου, είπα, δε θα πάρω ούτε φαγητό, ούτε θα κοιμηθώ. 'Ηθελα μόνο να σου πω πως θα φύγω για ταξίδι κι' επειδή κανένας δε δέχεται να μου φυλάξει το σκύλο σου, ήρθα σε σένα, που έρω μαζί δε θα μου άνηθε. Είναι, βέβαια, πολύ άσχημο, μα τόν άνωστο και θέλω να μού τον κρατήσεις ως την πιο μικρή ημέρα του χρόνου...

Δεν πρόλαβε να δώσει απόκριση η Λίδια κι' η ζητιάνα γάθηκε. 'Από τη θροάκι εκείνη το μαντρό-σκύλο έγινε ο ανυπόμονος ανυπόμονος της θροάκι, δίνοντας τον δόντια που σ' έπαινε όλους το πλησίον.

'Η θεία πάλι πάλι κι' όλοι οι άλλοι άρχισαν να τ'α μισούν, κι' η Λίδια με μεγάλο κόπο κατάφερε να τ'α κρατήσει κοντά της. Τού έδινε από το φαγητό της και με το καλό το κρατούσε μέσα στο σταύλο.

Μα μια νύκτα, οι υπηρέτες είδαν στο σταύλο να λάμπει ένα φως κι' άκουσαν κουβέντες, σάν να...

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Το πρωινό (χουζοδουρί)

Το μεγάλο θάνατο του Μάρκ, είναι ότι δε μπορεί να ξυπνήσει το πρωί...

— Σήκω, παιδί μου!... 'Ο δ' άνηθε πάλι να πάς στο σχολείο... που λέει κάθε μέρα η υπέρα του.

Μα εκείνος γυρίζει απ' την άλλη μεριά, γουζοδουρίζει και μιλοκοιμώμενος απαντά:

— Καλά, μαρούδι!... Το έρω!... 'Ενα μισό λεπτό ακόμα να κοιμηθώ.

'Η υπέρα του τόν λυγάρει κι' βροντ' έλ' τέλους σηκώνεται ο Μάρκ, γιά τ'α καφέ, ο δ'άσκαλος έχει υπή στή... τάλη!

Σκοτώνεται, βέβαια, γιά να πηθε γοήγορα, πίνει μόλις μια γουλιά απ' το γάλα του και πνέει στο δρόμο.

'Αλλά μάταια δλ' αυτό, γιατί δεν προλαβαίνει ποτέ να πάει στην ώρα του.

Μια μέρα, που άρχισε, όπως συνήθως ο Μάρκ, ο δ'άσκαλος, μόλις τόν έλέπει, τόν λέει αυστηρά:

— Μα επί τέλους, παιδί μου, δεν έβρεις τί ώρα άρνιζει το μάθημα;

Κι' ο Μάρκ, πηγαίνοντας με τις άρες τών παιδιών στο σχολείο του, κοινοστέκεται κι' αποκρίνεται με συντριβή:

— Πώς να έρω, κύριε, αφού, όταν έρχομαι, έχει κιάλας άνοιξει...

Την άλλη μέρα η ζητιάνα ξαναφάνηκε στην πόρτα, ζητώντας φαγητό και άσυλο...

ταν εκεί μέσα άνθρωποι. Το πρωί, επειδή μισούσαν την Λίδια και το σκύλο, πρόφτασαν να πουν τ'α μαντά στην κυρά τους.

Την άλλη νύκτα, η θεία πετάχτηκε απ' το κρεβάτι της και παραφύλαξε έξω απ' το σταύλο. Εί, δε τότε στο φως του φεγγαριού το σκύλο να κοιμάται κούλουριασμένος στη γωνία του και η Λίδια στο ανυπόμονα της. Μά' λίγο πριν απ' τη Λίδια άνοιξε ο φεγγίτης και μπήκε απ' αυτόν μια σνοβεία-μικρόν άνθρωπον, που φορούσε κόκκινα ρούχα με ναού ασηνίτσια. Τα άνθρωπάκια αυτά πησισαν το σκύλο και, κάνοντας του υποκόσεις τού είπαν:

— 'Υψηλότε, ή αθούσα γιά τη μεγάλη γιορτή είν' έτοιμη.

— Πολύ καλά, αποκρίθηκε ο σκύλος. 'Ελπίζω να είναι έτοιμα, γιατί εγώ και η βασιλοπούλα θα συνοδεύσουμε εκεί την πιο όμορφη ξένη!...

'Ο άνθρωπάκος γαίρετος κι' έφυγε με τούς συντροφούς του, ενώ απ' το φεγγίτη μπήκε άλλη συνοβεία από μικροσκοπικές κυρίες, ντυμένες στα ρούθ θελούσα και κρατώντας κρουσάλινες λάμπες.

— 'Υψηλότε, είπαν, να σιροσεία είναι όλα έτοιμα.

— Πολύ καλά, αποκρίθηκε ο σκύλος. Νά έτοιμ.

— Να δούμε τί άλλο θα γοιιάστη ακόμη να κάνω γιά να τόν καταφέρω να φάη!...

μύστε και τις πιο πλούσιες τουλάτες και να φροντίστε γιά να γίνουν όλα τέλεια, επειδή εγώ και η βασιλοπούλα θα φέρουμε εκεί την πιο όμορφη ξένη, που δε γνώρισε ποτέ της παρούσες γιορτές...

— Οι διαταγές σας, ύψηλότε, θα εκτελεστούν, αποκρίθηκε η μικροσκοπική κυρία.

Και με τη συνοβεία της θήκε απ' το φεγγίτη.

'Η θεία τότε, παραξενευμένη, έτρεξε στον άντρα της και τού διηγήθηκε τ'α όλα είδε κι' όλα άκουσε.

'Εκείνος δε θέλησε να τή πιστέψη.

— 'Ονειρο θά ήταν! της είπε.

Μα περίεργος κι' αυτός ακέφτηκε το άλλο βράδυ να παραφύλαξη έξω από το σταύλο. Κοντά τ'α μεσάνυχτα είδε ένα άνθρωπάκι να μπαίνει απ' το φεγγίτη και πλησιάζοντας το σκύλο να τού λέη με σεβασμό:

— 'Υψηλότε, όλα είναι έτοιμα!

Το άνθρωπάκι έφυγε ξανά κι' όταν ο θείος γάρισε γιά να ξανακοιμηθώ, δε μπορούσε να κλείη μάτι. Θυμήθηκε πως ο παππούς του τού είχε διηγήσει πως, κοντά στα κτήματά τους, θροαίναν ένα μονοπάτι, που οδηγούσε στη χώρα τών Νεφράδων.

— Σίγουρα ο σκύλος θα είναι κανένα μεγάλο πρόσωπο από τη χώρα εκείνη! σκέφτηκε.

Και την άλλη μέρα, που έφυγε νάναι κι' η πιο μικρή μέρα του χρόνου, έστιασε μαζί τήν Λίδια έξω στο σκύλο. Μά' εκείνος, όχι μόνο δε θέλησε να φάη, αλλά κι' άρχισε γιά πρώτη φορά να γαυγίζει. Λίγο ακόμα και θα κομμάτιζε με τ'α δόντια του το θείο.

Το ίδιο εκείνο βράδυ, στην πίσω πόρτα τού άργοναυτικού παρουσιάστηκε στη Λίδια η καλή ζητιάνα.

— Σήμερα, κοπέλα μου, της είπε, είναι η μικροσπέρα μέρα του χρόνου.

— 'Υστερ' από το ταξίδι μου αύτ, θα γυρίσω στο σπίτι μου και θα κάνω μια μεγάλη γιορτή. Με μεγάλη μου γαρά θέλω πως περιποιηθώ το σκύλο μου. Γι' αυτό κι' εγώ θα φροντίσω να περιποιηθώ κι' εμένα, αν θέλεις να μ'α ακολουθήσεις.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει τ'α λόγια της κι' η Λίδια είδε μια συνοβεία γουροσάλιστη, πάνω σε ναού αμάξια, που τ'α έσοσαν άσπρα αλογα.

Στο πρώτο, το πιο άνωστο, η ζητιάνα δόησε τη Λίδια κι' αυτόν τους κάθισε ο σκύλος.

Μα την ίδια εκείνη στιγμή έγινε μια θαυμάσια μεταστροφή: 'Η ζητιάνα πήρε τη μορφή ποιγκή-πισσας κι' ο σκύλος έγινε ένα όμορφο βασιλόπουλο ντυμένο με πορφύρο μανούα και κεντημένο μ' ασηνί και χρυσόφι.

— Είμαστε και τ'α δυο βασιλόπουλα απ' τη χώρα τών Νεφράδων, είπε η βασιλοπούλα στη Λίδια, ενώ τ'α αμάξια ξεκινούσαν. Είναμε θ'αίετο σπύνημα, αν στον καιρό της ψευτιάς, της κακίας και της πειθ, σάεισας, εόλοκεται ένας καλός άνθρωπος. Και τ'ο καλός άνθρωπος, δεν είν' άλλος από σένα, Λίδια!

— Από σήμερα σε ονομάζω βασιλίσσα μου! πρσ, θεοε το βασιλόπουλο.

'Η όμορφη Λίδια, ακολουθώντας τούς ευγενικούς φίλους της σε μια χώρα τόσο πλούσια, που δεν είχε δη σ' όλη της τη ζωή, τήν δόησαν από τ'α θαυμάσια παλάτι, τήν έντυσαν με τ'α πιο άσπρα φορέματα και κοιμήθηκε σε καρέβι, που ήταν δλο σπινέφι.

Την άλλη μέρα έγινε ο γάμος της Λίδιας με τ'ο βασιλόπουλο. Οι γιορτές κράτησαν ορράματα μέρες και το παλάτι γέμισε από δώρα, που οι υπηκούι γάρισαν στη βασιλίσσα τους που τήν έλεγαν η Λίδια Μεγαλειότης η ΚΑΛΩΣΥΝΗ.

Χιούμορ

'Ο δ'άσκαλος: Ποιά παιδιά πάνε στον Παράδεισο;

'Ο μαθητής: 'Εκείνα που... πεθαίνουν!

'Ο πατέρας με τη μικρή του κόρη περνάνε μπροστά από τις στήλες τού Ολυμπίου Διός.

— Μπαμπά τί είναι αυτές οι κολώνες;

— Δεν έρω! άπαντά ο πατέρας, που δεν έχει δεσεί γιά κούδεντες.

— Μα καλά, επιμένει η μικρή, γιατί δε ρώτησες όταν ήσαν μικροί;

'Ο μπαμπάς είναι έξω φρενών με τήν διάθεση τού Καστάκι.

— Είναι φοβερό! τού λέει έντονα. 'Ο δ'άσκαλος σου μού είπε ότι δεν έβρεις καθόλου τις κλήσεις τών ομμάτων! Είμαι βέβαιος πως αν σου πω τ'ο επώνυμο, τ'ένειες, π'ένει, π'ένειμωστε, π'ένειμωστε, π'ένειμωστε δε γά έρωε τί είναι!

Καί ο Καστάκις θροισθεντικά:

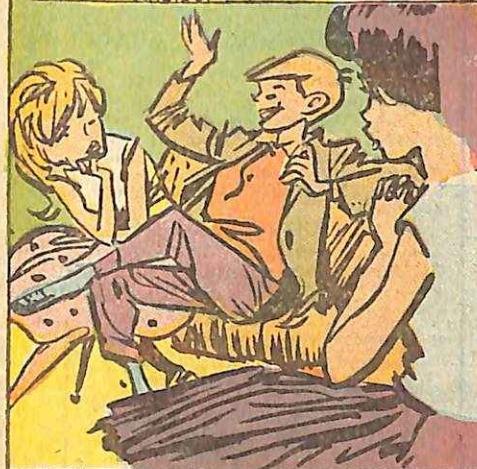
— Είναι Κουτσάκι!...

'Ο Πετράκης (στην Ρηνούλα): Σ' άγαπα πολύ... 'Όταν θα μεγαλώσουμε, θέλω να σε κάνω γυναικά μου...

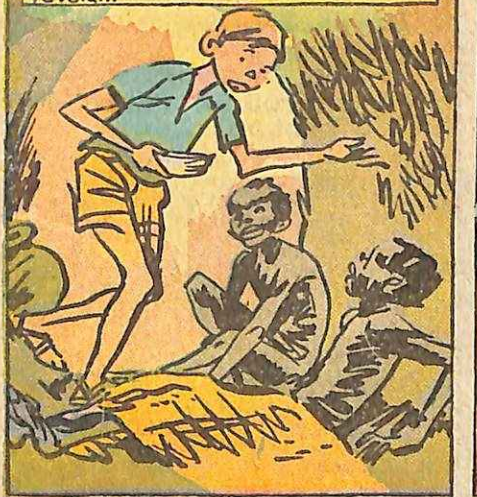
'Η Ρηνούλα: Αυτό είναι αβόνο! Στην οίκογνειά μου ένομασε πασάδοι; ο παππούς πήρε τη γιανιά. 'Η μαμά τ'ο μπαμπά κι' η θεία τ'ο θείο... 'Εσύ όμως δεν άνηκες στην οικογένειά μας!

Οι «ηρωϊσμοί» του ΓΙΑΝΝΑΚΗ

'Ο Γιαννάκης, που συνόδευε τον πατέρα του σ' ένα ταξίδι του στην 'Αφρική, εξιστορεί με υπερφανεσία στις δυο εξαδέλφες του τις εκπληκτικές του περιπέτειες και το κατορθωμά του στη Μαύρη 'Ηπειρο.

— Μια άλλη μέρα μάθαμε πως είχε πέσει επιδημία χολέρας σ' ένα γειτονικό χωριό. Κι' εγώ, χωρίς να σβηθώ τις συνέπειες, έτρεξα να προσφέρω τις υπηρεσίες μου στους 'Ιθαγενείς...

— Μια άλλη φορά πάλι, που ο Γιαννάκης είχε άρωστίσει από γρίπη, τού άπανόρεθα να βνη από τ'ο σπίτι. 'Εκείνος όμως δε με άκουσε και πήγε στο χωριό, όπου μετέδωσε τη γρίπη του στους 'Ιθαγενείς...

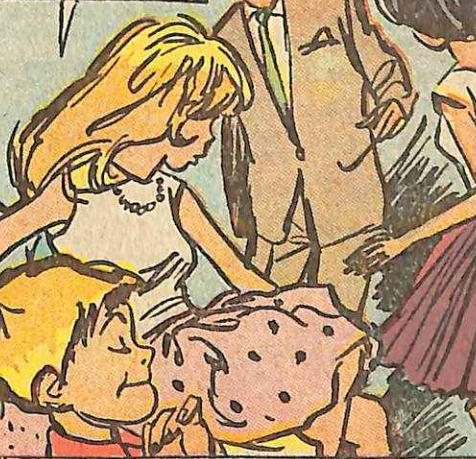

— Μια μέρα, ενώ προχωρούσα με τόν υπηρέτη μου, τόν 'Αχιέτ, μέσα στη ζούγκλα, άκούω ξαφνικά ωνές. Γυρίζω και βλέπω ένα τεράστιο βόα, τυλιγμένο γύρω από τ'ο δυστυχισμένο υπηρέτη μου. Με ψυχραιμία, λοιπόν, σκοπεύω τ'ο κεφάλι τού τεράστιου ερπετού, πυροβολώ και σώζω τόν 'Αχιέτ.

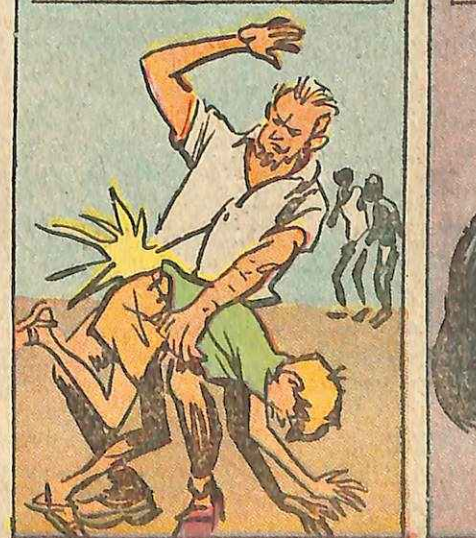

Την ώρα εκείνη μπαίνει στο δωμάτιο και ο πατέρας τού Γιαννάκη.

— 'Ο Γιαννάκης μας δινείται τις περιπέτειές του στην 'Αφρική...

... 'Εκείνη την ημέρα δεν κρατήθηκε και τούδωσα ένα νερό ζύλο.

— Μπαρό θάρρος!...

— Είσαι σωστός ήρωας!

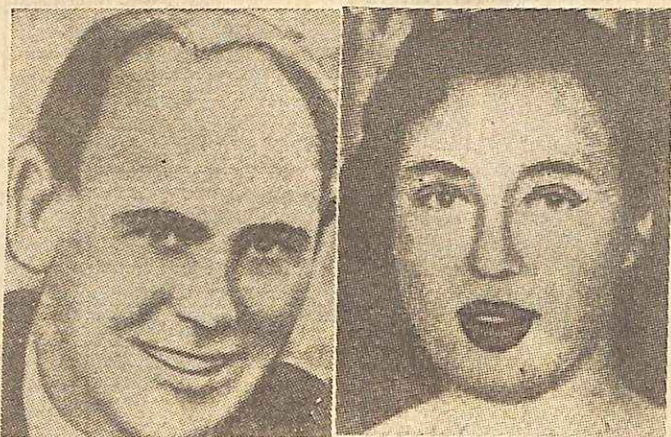

— Σας μίλησε γιά τήν άνυπακοή του, που κινδύνευε μια μέρα να τού στοιχίση τή ζωή; Εύτυχως, όμως, ο υπηρέτης μας, άριστος σκοπευτής, σκότωσε τ'ο βόα, που τόν άπειλούσε.

— Και άσφαλώς, Γιαννάκη, τού είπαν τ'α κορίτσια, τ'ο ζύλο αυτό τ'ο έφανεσ με μεγάλο 'ηρωϊσμό!...

Ο Λεονάρντ Πικ και το τραγικό του θύμα, η Σουλδία Κόμπετ.

ΤΟ ΠΑΡΕΞΕΝΟ ΥΓΡΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

15 χρόνια εφικτής για μια άλυσιδα από «ερωτικές επιτυχίες» με τραγική κατάληξη

Το όρκατο δικαστήριο του Σάρρεϋ, στην Άνγκλια, καταδίκασε σε εφικτή 15 ετών τον Λεονάρντ Πικ, υπάλληλο της εταιρείας ασφαλιστικής, που αρνήθηκε να δεχτεί κάθε ελαφυντικό στ' εναντίον του για το θάνατο της Σουλδίας Κόμπετ. Με την καταδικαστική αυτή απόφαση, νωφάθηκε ο έπιλογος ενός από τα περιεορότερα σκάνδαλα των τελευταίων ετών, που προκαλεί ακόμη ζωηρές συζητήσεις στην ανγκλική κοινή γνώμη, αλλά και ανάμεσα στους επιφανέστερους Βρετανούς ψυχολόγους.

Το σκανδαλο αυτό - γνωστό και εδώ από τα δημοσιεύματα του ημερησίου τύπου στις γενικές του όμως μόνο γραμμές και χωρίς τις εκπληκτικές λεπτομέρειες που αποκαλύφθηκαν κατά την δίκη - είχε σαν κύριο πρωταγωνιστή όχι τον Λεονάρντ Πικ, μα ένα φαινομενικά άθωο άτομο για το καθόρισμα των λεκάνων των οσών. Τη Σουλδία, όσο και να φέρεται κανείς στο άγγλικό φαρμακείο, δεν πρόκειται για να βοηθήσει το υγρό. Γιατί η κυκλοφορία του απογορεύτηκε αυστηρότατα, αφού, όπως, στήριξε μια ανώμαλη ζωή και αναστάθηκε την οικονομική γαλήνη από στήλη μιας ολόκληρης οικογένειας του Σάρρεϋ!

Η ιστορία, που έμελλε να ξεκινηθεί από τον Πικ, ο οποίος, όπως και να φέρεται κανείς στο άγγλικό φαρμακείο, δεν πρόκειται για να βοηθήσει το υγρό. Γιατί η κυκλοφορία του απογορεύτηκε αυστηρότατα, αφού, όπως, στήριξε μια ανώμαλη ζωή και αναστάθηκε την οικονομική γαλήνη από στήλη μιας ολόκληρης οικογένειας του Σάρρεϋ!

Την πρώτη στιγμή, σκεφτηκε να κοινοποιήσει την απορρόγηση αυτή ανάκληση στην γυναίκα του, μετά, όμως, κοιμήθηκε. Το καθαριστικό υγρό με τις περιεορές διενεργικές ιδιότητες - συλλογιστική - θα του άνοιγε, ίσως, το δρόμο για ευχάριστες εξωκυτικές περιπέτειες, οπότε καλύτερα θα ήταν να μη μάθει τίποτα η Σουλδία του!

Ακόμη, ωστόσο, ο Πικ δεν είχε καταστήσει κανένα συγκεκριμένο σχέδιο για την... αίσθηματική αξιοποίηση του παρόξενου υγρού. Και έντελως τυχαία - όπως, τουλάχιστον, L. σκεφτόταν ο ίδιος στο δικαστήριο - είχε το υποκατάστατο στην τσέπη του, όταν πήγε, τρεις μέρες αργότερα, να ελέγξει το μετρητή του υγρού στο διαμέρισμα των Κόμπετ. Πιθανό, μάλιστα, ούτε τότε να το είχε χρησιμοποιήσει, αν δεν έλειπε ο K. Κόμπετ και αν η Σουλδία Κόμπετ δεν του άνοιξε την πόρτα φορώντας ένα διά-

σαν παρό ένα ποδόχμια για να δικαιολογήσουν την απιστία στη συνείδησή τους. Και ένα υγρό με «άκατανίκητα διενεργικές ιδιότητες» αποτελούσε το «δευδότερο ποδόχμια»!

Αυτό ίσχυε, άλλωστε, αταπόδεικτα, για όσες δεχτήκαν να μυρίσουν και για δεύτερη φορά το υγρό, αφού ήσαν πια τις ιδιότητες - και τις συνέπειές του. Άναμεσα ο αλτέρας, περιλαμβανόταν και η Σουλδία Κόμπετ, που δέχτηκε άκετες φορές από τότε τον Λεονάρντ Πικ στο διαμέρισμά της.

Η ίδια, έξ άλλου, η Σουλδία Κόμπετ, που αποτελεί το αινιγματικότερο πρόσωπο αυτής της ιστορίας, είχε εξομολογηθεί το περιστατικό της πρώτης της συνάντησης με τον Πικ σε δυο νειτόνισσες και φίλες της. Τι πιο φυσικό θα ήταν γι' αυτές παρό, πορτοκαλιένια για ένα κείνο που τις περιέμενε για επίσκεψη του υπαλλήλου του υγρού, να ανησυχού να υμνίσουν το υποκατάστατο με το υγρό και να πετάξουν τον Πικ έξω από το σπίτι τους; Όχι, μόνο όμως δεν έγινε αυτό, μα απεύθυνε, ίσως, η μία στο και η άλλη να του άνοιξουν την πόρτα σκεδόν νυκτός και χαμογελώντας προσκλητικά!

Ο κύκλος, ωστόσο, των «ερωτικών επιτυχιών» έμελλε να κλείσει κατά τον τραγικότερο τρόπο, με «εκείνη ακριβώς που είχε αρχίσει.

Ο Πικ, που είχε φροντίσει να μάθει τη συνθεσί του καθαριστικού υγρού, το κατασκεύαζε τώρα μόνος του, κοπιούσοντας για ακόμα ισχυρότερο το αποτέλεσμα. Έντονότερο το συναισθήμα της έρωτικής μέσης. Άλλα η Σουλδία Κόμπετ, γυναίκα με νοσηρό και υπερβολικό έρωτα, όπως προκύπτει από την εξέταση της, ήθελε να δοκιμάσει το συναισθήμα αυτό ως τον παροξυσμό. Και άξιωσε από τον Πικ να κάνει τη διαλυση ακόμη πυκνότερη!

Το αποτέλεσμα οτάθηκε μοιραίο, όπως συμβαίνει με όλα αυτά που είδους τα παροξυσμικά, όταν κοπιούνται σε υπερβολικά μεγάλες δόσεις: Η Σουλδία ξεψύχησε στα χέρια του Λεονάρντ Πικ.

Συντομωμένος, τότε, εκείνος πήγε στην αστυνομία και τα όμοιοφρονες όλα: Από την πρώτη συνάντησή του με την Σουλδία ως τον τραγικό της θάνατο, που προκάλεσε αθέλα του.

Αθέλα, να, παραδέχτηκε το δικαστήριο, όχι, όμως, και χωρίς επίγνωσή του κινδύνου, που θα διέτρεχε η Σουλδία, ο Πικ - κατά την άποψη, που υποστηρίζει ο εισαγγελέας και υποστήριξε οι ένοχοι - ποτίστηκε να δαμάσει η σίλη του έναν θανάσιμο κίνδυνο, μόνο και μόνο για να ικανοποιηθεί την άρρωστη ιδιοσυγκρασία του (βλέποντας την να φάνη σε κατ'όσους παρ'εξουσία!

Άλλα η επιθυμία αυτή, που οτοίχισε μια τόσο ουστηρή καταδίκη στον Πικ, δεν ήταν, κατά το σφάλμα της πλειονότητας του ανγκλικού τύπου, απόλυτα αντικοινωνική. (Θαίνεται - παρατήρηση χαρακτηριστική - μια εφημερίδα - πως οι ένοχοι του Σάρρεϋ θυσίασαν την αμεροληψία τους στην επιθυμία τους να δώσουν ένα σκληρό μάθημα σ' εκείνον που εξαγόναζε τις γυναίκες των άλλων και πη, ίσως-ίσως-γιατί κανείς δεν έξερε γι' ακριβεία πόσο και πώς ήταν τα «θύματά» - να είχε ξελονιάσει και τις δικές τους!)

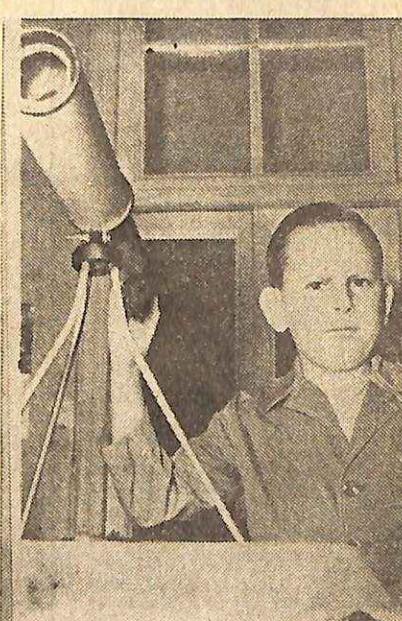
ΦΩΤΑΝ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΜΑΛΛΙ

Ένας Αυστραλός κτηνοτρόφος ανακάλυψε μια φωλιά με τρία γενεόντα σπορνιτάρια, σπηλιέ πάνω στη ράχη, ενός προβάτου του, μέσα στο πυκνό μαλλί του! Τα μικρά πουλάκια είχαν έτσι εξασφαλιστεί την άνεση και τη ζεστασιά τους.

ΜΙΑ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΚΟΥΚΟΥΛΑ

Σε Ιταλική επίσημη όρελαιο το διαφανές και αδιάφορο αυτό μαντίλι από νάιλον, που προορίζεται για προστασία ενός γυναικείου χτενίσματος από τον αέρα και τη βροχή. Οι κομψές και καλοχτενισμένες νέες και κυρίες, που μεταβαίνουν σε κάποιο χορό ή άλλη διασκέδαση, θα μπορούσαν να φορέσουν αυτό, όχι μόνο για διατηρήσει καλοχτενισμένο το κεφάλι τους, αλλά και να επιτρέπουν συγχρόνως στους άλλους να δουν, πως κάτω από το παρατατυτικό κάλυμμα, κρύβεται ένα όμοιο χτενίσμα.

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Ο μικρός Ιταλός Λουτζι Σολάνο, που ενοικιείται από τους συμπατριώτες του «Το παιδί που τα έφερε όλα», έχει πάρει κατ'επαγγελματία μέρος σε διαγωνισμούς του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης, καταρτώντας πάντα με θριαμβεύσεις. Η κτηνία του Ιταλούς Λουτζι, είναι καταπληκτική, επειδή δε ο εκπαιδευτικός νόμος της γλώσσας του δεν του επιτρέπει να μεταπλήσει σε ανώτερες τάξεις, ενεργώντας σε μια αγγλική σχολή της Ρώμης, όπου κατέπληξε τους καθηγητές του. Ο Λουτζι, που τελείωσε τη σχολή μέσα σε χρόνο ρεκόρ, έλαβε από ημερών ένα διπλώμα αγγλικής φιλολογίας από το πανεπιστήμιο του Καμπρίτζ, δίπλωμα που δόθηκε ποτέ μέχρι σήμερα σε νέο κάτω των 18 χρόνων.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

«Δεν υπάρχει τίποτα πιο ανυπόφορο από το φόβο» σκέφθηκε η Γκαίηλ, κυττάζοντας από το παράθυρο τη σκουροπράσινη ζουγκλα και το σκοτισμένο έρημο δρόμο που χανόταν ανάμεσα στην πυκνή βλάστηση.

Στράφηκε απότομα, ακούγοντας το κλάμα του μαρού της. Έσκυψε πάνω από την κούνια του και το ναύριος τρυφερά. Το άγγιγμα του μεταξένιου δερματός του στα δάχτυλά της, αντί να την ηρεμήσει, την τάρσε ακόμα περισσότερο.

Τώρα πια δεν είχε να προσέχει μόνο τον έαυτό της. Η ζωή του άγοριού της κρεμόταν από αυτήν. Ήταν υποχρεωμένη να το προσφύξει από τους άμεσητους κινδύνους που τη γυρίζουν και τους δυο τους, σ' αυτή την άγνωστη και αβυσσική χώρα.

Βέβαια, υπήρχε κι ο άντρας της, αλλά αυτός έλειπε όλη την ημέρα στη φυτεία. Δεν ήταν φοβισμένος η Γκαίηλ. Κάθε άλλο! Είχε έρπασθη δυο χρόνια σαν λησμένη συνοδός, και στις πιο δύσκολες στιγμές δεν είχε χάσει ποτέ το κουράγιο της. Είχε γνωρίσει το Μπόμπ σ' ένα αεροπορικό ταξίδι από την Κένια στο Λονδίνο. Ήταν ένας από τους επιδαστές του αεροπλάνου, και την είχε θαυμάσει για το θάρρος της, όταν ο πιλότος έβλεπε πως θα έκανε μια άτακτη διαδρομή.

Ευτυχώς, δεν είχε πάθει κανείς στην αρχή.

Τίποτα. Και, λίγο αργότερα, οι δυο νέοι κάθισαν μαζί στο μπάρ του αεροδρόμιου.

Είσα η γυναίκα που μου χρειάζεται, Γκαίηλ, της είπε ο Μπόμπ. Ή Άρμυρ είναι όμορφη, και την έχω αγαπήσει σαν πατρίδα μου, γιατί ζω εκεί από παιδί. Μα καταλαβαίνω πως ένας άνθρωπος με δειλή καρδιά, και προπαντός μια κοπέλα, δε θα μπορούσε να ζήσει μόνημα εκεί. Γνωρίζω όμως μόλις λίγες ώρες έμεις οι δυο, μα ήταν ώρες δοκιμασίας κι' αμέλουν περισσότερο από χρόνια! Δε διστάζω λοιπόν να σου πω πως σ' αγαπώ! Σε 15 μέρες, γυρίζω στην Κένια. Αν θέλεις, θα παντρευτούμε και θα φύγουμε μαζί.

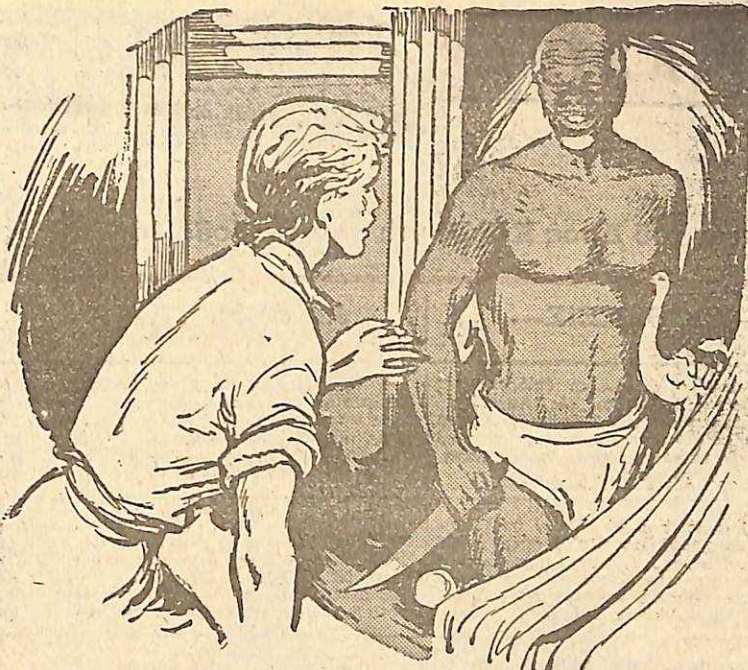
Ναί, Μπόμπ, θέλω! του απάντησε αόλιστα. Συγχρόνως όμως σκεφτόταν πως αυτό που έκανε ήταν σωστή πράξη. Το ίδιο της είπαν κι' οι γονείς της. Της έζηγαν πως μπορεί ο Μπόμπ να ήταν πραγματικά περιήματος νέος, αλλά πως δεν έπρεπε να εμπιστευθεί σ' ένα κεραυνοβόλο αίσθημα και να φύγει μαζί του για τόσο μακριά...

Μα η Γκαίηλ δεν άλλαξε γνώμη. Έγινε γυναίκα του Μπόμπ κι' έφυγαν μαζί. ... Και τώρα, ύστερα από έναμισον χρόνο, δε μπορούσε να πει αν είχε κάνει καλά ή όχι... Το μικρό αποκοιμήθηκε. Η Γκαίηλ κατέβασε προσεκτικά την κουνοπιέρε πάνω από την κούνια του και ξεναγύρισε στο παράθυρο...

Τον άγαποσε πάντα, το Μπόμπ, και μάλλον περισσότερο από την αρχή. Πώς έφτανε άραγε, αυτό... Ουμμήθηκε πως είχε προμάσει, βλέποντας για πρώτη φορά το σπίτι τους: ένα είδος ξύλινης βίλλας, που δεν έμοιαζε σε τίποτα με το πέτρινο και γερό πατρίδι της.

Μα κι' η φυτεία του τσαγιοβ, ιδιοκτησία του άντρα της, δεν ήταν τόσο όμορφη, όσο της την είχε περιγράψει ο Μπόμπ.

Το χειρότερο από όλα όμως ήταν το Μπόκο, ο μαύρος υπηρέτης, κι' οι δυο γυναίκες του. Ο Μπόκο ήταν ένας γιγαντοπρόσωπος γερο Άφρικανός. Και, παρ'όλο που ο άντρας της την είχε βεβαιώσει πως ήταν άγαθος και άκακος σαν άρνάκι, η Γκαίηλ δε μπορούσε να μη τον φοβάται. Στην αρχή τα πράγματα δεν πή-

Τα μάτια της αντίκρουσαν ένα χαμογελαστό πρόσωπο κι' ένα κακοφτιαγμένο ξύλινο παιχνιδάκι...

στη γλώσσα τους. Η Γκαίηλ τις φοβόταν κι' αυτές. Μα το αίμα της πάγωνε κυριολεκτικά, όταν έβλεπε το Μπόκο, μ' ένα μαχαίρι στο χέρι! Και το κρατούσε σχεδόν πάντα, τότε για να καθαρίσει λαχανικά, τότε για να σκαλίσει ένα κομμάτι ξύλο, κι' άλλωστε πάλι χωρίς φανερό λόγο. Περιπατούσε πάντα ευπόλητος. Και συχνά η Γκαίηλ, ενώ νόμιζε πως ήταν μόνη της στο δωμάτιο, γυρίζε και τον έβλεπε να στέκεται πίσω της...

Η αλήθεια ήταν πως δικαιολογούσε πάντα την παρουσία του. Μα ποιος βεβαίως τη νέα γυναίκα πως δεν ήταν προφάσεις δι' αυτά και πως δε ζητούσε την ευκαιρία για να της χάσει το μαχαίρι του στην πλάτη... Πολλές φορές σκεφτόταν πως έφταιγαν τα νεύρα της, και γι' αυτό δεν είχε τολμήσει να πη τίποτα στο Μπόμπ, που είχε απόλυτη εμπιστοσύνη στο μαύρο.

Δύο βδομάδες πριν από τον τοκετό, ο Μπόκο Ρίνο Μπένσο των εξέτασε τον Πίκο. Είπατε πάει στον πόλεμο; τον ρώτησε ύστερα, κι' ένα ξεχωριστό ένδιασέον. Ο Πίκο τον τούδεξε τα χαρτιά του, που αναφέρονταν σε ποιές μάχες είχε κάνει μέρος.

Μα ήσαστε ακατάλληλοι για τη στρατιωτική υπηρεσία; άρρωστος; ο γαμπρός. Δεν έρετε λοιπόν ότι ένεπαι την καρδιά σας προς τα δεξιά, άνα; ποδα από τους άλλους ανθρώπους; Ο Πίκο έμεινε με το στήμα άνοιγμένο. Δε θα το πίστευε ίσως, αν δε βεβαίωνταν γι' αυτό, ακούγοντας ο ίδιος με το σπυροκόπιο τους γυμνούς τις καρδιές του από δεξιά μέρος του στήθους του.

Πρέπει να μη πη από νοσοκομείο, του σήπασε ο γαμπρός. Έγώ θ' άνοφεω την πειλοπική σας στις στρατιωτικές άναγες και θα φροντίσω να οδεγάλεως μια σύνταξη.

Πραγματικά, ο Πίκο μπήκε σ' ένα νοσοκομείο, γιατί έκανε ανάσιν για τις δύναμεις του, από ξέσπασση της καρδιάς, οφειλόμενη στην καταπονητική της από τον πόλεμο. Άλλα, οι άρμόδιοι άρνήθηκαν να τον χαρακτηρίσουν ως άρρωστο πολέμου και να του δώσουν σύνταξη. Όταν πέρασε λοιπόν, η γυναίκα του και το παιδί του έμειναν στο δρόμο - με μοναδική πωρηγορία τους ότι η κηδεία του έγινε, όπως έπρεπε, με δημοσίαι διαπνέ.

Τώρα προσοχούν οι δικηγόροι να βγαλίσουν άναγες για τη γη τους. Είνα άμερόβολο όμως αν θα καταπορεύα τα άναγες πέσει με τη σπασμένη γροσφισκοσύνη...

Άλλα τα παλιά πολεμικά του ποτάμια ένοχούσαν τόσο πολύ τον Πίκο, ώστε, το 1954, πήγε να τον δει ένας γαμπρός - για πρώτη φορά από τότε που είχε γυρίσει από σπεί του άπ' τον πόλεμο.

τό, η νέα γυναίκα είχε πάει να μπει στη Ναύρομα, την άδελφή του Μπόμπ, κι' είχε γυρίσει από και μόλις το περασμένο βράδυ. Ήταν λοιπόν η πρώτη φορά που έμενε μόνη της, με το μαρό και τους φόβους της!

Η πατία της έπεσε στο κατώφλι του σπιτιού, κι' είδε το Μπόκο, καθισμένο στα σκαλοπάτια, να σκαλίζει κάτι. Το μαχαίρι του άστραφτε στον ήλιο.

Στράφηκε, τρομαγμένη, και πλησίασε πάλι στην κούνια του μαρού. «Τουλάχιστον να μη τον βλέπω!» σκέφθηκε.

Το παιδί ξανάρχισε να κλαίει. Ήταν η ώρα του να φάει. Η Γκαίηλ το σήκωσε κι' άρχισε να το αλλάζει, μιλώντας του τρυφερά:

—Ήσυχασε, άγοράκι μου! Τώρα η μανουλά θα σου βάλει τα καθαρά σου ρουχαλάκια κι' έπειτα θα σε ταιήσει.

Μια παραμύθια ξέφυγε από τα χείλη της. Έσκυψε να την πιάσει, ενώ εξακολουθούσε να μιλεί:

—Κι' ύστερα θα κάνεις νανάκι... Η φωνή πνίγηκε στο λαμό της. Όπως ήταν σκυμμένη, αντίκρουσε άπότομα δυο γυναι μάρορα πόδια να προγορεύει και να στέκουν δίπλα στο κρεβάτι του μαρού!

Σήκωσε λίγο το κεφάλι της. Τα δάχτυλα του Μπόκο έσφιγγαν το κορφο μαχαίρι!

Μια κραυγή άγώνιας άνέθηκε ως τα χείλη της Γκαίηλ, αλλά δε μπόρεσε να βγει, πετρωμένη από τη φόβη. Με μια άσπευστη κίνηση, η νέα γυναίκα άναστατώθηκε έντελως... και τα γυροκείμενα μάτια της αντίκρουσαν ένα χαμογελαστό πρόσωπο κι' ένα κακοφτιαγμένο ξύλινο παιχνιδάκι, μια καμπυλοπόροδα.

Για τη μικρή «μενοσχιμή», της έζηγαν ο Μπόκο, βινώντας της το παιχνίδι.

Ποτέ δεν είχε νοιώσει τόση άνακούφισι η Γκαίηλ! Για πρώτη φορά ο μαύρος υπηρέτης δεν της φάνηκε σαν έχθρος, αλλά σαν αυτό που ήταν πραγματικά: ένας άνασος γέρος, που του άρεσε να σκαλίζει ξύλα από ξύλο.

—Ευχαριστώ! Ευχαριστώ! μουρμούρισε η Γκαίηλ με πραγματική ένγνωμοσύνη.

Ο έριόατης είχε τελειώσει. Τα νεύρα της δε θα της έπαιζαν πια άσχημα παιχνίδια.

Ήταν στο σπίτι της, στη χώρα που είχε διαλέξει για δεύτερη πατρίδα της. Και δε θα την άπειώσε κανείς κίνδυνος, όσο θα είχε κοντά της την άφοσίωσι του Μπόμπ και του Μπόκο.

A. ΡΙΒΕΡ Σ.

Ο δόκτω Ρίνο Μπένσο των εξέτασε τον Πίκο. Είπατε πάει στον πόλεμο; τον ρώτησε ύστερα, κι' ένα ξεχωριστό ένδιασέον.

Ο Πίκο τον τούδεξε τα χαρτιά του, που αναφέρονταν σε ποιές μάχες είχε κάνει μέρος.

Μα ήσαστε ακατάλληλοι για τη στρατιωτική υπηρεσία; άρρωστος; ο γαμπρός. Δεν έρετε λοιπόν ότι ένεπαι την καρδιά σας προς τα δεξιά, άνα; ποδα από τους άλλους ανθρώπους; Ο Πίκο έμεινε με το στήμα άνοιγμένο. Δε θα το πίστευε ίσως, αν δε βεβαίωνταν γι' αυτό, ακούγοντας ο ίδιος με το σπυροκόπιο τους γυμνούς τις καρδιές του από δεξιά μέρος του στήθους του.

Πρέπει να μη πη από νοσοκομείο, του σήπασε ο γαμπρός. Έγώ θ' άνοφεω την πειλοπική σας στις στρατιωτικές άναγες και θα φροντίσω να οδεγάλεως μια σύνταξη.

Πραγματικά, ο Πίκο μπήκε σ' ένα νοσοκομείο, γιατί έκανε ανάσιν για τις δύναμεις του, από ξέσπασση της καρδιάς, οφειλόμενη στην καταπονητική της από τον πόλεμο. Άλλα, οι άρμόδιοι άρνήθηκαν να τον χαρακτηρίσουν ως άρρωστο πολέμου και να του δώσουν σύνταξη. Όταν πέρασε λοιπόν, η γυναίκα του και το παιδί του έμειναν στο δρόμο - με μοναδική πωρηγορία τους ότι η κηδεία του έγινε, όπως έπρεπε, με δημοσίαι διαπνέ.

Τώρα προσοχούν οι δικηγόροι να βγαλίσουν άναγες για τη γη τους. Είνα άμερόβολο όμως αν θα καταπορεύα τα άναγες πέσει με τη σπασμένη γροσφισκοσύνη...

ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σου

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 16 - 22 Μαρτίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΔΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ...
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Χάρης στην ευνόικη επίδραση της νέας Σελήνης, αλλά και της Αφροδίτης, δε θα δυσκολευτήτε να βρείτε μια πρακτική λύση στο επαγγελματικό, αλλά και στα οικογενειακά φύσας προβλήματα, που σας απασχολούν από καιρό.	★ Καθυστερήσι οε ραντεβού θα είχε δυσάρεστες συνέπειες για τις ατομικές σας σχέσεις. ★ Μια ευχάριστη εκπλήξη σας περιμένει κατά το Σάββατο, κύρια. ★ Θα δημιουργήσετε νέα φίλια, που δ' αποδειχθεί στο μέλλον πολύτιμη.	★ Προσέξτε το στομάχι. Είναι κατά τις ημέρες αυτές το πιο ευαίσθητο του οργανισμού σας. Αποφύγετε τις κοινές, τα οινόπνευμα και περιορίστε το κάπνισμα. ★ Μια επίσκεψη στον οδοντίατρο επιβάλλεται.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Αγορές, που θα γίνουν υπό εξαιρετικά ευνοϊκούς όρους, θ' αφήσουν στους εμπόρους κέρδη, που θα ξεπερνούν και τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες τους. ★ Πρόσδοτο, που επεδίωκε να σας θλάση, άρχει τώρα να σας συμπαθή.	★ Η νέα Σελήνη σας επιφυλάσσει πολλές ευχάριστες εκπλήξεις. ★ Το ταξίδι, που σχεδιάζετε με άσπασμένο πρόσωπο, θα σας αφήσει εξαιρετικά ευάρεστης. ★ Αποδοκμή συνάντησι, ή γράμμα, που δεν τ' περιμένατε.	★ Κάτι δε λειτουργεί κανονικά και προκαλεί μια αδιαθεσία, που σας γαλάει το κέφι. ★ Αν αυτό συνεχιστεί, μια γενική εξέταση επιβάλλεται. ★ Ενα ταξίδι και παραμονή στον καθαρό αέρα, θα ωφελοῦσαν πολύ την υγεία.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Επιτυχία επαγγελματικής φύσεως θα γίνη άφορη ν' αυξηθεί ο έργοισμός σας. ★ Μη γάσετε την ευκαιρία, που παρουσιάζεται ν' αυξήσετε τις γνώσεις σας και να θελιώσετε την επαγγελματική σας επίδοσι. ★ Επιμενέτε.	★ Προσέξτε πολύ τα ερωτικά γράμματα, που θα γράφεται ή που θα λάβετε τις ημέρες αυτές. ★ Σημαντικό ρόλο θα παίξει επίσης και η άφιξη ή αναχώρησι ετεροφύλου προσώπου. ★ Νέα περιπέτεια εξαιρετικά ευχάριστη.	★ Διατηρήστε με κάθε τρόπο την αιμοδοσία σας. Για σας δεν υπάρχει καλύτερο φάρμακο. Αντιθέτως όταν σας κυριεύει η απιστοδοξία, όλα τα φάρμακα και τα μέσα θεραπείας άχρηστα είναι. ★ Τυχερό το 13.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Η νέα Σελήνη υποβοηθεί την πραγματοποίηση πολλών σχεδίων και επιθυμιών. ★ Δε θα δυσκολευτήτε καθόλου να εξασφαλίσετε τη βοήθεια, που σας χρειάζεται. Μπορείτε επίσης να υπολογίζετε, στις υποσχέσεις, που σας δίνουν.	★ Οι διαταγμοί θα σας κάνουν να γάσετε μια σπουδαία ευκαιρία. Αλλά και μια κάπως αμυνολόγητη συμπεριφορά θα είνε δυσάρεστο αντίκτυπο. ★ Η οικογενειακή ζωή θ' απαιτεί θυσίες. Υποστήτε τις αδιαμαρτύρητα.	★ Αν νοιώθετε κοφάρσι, φροντίστε να μειώσετε τις ώρες έργοισμῶς και εξασφαλίσετε στον οργανισμό σας ένα όκτα, ωρο ήρεμου ύπνου. Μη καταφύγετε σε υπνωτικά χάπια, άλλα κανένα λήρη συστηματική γυμναστική. ★ Τυχερό το 6.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Με τη νέα Σελήνη άρχίζει μια τυχερή και ευνόικη για την έργοισία περίοδος. Φροντίστε να ωφεληθείτε όσο το δυνατόν περισσότερο από τις ευκαιρίες, που σας προσφέρονται. ★ Πρέπει να σημειώσετε πολλές επιτυχίες.	★ Νέο πρόσωπο θα σας συγκινήσει και θα κερδίσι τη συμπάθειά σας. ★ Για τους συζύγους, νέσι θα εμφανιστούν στον δρόμο, τα οποία θα ωφελούνται σε κάποιο, σε έργοισι ή σε προβλήματα οικονομικής φύσεως.	★ Τα άσπρα εξασφαλίζουν εξαιρετικά ευνοϊκές συνθήκες για την υγεία. Σας προκρίζουν με θαυμαστή αντίδρασι και σπάνιο δυναμισμό. ★ Προκειμένου να υποβληθείτε σε έγχειρισι, θα μπορούσατε να βρείτε πιο κατάλληλη περίοδο.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Ό,τι άρχισατε κατά τις ημέρες αυτές, φαίνεται να έγη εξασφαλισμένη την επιτυχία. ★ Αποφύγετε όμως να δεσμευτείτε και ν' αναλάβετε υποχρεώσεις, που ξεπερνούν τις δυνατότητές σας. ★ Ένα ταξίδι θα ωφελήσει την έργοισία σας.	★ Ένα ολογερό πάθος θα σας κάνει να δέτε τα πράγματα υπό ένα πρίσμα, που απέχει πολύ από την πραγματικότητα. Ο γυναικός δε προσέχουν ιδιαίτερος και δε μη πιστεύουν τους όρκους και τις υποσχέσεις.	★ Μη πλησιάζετε άσφατους, γιατί θ' πάσχει σοβαρός κίνδυνος να σας μεταδώσουν την πάθησι τους. Αδύναστε τις προφυλάξεις, γιατί μέγιστο τέλος Μαρτίου ο οργανισμός παρουσιάζει μια μεγάλη αδιαθεσία. ★ Χαώμα σας το πράσινο.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Η νέα Σελήνη επηρεάζει ευνοϊκά την έργοισία και η εμπορική αλληλογραφία σας επιφυλάσσει πολλές ευχάριστες εκπλήξεις. ★ Συμμετέχουσα συναλλαγή θα σας επιτρέψη να θελιώσετε τα οικονομικά. ★ Αποφύγετε τις έκκεντρες.	★ Σας δίνεται η ευκαιρία να διαλύσετε μια παρελθούσα και να συμπληρώσετε με ετερόφυλο πρόσωπο. Η υγεία συγκινεί η προσφιλοσύνη, θα σας κάνει ν' ανησυχήσετε σοβαρά. ★ Σημαντική μεταβολή στα αισθήματα σας.	★ Το στομάχι απαιτεί ν' αποφύγετε τις θερμές και δύσπεπτες τροφές. ★ Μια ολιγοήμερη αλλαγή αέρος θα ωφελοῦσε πολύ την υγεία σας. Δεν ποείτε όμως η αλλαγή αυτή να την έκθεσι σε κανένα κίνδυνο. ★ Τυχερό το 2.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Ευπείθια και δυσχέρειες ξεφάνιζονται και σας δίδεται έτη η ευκαιρία να σημειώσετε ένα σημαντικό έργο πρόδοι. ★ Κρατήστε μυστική κάποια έπιτο, για σας, για να μη προκαλέσει το φθόνο προσώπων του περιβάλλοντος.	★ Μη δώστε σημασία σε λόγια, που θα σας πουν σε στιγμή θυμού ή έκαυσης. ★ Για το Σάββατο κύριακο πρωτύτες τις ολιγότερο δαπανηρές διασκέδσεις. Θα είναι και οι πιο ευχάριστες.	★ Κανένα σοβαρό κίνδυνο δεν απειλεί την υγεία. Η νέα Σελήνη όμως μειώνει την αντίδρασι του οργανισμού και γι' αυτό απαιτείται αυστηρή τήρη προφυλάξεων. ★ Το οροποιογεννητικό σύστημα απαιτεί έλη σας την προσοχή.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Χάρης στην ευνόικη επίδρασι της νέας Σελήνης, τα πάντα εξελίσσονται ικανοποιητικά. Πρέπει όμως να προσέξετε πολύ τα έγγραφα, που θα υπογράφετε. Θα μετανοήσετε για δέσμευσι, που θ' αναλάβετε με επιπολαιότητα.	★ Καμιά σημαντική μεταβολή δε θα σημειωθεί τις ημέρες αυτές. ★ Οι σύζυγοι θα μπορούσαν, με ευχέρεια να διαλύσουν τις παρελθούσες και να επαναφέρουν τη γαλήνη και την ευτυχία στο οικογενειακό τους περιβάλλον.	★ Προσέξτε πολύ την Κυριακή 19, γιατί υπάρχει κίνδυνος να κρουολογήσετε και το κρουολόγημα αυτό θα είνε δυσάρεστο, για την υγεία σας, συνέπειες. ★ Πόντοι ρευματικές φύσεως, που πιθανόν να έπεκταθούν και στα δόντια.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Έπιωφελήθηκε των ευκαιριών, που σας δίδονται για να σταθεροποιήσετε την επαγγελματική σας θέση και ν' αυξήσετε το γόητρό σας. ★ Το ευνοϊκό κλίμα παρατείνεται ως το τέλος Μαρτίου, επιτρέποντας να σημειώσετε πολλές επιτυχίες.	★ Η νέα Σελήνη θα συνοδεύει από άλγος, που θα έχουν όμως άσπαστο χαρακτήρα. ★ Οι νέοι δεσμοί, που θα δημιουργηθούν κατά την περίοδο αυτή, θα είναι σταθεροί και μακράς διαρκείας. ★ Ευχάριστο Σάββατοκύριακο.	★ Αποφύγετε να σηκώνετε μεγάλα θάρη, γιατί τα νεφρά παρουσιάζουν μεγάλη ελαστικότητα. ★ Η αλλαγή της έπιτο θα συνοδεύεται από άσπαστες άσπαστες, που θα είναι παροδικές. Πρέπει να διπλασιάζετε για λίγο τις προφυλάξεις.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Σε μια άνελησι στιγμή θα σας δοθεί η ευκαιρία να επαναρθώσετε κάποιο σοβαρό λάθος, το οποίο θα περάσι έτοιμα απαρτήρητο. ★ Θα σας γίνουν έτι αφέρουσες προτάσεις. Συμβουλευθείτε πρόσωπο με πείρα, πριν τις αποδεχθείτε.	★ Έχετε συμφέρο να μη εκδηλώνετε τη ζήλια σας. Η τακτική, που ακολουθείτε, βέβαια αντίθετα αποτελέσματα από τα επιδιωκόμενα. ★ Τ' άσπρα σας ενοχλούν να σημειώσετε μια εύκολη κατάκτησι. ★ Εκπλήξεις μάλλον ευχάριστες.	★ Για να σας ωφελήσει η έκδρομή, που σχεδιάζετε, δεν πρέπει να είναι καθελόν κοπιαστική. ★ Οι γυναίκες δε έχουν έτη θή η περίοδος αυτή ευνοεί τη στήλη. ★ Χαώμα σας το μώ, τυχερό το 3.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Θ' έχετε μια σπουδαία έπιτυχι, που θ' αποδειχθεί στο μέλλον πολύτιμη. Ιδιαίτερα τα οικονομικά σας. ★ Δε θα δυσκολευτήτε να βρείτε την ήλική, έιως, υποστήριξη, που σας χρειάζεται. ★ Εδνοια της υγείας.	★ Μεγάλη ετασθησι χαρακτηρίζει την περίοδο αυτή. ★ Αγαπημένο πρόσωπο θα σας ικανοποιήσι απόλυτως, δίδουσα γειρωσιαστές αποδείξεις της αγάπης του. Μια γειρωσιαστι του θα σ' ανικνίσι και θα σας χαροποιήσι.	★ Η νέα Σελήνη βοηθεί τους άσπαστους ν' ανακτήσουν γρήγορα τις δυνατότητες και την υγεία τους. ★ Οι υγιείς που μένουν στις πόλεις, δε δραστηρεύουν όσο το δυνατόν π' άσπασ. Η έξογί τους ωφελεί πολύ.

ΑΠΟΚΤΗΣΤΕ ΦΩΤΟΓΕΝΕΙΑ!

Πώς θα πετυχαίνετε πάντα στις φωτογραφίες

ΜΗΠΩΣ ανήκετε στις γυναίκες, που οι φωτογραφίες τις δείχνουν... μ' άλλο πρόσωπο; Αν ναι, δεν πρέπει ν' απογοητευθείτε. Και σε πολλές βεντέτες συμβαίνει το ίδιο. Είναι, ωστόσο, απαραίτητες στην όδον. Γιατί έχουν φωτογένεια.

Μια ήθοποιος μπορεί να είναι ασήμαντη στη συνθησιμένη της ζωή. Κι' ωστόσο, όταν εμφανίζεται στην όδον, είναι υπέροχη. Αλλά τί πρέπει να κάνει μια γυναίκα για ν' αποκτήσι φωτογένεια; Να μερικές συμβουλές, που προέρχονται από τους πιο άριστους σ' αυτό το κφάλαιο και που μπορεί να σας βοηθήσουν:

«Μάθετε να σπινθηρίζετε, όταν ο φακός πέφτει πάνω σας», συμβουλεύει ο Έλσογουοθ Φρέντερικ, ένας παλός Αμερικανός όπερα-τέρ, που λανσάρισε τη Τζέσσι Κράουφορντ, τη Λορέττα Γιούνγκ, τη Τζέσσι Γκρίννορ, τη Λόνα Τάσσερ και πολλές άλλες στά.

Αλλά πώς μπορεί μια γυναίκα να «σπινθηρίσει»;

Ευκολώτατο, απαντάει και πάλι ο Φρέντερικ. Είναι αρκετό να σκεφθείτε π.χ.: «Θέλω αυτός (ο φωτογράφος) να καταλάβη πόσο είμαι ευτυχισμένη». Κάθε γυναίκα έχει μέσα της ένα σπινθηρό, που είναι η πεμπτοσύνη της θηλυκότητάς της και που τον φανερώνει με την έκφρασι της. Οι βεντέτες που ξέρουν τη δουλειά τους ποντάσουν πάνω σ' αυτό το σπινθηρό. Πάρτε για παρόδειγμα την Ίνγκριντ Μπέργκιουμ. Εκτός από το ότι δίνει στο σώμα της την πρέπουσα στάσι, χωρίς να κάνει αλύσιτους τους ώμους της και χωρίς να ρίχνει προς τα κάτω τη μέση της, έξερει ακόμη να δίνι στα μάτια της μια ξεχωριστή λάμψι, που προέρχεται από περιφάνεια κι' αξιοπρέπεια. Αυτή την έκφρασι ή φωτογραφική μηχανή την αποτυπώνει.

«Μια στιγμή προτού σας πάρη ο φακός — συμβουλευτείτε άκρη ο Φρέντερικ — αρχίστε να λέτε μέσα σας: «Είμαι μια γοητευτική γυναίκα, ή πιο γοητευτική γυναίκα του κόσμου. Και θέλω να με ιδούν κι' οι άλλοι όπως είμαι». Το πιθανώτερο είναι τότε ότι ή φωτογραφία θα σας κάνει γοητευτική, άκρη κι' ε' ταν δεν είσαστε».

Ένας άλλος ειδικός του Χόλλυγουντ, ο Μάρκ Ράμπσον, υποστηρίζει ότι κάθε γυναίκα μπορεί ν' αποκτήσι φωτογένεια, αν έξερη την τέχνη να υπογραμμισή τα φυσικά πλεονεκτήματά της και να κρύβη τις ατέλειές της.

«Όταν διάλεξα τη Ντίαννα Βάρζι — γράφει — ένας από τους διευθυντάς του στούντιο μου έπτε: «Τρελλάθηκες; Η γυναίκα αυτή είναι σκύλα! Έχει μια επιδερμίδα, σαν χιλιοπατημένο τάπητα και φαίνεται σαν να γυήκε από στροπάτοδο συγκεντρώσεως». Έγώ, όμως, ήξερα ότι ή Ντίαννα είχε υπέροχα μάτια και άριστογεννητικά σχήδια κι' ότι μπορούσα να ποντάσω σ' αυτά τα δύο άπ'ό, κρύβοντας όλα τα άλλα. Και πέτυχα. Κατά τον ίδιο τρόπο, οι Γάλλοι μακιγιέρ κατάφεραν να κρύψουν κάτω από στρώματα «φόν ντε τεν» την κακοήδη άκρη, που παραμορφώνει το πρόσωπο της Μπαρζι Μπαρντ».

Κατά τον Ράμπσον, μια γυναίκα πρέπει να μελετά με προσοχή και ν' αναλύη τη φυσιογνωμία της, προτού ποζάρη.

«Αν έχετε πλάτυ πρόσωπο, συμβουλεύει, δεν πρέπει να ποζάρτε ποτέ «άν φάς». Για σας είνε προτιμώτερο το προφίλ ή το τρούα-κάφ. Πρέπει ακόμη να έξερετε από ποιά πλευρά είναι διαφορετικό από το άλλο. Πρέπει να έξερετε, λοιπόν, ποιά είναι τα καλύτερα.

Μερικές βεντέτες, όπως ή Μαρίλιν Μονρόε, έχουν μύες, που σ' τις φωτογραφίες φαίνονται τεράστιες. Γι' αυτό άπαντούν να τις φωτογραφίζουν από άρισμένες γωνίες, που κρύβουν το μέγεθος της μύτης τους. Η Λορέττα Γιούνγκ, έξ άλλου, που έχει γέφυρες

στα δόντια της, δε γελοῦσε ποτέ στις φωτογραφίες. Προσπαθούσε, τουναντίον, να δείξη τις άριστες γραμμές του προσώπου της και τα υπέροχα μάτια της.

«Οι γυναίκες που δεν πετυχαίνουν στις φωτογραφίες, συνεχίζει άκρη ο Ράμπσον, είναι πάντοτε εκείνες που δεν προπαρασκευάζονται

«Αν ναι, αυτό το ευτυχισμένο νέσι είναι ή Μαρίλιν Μονρόε υπέροχη μπροστά στο φακόν. Είναι ο «σπινθηρός» της θηλυκότητάς της. Κ' ε' ταν: Η Λόνα Τάσσερ έχει πρόσωπο σαν γυμνά, κι' ωστόσο, έξερει την τέχνη να το κάνει να φαίνεται λεπτό και άσπαστο».

για να ποζάρουν, άλλα που τρέχουν μπροστά στο φακόν, όπως οι πεταλούδες στο φός. Οπως προσέχετε το ντύσιμό σας, έτσι πρέπει να προσέχετε και το πρόσωπό σας, όταν πληγίνετε για να φωτογραφηθείτε. «Αν έχετε κοντό λακμό, θα προτιμήσετε τα μεγάλα ντεκολτέ. «Αν τα χέρια σας είναι χοντρά, θα φορέσετε μακρύα μανίκια. «Αν έχετε ρυτίδες στο λαιμό, θα τυλιχθείτε μ' ένα σάλι. Πρέπει επίσης να δείξετε στο φωτογράφον τί θα αποτυπώσι στην πλάκα του. Βεντέτες με φωτογένεια είναι έλδοχιστες. Αλλά με την κατάλληλη προπαρασκευή, άποκτούν όλες φωτογόνες».

Ο Μάξ Φάκτορ, έξ άλλου, λέει ότι για να πέτυχη μια γυναίκα στη φωτογραφία πρέπει να έξη:

1) Όστεωδή διάπλασι έμφανή και με κα-

«Η Λορέττα Γιούνγκ έχει μονάλη μύτη. Αλλά όταν ο φακός την πάρη από άσπαστη γωνία ή μύτη της φαίνεται κανονική».

λες αναλογίες. (Οι γυναίκες με γεμάτο πρόσωπο δεν πετυχαίνουν).

2) Αρμονική διάπλασι του προσώπου.

3) Μαλλιά που να πλαισιώνουν το πρόσωπο, όπως το κάδρο πλαισιώνει έναν ζωγραφικό πίνακα.

4) Το χάρισμα να δίνι έκφρασι στο πρόσωπό της.

Ένας άλλος ειδικός του Χόλλυγουντ, ο Λέων Σαμρού, λέει ότι οι βεντέτες με τη μεγαλύτερη φωτογένεια είναι από τις σημερινές ή «Αβα Γκάντνερ και από τις παλιές, τις προπολεμικές, ή Ντολорές ντελ Ρίο και ή Γκρέτα Γκάρμπο».

«Οι νεαρές βεντέτες — παρατηρεί ο Σαμρού — πετυχαίνουν καλύτερα στη φωτογραφία, όταν είναι έρωτευμένες κι' όταν ή αγάπη τους τις κάνει ευτυχισμένες. «Αν δεν είναι έρωτευμένες, όμως, θάπρεπε να φαίνεται, πως είναι και πως όλος ο κόσμος τους άνηκε, όταν βρίσκονται μπροστά στο φωτογραφικό φακόν».

Και μια τελευταία συμβουλή, που προέρχεται έπίσης από τον Σαμρού: «Μια γυναίκα που θέλει να πέτυχη στον κινηματογράφο — γράφει — πρέπει να έχη σιδερένια θέλησι. Μόνον έτσι θα μπορούση να υποβώνη τον έαυπό της στην άπαισιμη πειθαρχία. Στον κινηματογράφο, δεν άρκει να είσαστε σήμερα μόνον άριστες. Πρέπει να είσαστε πάντοτε άριστες. Και για να είσαστε, πρέπει να θελήσετε».

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΠΕΤΥΧΑΝ

Κάθε γυναίκα πρέπει νάχη τη δική της «γυναιά», όπου θα τοποθετή τα καλλυντικά της και θα κάνει με την ήσυχία της την τουαλέτα της. «Όσο μικρό κι' αν είνε το σπiti σας, μπορείτε πάντως να εξοικονομήσετε αυτό το λίγο χώρο».

Προσπαθήστε να μη θρίσκεται ο χώρος αυτός στο ίδιο μέρος όπου έτοιμάζεται συνήθως ο άντρας σας για να φύγη για την καθημερινή δουλειά του. Πώς είνε δυνατόν να μη δημιουργηθή μια κάποια γκρίνια, όταν αυτός θέλη να ευριστή κι' έσεις να περιποιηθεί το πρόσωπό σας, την ίδια ώρα και μπροστά στον ίδιο μικρό καθρέπτη;

Διαλέξτε μια καλοφωτισμένη θέση κι' εγκαταστήσετε εκεί ένα καθρέπτη κι' ένα κομψό ράφι για τα καλλυντικά σας — αν δε διαθέτετε ιδιαίτερο έπιπλό τουαλέτας. Ακόμα καλύτερο θα ήταν ένα ντουλάκι του τοίχου, που να κλείνει, όταν δεν τ' χρειάζεστε και να περιέχη μέσα τον καθρέπτη.

Μην άφίνετε ποτέ ν' ανακατεύονται τα καλλυντικά σας με τα είδη της τουαλέτας του συζύγου σας. Βέβαια, σας άναγνάσι ο άντρας σας, αλλά αυτό δε θα τον έμποδισή να νευριάσει, αν βρίσκει μπροστά του την κορέμα σας, ενώ ψάχνει για το σαπούνι του έυρισμάτός του...

Αν φυλάτε τα καλλυντικά σας σ' ένα βαθύ συρτάρι, βάστε μέσα σ' ένα δίσκο από νύλον, στο έμπροσθεν μέρος του συρταριού, όσα μεταχειρίζεστε καθημερινώς τα δε υπόλοιπα στο βάθος. Έτσι, θα έχετε μια σημειωτική οίκοιμα χρόνου και κόπου, προκειμένου να βρείτε κάθε φορά ό,τιού άπ' αυτά σας χρειάζεται.

